Conversaţii cu Dumnezeu
• Un dialog neobişnuit •
Volumul 2
Neale Donald Walsch

Introducere

Acesta este un document extraordinar.

Este un mesaj de la Dumnezeu şi, prin el, Dumnezeu sugerează o revoluţie socială, sexuală, educaţională, politică, economică şi teologică pe această planetă, cum n-am mai văzut vreodată şi cum rareori ne-am putea imagina.

Această sugestie este făcută în cadrul contextului propriilor noastre dorinţe, afirmate ca locuitori ai planetei. Am spus că alegem să creăm o viaţă mai bună pentru toţi, să ne ridicăm conştienţa, să căutăm o lume mai nouă. Dumnezeu nu ne va condamna, indiferent de ce alegem dar, dacă alegem aceasta, El e dispus să ne arate drumul. Totuşi, nu ne va obliga să-l preluăm sugestiile. Nici acum, nici altădată.

Cuvintele din această carte pot fi considerate a fi, în acelaşi timp, captivante, tulburătoare, provocatoare, înălţătoare. Ele sunt captivante, prin aceea că îmi taie respiraţia prin anvergura şi întinderea razei lor de acţiune. Ele sunt tulburătoare, prin aceea că ele mă dezvăluie mie însumi aşa cum arăt eu - şi îmi dezvăluie rasa umană - într-un mod absolut neliniştitor. Ele sunt provocatoare, pentru că îmi aruncă nişte provocări cum n-au mai făcut-o nimeni şi nimic altceva vreodată. Provocarea de a fi mai bun, de a fi mai evoluat decât am fost, provocarea de a fi Sursa unei lumi în care mânia, invidia josnică, disfuncţia sexuală, nedreptatea economică, bufoneria educaţională, inegalitatea socială şi secretomania politică, sofisticăria şi jocurile puterii nu vor mai face niciodată parte din experienţa umană.

Ele sunt înălţătoare, prin faptul că oferă speranţa că toate acestea sunt posibile.

Putem crea, oare, cu adevărat o astfel de lume? Dumnezeu spune că da, şi că tot ceea ce avem de făcut este să alegem cu adevărat să o creăm.

Această carte este chiar un dialog cu Dumnezeu. Este al doilea dintr-o serie de trei volume care au captat o conversaţie cu Supremul,

conversaţie care a durat mai mult de cinci ani şi continuă până în ziua de astăzi.

S-ar putea să nu credeţi că acest material vine într-adevăr de la Dumnezeu, iar eu nici nu am nevoie să credeţi. Important pentru mine este numai dacă materialul însuşi are vreo valoare, dacă aduce înţelegere, produce trezire, reînvie dorinţe reînnoite sau promovează o cât de câtă schimbare fructuoasă în viaţa noastră de zi cu zi pe Pământ. Dumnezeu ştie că ceva trebuie să se schimbe. Nu putem continua să trăim aşa cum am trăit până acum.

Trilogia *Conversaţii cu Dumnezeu* a început când volumul I al acestei serii a apărut în luna mai a anului 1995. Această carte s-a ocupat, în special, de probleme personale şi mi-a schimbat viaţa. Ea a schimbat o mulţime de vieţi. În doar câteva săptămâni, a devenit o carte uluitor de bine vândută, cu tiraje care au atins niveluri uimitoare. La sfârşitul primului an, se vindeau 12.000 de exemplare pe lună şi chiar mai mult. Desigur că nu se poate spune că „autorul” cărţii nu era cunoscut. Iar aceasta a făcut ca documentul să fie atât de incitant, atât de puternic.

Sunt profund recunoscător că fac parte din acest proces, procesul prin care mii de oameni îşi reamintesc anumite mari adevăruri. Sunt încântat şi foarte fericit că atât de mulţi oameni au descoperit valoarea acestei lucrări.

Vreau să ştiţi că, la început, am fost teribil de înspăimântat. M-am gândit că ceilalţi ar putea crede că eram nebun, că suferеam de mania grandorii. Sau că, dacă ei credeau că materialul a fost inspirat de Dumnezeu, chiar vor urma sfaturile. Şi de ce mi-era teamă de asta? Simplu. Gândeam că tot ceea ce scrisesem s-ar fi putut să fie greşit.

Apoi au început să sosească scrisori. Scrisori de la oameni din lumea întreagă. Şi atunci am ştiut. Adânc, în sinea mea, am ştiut. Totul era corect. Era exact ceea ce lumea avea nevoie să audă, exact la momentul corect!

(Desigur că nu există „corect” şi „greşit” decât în interiorul experienţei relative a existenţei noastre. Aşa că, ceea ce ştiu că vreau să spun este că această carte este „chiar ce trebuie”, dacă luăm în considerare cine şi ce spunem noi, cei de pe această planetă, că vrem să fim.)

Iată că urmează volumul II şi observ că m-a apucat din nou frica. Această carte tratează despre aspectele mai extinse ale vieţilor noastre

individuale, cât şi despre considerații geofizice şi geopolitice cu implicații mondiale. Ca atare, acest volum va conține, bănuiesc, mult mai multe lucruri cu care cititorul mediu s-ar putea să nu fie de acord. Şi astfel, mi-e teamă. Mi-e teamă că nu vă va place ceea ce veți citi aici. Mi-e teamă că mă veți judeca „greşit" pentru o parte din ea. Mi-e teamă că voi stârni un roi de viespi, voi provoca furtună, voi face valuri. Şi încă odată, mi-e teamă că totul ar putea fi greşit.

Bineînțeles că nu ar fi cazul să am toate aceste temeri. La urma urmei, nu am citit eu propriul meu prim volum? Ei bine, tocmai de-aia! Iarăşi natura mea umană! Vedeți, scopul meu nu este să fac publice aceste scrieri pentru a zdruncina oamenii. Doresc numai ca, în mod cinstit şi fără ocolişuri, să vă transmit ceea ce mi-a comunicat Dumnezeu, ca răspuns la întrebările mele. I-am promis lui Dumnezeu că o voi face - voi face publice aceste conversații - şi nu pot să-mi încalc promisiunea.

Nici voi nu puteți să vă încălcați promisiunea. Este clar că ați promis să permiteți tuturor gândurilor, ideilor şi credințelor voastre să fie provocate în mod continuu. Este clar că v-ați angajat în mod profund să evoluați continuu. Numai o persoană care şi-a luat un astfel de angajament ar deschide o carte ca aceasta.

Se pare deci că suntem implicați împreună. Şi nu există nimic de care să ne fie teamă. Suntem ceea ce suntem şi, prin urmare, facem ceea ce facem şi tot ce ne rămâne de făcut este să fim credincioşi acestei implicări şi, astfel, nu mai există nimic de care să ne fie teamă. Ceea ce înțeleg acum şi cred că am ştiut din totdeauna este că noi suntem mesageri, voi şi cu mine. Dacă nu am fi, eu nu aş scrie şi, fără îndoială, voi nu ați citi. Noi suntem mesageri şi avem treabă de făcut. În primul rând, trebuie să fim siguri că înțelegem perfect mesajul care ne este dat în volumele *Conversații cu Dumnezeu*. În al doilea rând, trebuie să integrăm acest mesaj în viețile noastre, astfel încât el să devină funcțional. Şi în al treilea rând, trebuie să ducem mesajul către alții, aducând adevărul lui către toți cei a căror viață o atingem, prin simplu şi extraordinarul instrument care este exemplul nostru personal.

Sunt bucuros că ați ales să faceți această călătorie împreună cu mine. E mult mai uşor şi mult mai distractiv cu voi, decât fără voi. Hai să păşim acum, împreună, de-a lungul acestor pagini. S-ar putea ca, din când în când, să nu fie foarte confortabil. Nu este ca primul volum. Volumul I a fost îmbrățişarea lui Dumnezeu; ne-a îmbrățişat cu căldură pe după umeri.

În volumul II, Dumnezeu ne zgâlţâie de aceiaşi umeri, cu la fel de multă dragoste şi cu multă blândeţe. Este o chemare să ne trezim. O provocare să trecem la nivelul următor.

Întotdeauna există un nivel următor. Ştiţi bine asta. Sufletul vostru - care a venit aici pentru cea mai bogată experienţă şi nu pentru cea mai săracă; pentru cât se poate de mult şi nu pentru cât se poate de puţin - ar dori să nu vă opriţi. Şi, atâta timp cât alegerea este întotdeauna a voastră, sufletul vostru ar dori să nu deveniţi niciodată mulţumiţi sau satisfăcuţi de voi înşivă şi, bineînţeles, niciodată să nu cădeţi în apatie. Pentru că sunt prea multe lucruri de schimbat în lumea voastră, prea multe din voi înşivă de creat. Există întotdeauna un nou munte de urcat, o nouă frontieră de explorat, o nouă frică de învins. Există întotdeauna un loc mai înalt, un concept mai grandios, o viziune mai măreaţă.

Prin urmare, această carte e posibil să fie puţin mai incomodă decât volumul I. Acceptaţi starea de disconfort, dacă şi atunci când o simţiţi. Ţineţi-vă strâns de marginile bărcii atunci când începe să se clatine. Trăiţi, apoi, în cadrul noii paradigme. Ba, încă şi mai bine, prin minunea şi exemplul propriei voastre vieţi, ajutaţi la crearea alteia.

Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon
Martie 1997

1

Mulțumesc că ai venit. Mulțumesc că ești aici.

E adevărat că ai venit pentru că așa am stabilit; cu toate acestea, s-ar fi putut să nu vii. S-ar fi putut să decizi să nu vii. Ai hotărât totuşi să fii aici la ora stabilită, la locul stabilit pentru ca să primeşti această carte. Prin urmare, îți mulțumesc.

În cazul în care ai acționat fără să-ți dai seama, fără ca să știi măcar ce faci şi de ce o faci, unele lucruri s-ar putea să-ți pară misterioase şi, prin urmare, e nevoie de puțină explicație.

Pentru început, aş vrea să te fac să observi că această carte a apărut în viața ta într-un moment perfect şi oportun. S-ar putea să nu-ți dai încă seama de acest adevăr dar, când vei încheia experiența care îți este pregătită, nu vei mai avea nici un dubiu. Totul se întâmplă într-o ordine perfectă şi apariția acestei cărți în viața ta nu se abate de la regulă.

Aici găseşti tot ceea ce ți-ai dorit, toate lucrurile spre care ai năzuit de foarte multă vreme. Ceea ce ți se oferă aici este cel mai recent - şi pentru unii dintre voi poate primul - contact autentic cu Dumnezeu.

Acesta *este* un contact şi e foarte real.

Dumnezeu intenționează să converseze efectiv cu tine, acum, prin mine. Cu câțiva ani în urmă nu aş fi spus aşa ceva; o spun acum, pentru că am avut deja un astfel de dialog şi ştiu, prin urmare, că aşa ceva este posibil. Nu numai că e posibil, dar are loc tot timpul. Şi exact asta se întâmplă chiar aici şi chiar acum.

Este foarte important să înțelegi că tu eşti, în parte, cauza pentru care acest lucru se întâmplă, după cum tu eşti cauza pentru care această carte se află în mâinile tale în acest moment. Cu toții suntem cauza care creează evenimentele din viața noastră şi cu toții suntem co-creatori, împreună cu Unul Mare Creator, în procesul de producere a fiecăreia dintre circumstanțele care duc la acele evenimente.

Prima mea experiență de conversație cu Dumnezeu, în numele tău şi în folosul tău, s-a desfăşurat în 1992 - 1993. Îi scrisesem lui Dumnezeu o scrisoare furioasă, întrebându-l de ce viața mea devenise un asemenea monument de luptă şi eşec. Absolut pe toate planurile, începând cu

relațiile mele amoroase, cu cele de la serviciu până la atitudinea mea față de copiii mei sau față de sănătatea mea — *absolut pe toate planurile* — nu exista decât luptă şi eşec. Scrisoarea mea către Dumnezeu cerea o lămurire şi o îndrumare legată de ce anume să fac ca viața mea să meargă bine.

Spre uimirea mea, am primit răspuns la scrisoare.

Cum mi s-a răspuns şi care au fost aceste răspunsuri s-au materializat într-o carte publicată în mai 1995 sub titlul *Conversații cu Dumnezeu, volumul I.* Poate că ai auzit de ea sau poate chiar ai citit-o. Dacă e aşa, nu mai ai nevoie de nici un preambul pentru cartea de față.

Dacă nu îmi cunoşti prima carte, sper că o vei cunoaşte în curând, deoarece volumul I explică mult mai detaliat cum a început totul şi oferă răspunsuri la multe întrebări despre viețile noastre persoanele - întrebări despre bani, dragoste, sex, Dumnezeu, sănătate şi boală, hrană, relații, „muncă corectă" şi multe alte aspecte ale experienței noastre de zi cu zi — întrebări care nu sunt puse aici.

Dacă ar fi să-i cer lui Dumnezeu un dar pe care să-l facă omenirii în prezent, acesta ar fi informația cuprinsă în volumul I. Dumnezeu a făcut-o deja, precum a şi spus *(„Eu vă voi da răspunsul chiar înainte ca voi să întrebați.")*[1]

Sper deci că după ce vei citi această carte (sau poate înainte de a o termina) vei alege să o citeşti pe prima. Totul e o chestiune de alegere, tot aşa cum Alegerea Pură te-a adus chiar acum în fața acestor cuvinte. Tot aşa cum Alegerea Pură a creat fiecare experiență pe care ai avut-o vreodată. (Un concept care este explicat în acel prim volum.)

Aceste prime paragrafe ale volumului II au fost scrise în martie 1993 pentru a oferi o scurtă introducere la informația care urmează. Ca şi în volumul I, procedeul prin care această informație „a sosit" a fost remarcabil de simplu. A fost suficient să scriu pe o foaie albă de hârtie o întrebare — orice întrebare ... de obicei prima întrebare care-mi venea în minte - şi, de-abia o terminam de scris, când răspunsul mi se forma în cap, ca şi când Cineva mi-l şoptea în ureche. Scriam după dictare!

Cu excepția acestor câtorva rânduri de introducere, tot materialul din această carte a fost pus pe hârtie începând cu primăvara anului 1993 până

[1] Și înainte de a Mă chema pe Mine, Eu le voi răspunde și grăind ei încă, Eu îi voi fi ascultat Isaia, XLV, 24.BibIia, 1982 N.T.

spre vara anului următor. Aş dori să ți-l prezint acum, exact aşa cum mi-a fost oferit şi cum l-am pus pe hârtie.

* * *

Este duminica Paştelui 1993 şi iată-mă aici, după cum mi s-a cerut. Sunt aici cu creionul în mână, cu hârtia în față, gata să încep.

Presupun că ar trebui să vă spun că Dumnezeu mi-a cerut să fiu aici. Ne-am dat întâlnire. Astăzi urmează să începem volumul II, al doilea dintr-o trilogie care reprezintă o experiență trăită împreună, de Dumnezeu, de mine şi de tine.

Încă nu am nici o idee despre ce va fi vorba în această carte şi nici măcar despre subiectele pe care le vom atinge, pentru că în capul meu nu există nici un plan legat de ea. Nici nu poate să existe unul. Nu eu decid ce urmează să cuprindă ea. Dumnezeu este cel care decide.

În duminica Paştelui 1992 - exact cu un an în urmă - Dumnezeu a început un dialog cu mine. Ştiu că sună ridicol, dar aşa s-a întâmplat. Nu cu mult timp în urmă, acest dialog s-a încheiat. Am fost sfătuit să mă odihnesc ... dar mi s-a spus şi că aveam „o întâlnire”, adică să mă întorc la această conversație, astăzi.

Şi tu ai o întâlnire. Te-ai prezentat la ea. Îmi este foarte clar că această carte este scrisă nu numai pentru mine ci şi pentru tine, *prin* mine. Se pare că Îl cauți pe Dumnezeu - şi o Vorbă *de la* Dumnezeu - de foarte multă vreme. Acelaşi lucru îl fac şi eu.

Astăzi Îl vom găsi împreună pe Dumnezeu. Acesta este cel mai bun mod de a-L găsi pe Dumnezeu. Împreună. Separat, nu-L vom găsi niciodată pe Dumnezeu. Vorbele mele au dublu sens. Vreau să spun că niciodată nu-L vom găsi pe Dumnezeu, atâta timp cât *noi* suntem separați. Pentru că, primul pas în a descoperi că noi nu suntem separați de Dumnezeu este atunci când descoperim că noi nu suntem separați unul de celălalt. Şi, până când nu ştim şi nu ne dăm seama că *toți* suntem Unul, nu putem şti şi nu ne putem da seama că noi şi Dumnezeu suntem Unul.

Dumnezeu nu este niciodată separat de noi, iar noi doar *credem* că suntem separați de Dumnezeu.

Este o greşeală obişnuită, făcută de toată lumea. Noi mai credem şi că suntem separați unul de celălalt. Şi, astfel, cel mai rapid drum pe care l-am descoperit pentru „a-L găsi pe Dumnezeu” este să ne găsim unul pe

altul, să nu ne mai ascundem unul de celălalt şi, desigur, să încetăm de a ne mai ascunde de noi înşine.

Cel mai rapid mod de a nu ne mai ascunde este prin a spune adevărul. A-l spune tuturor. A-l spune tot timpul.

Începe să spui adevărul acum şi nu te opri niciodată. Începe prin a-ți spune adevărul despre tine însuți. Spune-ți apoi adevărul despre altcineva. Spune apoi altuia adevărul despre tine. Spune apoi altcuiva adevărul despre el însuşi. În cele din urmă, spune tuturor adevărul despre absolut tot.

Acestea sunt cele *Cinci Niveluri ale Rostirii Adevărului*. Acestea sunt cele cinci cărări care formează drumul spre libertate. Adevărul te *va elibera*.

Această carte este despre adevăr. Nu despre adevărul meu, despre adevărul lui Dumnezeu.

Dialogul nostru inițial - a lui Dumnezeu şi al meu - s-a încheiat acum o lună. Presupun că acesta se va desfăşura exact ca şi primul, adică eu pun întrebări şi Dumnezeu răspunde. Cred că o să mă opresc ca să-L întreb pe Dumnezeu chiar acum.

Dumnezeule, aşa vor sta lucrurile?

Da.

Aşa credeam şi eu.

Diferența este că, în această carte, voi oferi Eu Însumi subiecte de discuție, fără să mă întrebi tu. În prima carte nu am procedat prea mult în felul acesta, după cum bine ştii.

Da. Dar de ce schimbi acum metoda?

Pentru că această carte este scrisă la cererea Mea. Eu te-am chemat aici, după cum ai subliniat şi tu. Prima carte a fost un proiect pe care l-ai început de unul singur.

În primul volum aveai un plan. În această carte nu ai nici un plan, în afară de a face Voia Mea.

Da, aşa este.

Te afli într-un loc foarte bun atunci când eşti acolo unde se face Voia Mea. Sper, Neale, că şi tu şi alţii veţi veni adesea aici.

Dar eu credeam că Voia Ta este voia mea. Cum se poate ca eu să *nu fac* Voia Ta, dacă ea este aceiaşi cu a mea?

Aceasta este o întrebare complicată - dar nu e un punct de pornire rău; nu e deloc un punct rău de pornire pentru a începe acest dialog.

Să ne întoarcem cu câţiva paşi în urmă. Eu nu am spus niciodată că Voia Mea este voia ta.

Ba da, ai spus! În ultima carte mi-ai spus foarte clar: „Voia ta este Voia Mea".

E adevărat - dar nu este acelaşi lucru.

Nu este? Era cât p'aci să mă las păcălit!

Când Eu spun „Voia ta este Voia Mea" nu este acelaşi lucru cu a spune că Voinţa Mea este voinţa ta.

Dacă tu ai face Voia Mea tot timpul, n-ai mai avea nimic altceva de făcut pentru ca să ajungi la Iluminare. Procesul s-ar încheia, ai fi deja acolo.

O singură *zi* în care să nu faci nimic altceva decât Voia Mea ţi-ar aduce Iluminarea. Dacă în toţi aceşti ani de când eşti viu ai fi făcut Voia Mea, n-ar mai fi fost nevoie să te implici în această carte acum.

E clar deci că nu ai făcut Voia Mea. De fapt, în majoritatea timpului nici măcar nu *cunoşti* care este Voia Mea.

Nu o cunosc?

Nu, nu o cunoşti.

Atunci de ce nu-mi spui care este?

Ba-ți spun. Numai că tu nu asculți. Şi când asculți, nu auzi. Şi când auzi, nu-ți crezi urechilor. Şi când crezi ceea ce auzi, oricum nu urmezi îndrumările.

Deci, a spune că voia ta este Voia Mea se dovedeşte inexact.

Pe de altă parte, voia ta *este* Voia Mea. În primul rând, pentru că Eu o cunosc. În al doilea rând, pentru că Eu o accept. În al treilea rând, pentru că Eu o prețuiesc. În al patrulea rând, pentru că Eu o iubesc. În al cincilea rând, pentru că este a Mea şi Eu *o numesc a Mea Proprie*.

Aceasta înseamnă că tu ai *liber arbitru* ca să faci ce vrei - şi că Eu *fac* ca voia ta să fie a Mea, prin dragoste necondiționată.

Pentru ca Voia Mea să fie a ta, tu ar trebui să faci acelaşi lucru.

În primul rând, ar trebui să o cunoşti. În al doilea rând, ar trebui să o accepți. În al treilea rând, ar trebui să o prețuieşti. În al patrulea rând, ar trebui să o iubeşti. În cele din urmă, ar trebui să *o consideri ca fiind a ta proprie*.

În întreaga istorie a omenirii, numai câțiva dintre voi au făcut aceasta în mod consecvent. Foarte puțini dintre ceilalți au făcut-o aproape întotdeauna. Mulți au făcut-o în mare parte. O grămadă de oameni au făcut-o din când în când. Practic, toată lumea a făcut-o în foarte rare ocazii - deşi unii nu au făcut-o deloc.

Eu din ce categorie fac parte?

Contează? În ce categorie vrei să fii *de acum înainte*? Nu ți se pare că aceasta este întrebarea potrivită?

Ba da.

Şi care-i răspunsul tău?

Aş vrea să fiu în prima categorie. Aş vrea să cunosc şi să fac tot timpul Voia Ta.

E un lucru lăudabil, meritoriu şi, probabil, imposibil.

De ce?

Pentru că mai trebuie să evoluezi foarte mult înainte de a putea avea o asemenea pretenție. Şi, totuşi, adevăr îți spun Eu ție: *ai putea* avea o asemenea pretenție, te-ai putea muta în Dumnezeire chiar în *clipa* aceasta, dacă ai alege să o faci. Nu e nevoie ca evoluția ta să dureze atât de mult timp.

Atunci de ce *a durat* atât de mult timp?

Chiar aşa. Oare de ce-o fi durat atât? Ce mai aştepți? Doar nu crezi că Eu sunt cel care te trage înapoi?

Nu. Mi-e clar că eu sunt cel care mă trag înapoi.

E bine. Acesta este primul pas spre a deveni maestru.

Mi-ar place să devin maestru. Cum aş putea-o face?

Citeşte cartea asta. Exact într-acolo te duc Eu.

2

Nu sunt sigur că ştiu încotro merge această carte. Nu sunt sigur de unde să încep.

Cu timpul.

De cât timp mai e nevoie? Mi-au trebuit deja *cinci luni* ca să ajung de la primul capitol până la acesta. Ştiu că oamenii citesc şi cred că totul este scris într-un şuvoi uniform şi neîntrerupt. Ei nu-şi dau seama că, între paragraful 32 şi 33 al acestei cărți au trecut 20 de *săptămâni*. Ei nu înțeleg că, uneori, momentele de inspirație apar la distanță *de o jumătate de an depărtare unul de altul*. De cât timp mai e nevoie?

Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun: să considerăm „Timpul" ca punct de pornire, ca prim subiect cu care să începem.

Aha! Bine. Dar dacă tot suntem la subiectul ăsta, de ce *este* **uneori *nevoie* de luni de zile pentru a completa un simplu paragraf? De ce faci pauze atât de lungi între vizite?**

Scumpul şi minunatul Meu fiu, Eu nu fac pauze lungi între „vizite". *Niciodată* nu se întâmplă să nu fiu cu tine. Pur şi simplu, tu nu eşti întotdeauna *conştient* de prezența Mea.

De ce? De ce nu sunt conştient de prezența Ta, dacă Tu eşti întotdeauna aici?

Pentru că viața te-a prins cu tot felul de alte treburi. Să spunem lucrurilor pe nume: ai avut cinci luni foarte aglomerate.

Aşa este. E adevărat. S-au întâmplat o mulțime de lucruri.

Şi tu ai făcut ca aceste lucruri să fie mai importante decât Mine.

Nu simt că acesta ar fi adevărul, aşa cum îl văd eu.

Te invit să îți priveşti acțiunile.

Ai fost profund implicat în viața ta fizică. Ai acordat foarte puțină atenție sufletului tău.

A fost o perioadă care m-a solicitat foarte tare.

Da, aşa este. E un motiv în plus ca să-ți fi implicat şi sufletul în ceea ce făceai. Aceste luni ar fi trecut mult mai uşor cu ajutorul Meu. Îmi dai voie deci să-ți sugerez să nu mai pierzi legătura cu Mine?

Încerc să stau aproape de Tine, dar uneori mi se pare că mă pierd - uneori sunt prins, după cum spui Tu - în propria mea dramă. Şi atunci, într-un fel, nu găsesc timp pentru Tine. Nu meditez. Nu mă rog. Şi, fără îndoială, nu scriu.

Ştiu. E o ironie a vieții că, atunci când ai cea mai mare nevoie de legătura dintre noi, tu te îndepărtezi de ea!

Şi cum să încetez de a mă mai îndepărta.

Încetează de a te mai îndepărta.

Exact asta am spus şi eu. Dar cum?

Încetezi de a te îndepărta, încetând pur şi simplu.

Nu e atât de simplu.

Este chiar aşa de simplu.

Aş vrea să fie.

Atunci va fi *cu adevărat*, pentru că ceea ce tu doreşti este ordin pentru Mine. Aminteşte-ţi, scumpul Meu, dorinţele tale sunt dorinţele Mele. Voia ta este Voia Mea.

E în regulă. Bine.

Atunci, dorinţa mea este ca această carte să se termine până în martie. Acum este octombrie. Nu mai doresc pauze de cinci luni care să întrerupă primirea materialului.

Aşa va fi.

Bine.

Doar dacă nu va fi aşa.

Vai de capul meu! Chiar trebuie să ne jucăm?

Nu. Dar până acuma aşa ai decis să-ţi trăieşti Viaţa. Încontinuu te răzgândeşti. Aminteşte-ţi că viaţa este un proces neîntrerupt de creaţie. În fiecare clipă tu îţi creezi realitatea. Adesea, decizia pe care o iei astăzi nu este alegerea pe care o faci mâine. Iar aici se află secretul tuturor Maeştrilor: *întotdeauna aleg acelaşi lucru*.

Iarăşi şi iarăşi? O dată nu este de ajuns?

Iarăşi şi iarăşi, până când voinţa ta se face simţită în realitatea ta.

Pentru unii, aceasta ar putea dura ani întregi. Pentru alţii, luni. Pentru alţii, săptămâni. Pentru cei care se apropie de starea de maestru, zile, ore sau chiar minute. Pentru *Maeştri*, creaţia este *instantanee*.

Îţi poţi da seama că eşti pe dramul spre a deveni maestru când vezi

închizându-se prăpastia între A Vrea şi A Trăi o Experiență.

Ai spus "adesea, decizia pe care o iei astăzi, nu este alegerea pe care o faci mâine." Şi ce dacă? Vrei să spui că n-ar trebui să ne permitem niciodată să ne răzgândim?

Răzgândiți-vă cât vreți. Aminteşte-ți doar că, o dată cu fiecare schimbare de alegere, se produce o schimbare în direcția întregului univers.

Când „te hotărăşti" într-o privință, pui universul în mişcare. Forțe care sunt dincolo de capacitatea ta de înțelegere - mult mai subtile şi mai complexe decât ți-ai putea imagina - sunt angajate într-un proces a cărui dinamică complicată de-abia acum începi să o înțelegi.

Aceste forțe şi acest proces sunt toate parte dintr-o rețea extraordinară de energii interactive, care cuprinde totalitatea existenței pe care tu o numeşti viața însăşi.

Ele sunt, în esență, *Eu*.

Deci, atunci când mă răzgândesc, Te pun pe Tine în dificultate, aşa este?

Nimic nu e dificil pentru Mine. Dar tu ai putea să faci ca lucrurile să fie foarte dificile pentru tine. De aceea, păstrează o singură părere şi un singur scop când e vorba de ceva şi nu îți îndepărta gândul de la aceasta, până când nu l-ai făcut să devină realitate. Concentrează-te. Axează-te pe ceea ce hotărăşti.

Asta am vrut să spun că înseamnă a fi concentrat pe un singur gând. Dacă alegi ceva, alege-l cu toată puterea ta, din toată inima. Nu fi slab. Mergi înainte! Continuă să te îndrepți spre scopul tău! Fii hotărât.

Nu te lăsa înfrânt de un *refuz*.

Exact.

Dar dacă *refuzul* este răspunsul corect? Dar dacă ceea ce dorim nu este bine pentru noi — nu este spre binele nostru, nu este spre interesul nostru? Atunci nu ni-l vei da, corect?

Greşit. Vă voi „da” orice cereți, chiar dacă este „bun” pentru voi sau „rău” pentru voi. Ți-ai aruncat o privire asupra vieții tale în ultima vreme?

Dar am fost învățat că nu putem avea întotdeauna ceea ce dorim - că Dumnezeu nu ni-l va da, dacă nu este spre binele nostru suprem.

Aşa vă spun oamenii când vor să nu fiți dezamăgiți de un anumit rezultat.

În primul rând, hai să ne întoarcem la clarificarea relației noastre. Eu nu vă „dau” nimic — voi cereți. Volumul I explică extrem de detaliat cum faceți voi acest lucru.

În al doilea rând, eu nu emit o judecată asupra a ceea ce voi cereți. Eu nu numesc un lucru „bun” sau „rău”. (Ar fi mai bine ca nici voi să nu o faceți.).

Sunteți ființe creatoare, făcute după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Puteți avea orice alegeți să aveți. Dar nu puteți avea orice doriți.

De fapt, niciodată nu veți obține *nimic* din ceea ce doriți, dacă îl doriți deosebit de tare.

Ştiu. Ai explicat-o şi în volumul I. Ai spus că actul de a dori un lucru împinge acest lucru departe de noi.

Da, şi-ți aminteşti de ce?

Pentru că gândurile sunt creatoare, şi gândul de a dori un lucru este o afirmație către univers - o declarare a unui adevăr pe care universul îl produce apoi în realitatea mea.

Precis! Exact! *Ai învățat*! *Înțelegi*. E grozav.

Da, ăsta este mecanismul. În momentul în care spui „doresc” ceva, universul spune „Chiar că-l dorești!” și îți dă experiența precisă - *experiența „de a dori*”!

Tot ceea ce pui după cuvântul „eu” devine comanda ta creatoare. Duhul din sticlă - ceea ce Eu Sunt - există doar pentru a se supune.

Eu produc ceea ce voi solicitați! *Voi solicitați exact ce gândiți, simțiți și spuneți. E chiar așa de simplu.*

Spune-mi din nou, de ce durează atât de mult ca eu să creez realitatea pe care o aleg?

Din nenumărate motive. Pentru că nu crezi că tu poți avea ceea ce alegi. Pentru că nu știi *ce* să alegi. Pentru că încerci încontinuu să-ți dai seama ce este „mai bine” pentru tine. Pentru că, înainte de vreme, vrei garanții că toate alegerile tale vor fi „bune”. Și pentru că tot timpul te răzgândești.

Stai să văd dacă înțeleg. N-ar trebui să încerc să-mi dau seama ce e cel mai bine pentru mine?

„Cel mai bine” este un termen relativ, care depinde de o sută de variabile. Aceasta face ca alegerea să fie foarte dificilă. Ar trebui să existe un singur considerent când iei o hotărâre - Este aceasta o afirmare a lui Cine Sunt? Este aceasta o proclamare a lui Cine Aleg Eu să Fiu?

Întreaga viață ar trebui să fie o astfel de proclamare. De fapt, întreaga viață *este așa ceva*. Poți să permiți ca proclamarea să fie făcută *la întâmplare* sau *la alegere*.

O viață trăită la alegere este o viață de acțiune conștientă. *O viață trăită la întâmplare este o viață de reacție inconștientă*.

Reacția este exact asta: o acțiune pe care ai făcut-o înainte. Când tu „reacționezi”, ceea ce faci este să evaluezi datele care-ți vin,

să cauți în banca de date după aceeași experiență sau una aproape la fel și *să acționezi în modul în care ai făcut-o înainte*. Aceasta este cu totul lucrarea minții tale, nu a sufletului tău.

Sufletul tău te-ar face să cauți în „banca *lui* de date” pentru a vedea

cum ai putea să creezi o *experiență cu adevărat originală* a Eului tău în Momentul de Acum. Aceasta este experiența „căutării sufletului" despre care ai auzit atât de des, dar trebuie să fii, literalmente, „ieşit din minți" ca să o faci.

Când îți pierzi timpul încercând să-ți dai seama ce este „cel mai bine pentru tine", exact asta şi faci: *îți pierzi timpul*. E mai bine să economiseşti timpul decât să îl pierzi.

A-ți ieşi din minți îți oferă un mare câştig de timp. Deciziile sunt luate repede, alegerile sunt activate rapid, deoarece sufletul tău creează numai din experiența prezentă, fără aduceri aminte, analize şi critici ale întâmplărilor trecute.

Adu-ți aminte: *sufletul creează*, *mintea reacționează*.

Sufletul ştie în înțelepciunea Lui că experiența pe care o ai în Acest Moment este o experiență trimisă ție de către Dumnezeu, înainte chiar de a deveni conştient de ea. Aceasta este ceea ce se înțelege printr-o experiență prezentă, trimisă dinainte în dar. Ea este deja pe drum către tine chiar în momentul în care o cauți, pentru că, exact înainte de a întreba, Eu ți-am şi răspuns. Fiecare Moment de Acum este un cadou minunat de la Dumnezeu. De aceea *prezentul* este dar de la Dumnezeu.[2]

Sufletul caută în mod intuitiv circumstanța perfectă şi situația necesară acum pentru a vindeca gândul greşit şi pentru a-ți aduce experiența corectă a lui Cine Eşti Tu cu Adevărat.

Este dorința sufletului să te aducă înapoi la Dumnezeu - să te aducă acasă al Mine.

Este intenția sufletului să se cunoască pe el însuşi *prin experiență* şi, astfel, să Mă cunoască pe Mine, deoarece sufletul înțelege că Tu şi Eu Una suntem, chiar dacă mintea neagă acest adevăr şi corpul acționează în conformitate cu această negare.

De aceea, în momente de mari decizii, ieşi din minte şi, în schimb, lasă sufletul să caute.

Sufletul tău înțelege ceea ce mintea nu poate să conceapă.

Dacă-ți petreci timpul încercând să-ți dai seama ce este „cel mai bine" pentru tine, alegerile tale vor fi precaute, deciziile tale vor dura la infinit şi călătoria ta va fi lansată pe o mare de nelinişti şi aşteptări.

---

[2] joc de cuvinte: present = cadou, present (timpul); pre-sent = trimis dinainte

Dacă nu eşti atent, te vei *îneca* în aşteptările tale.

Uau! Ăsta chiar că este un răspuns! Dar cum îmi ascult eu sufletul? De unde ştiu ce să aud?

Sufletul îți vorbeşte prin sentimente. Ascultă-ți sentimentele.

Urmează-ți sentimentele. Prețuieşte-ți sentimentele.

De ce mi se pare că prețuirea sentimentelor este exact ceea ce m-a făcut să intru, de la început, în necaz?

Pentru că ai etichetat evoluția drept „necaz" şi statul pe loc drept „siguranță".

Adevăr îți spun Eu ție: sentimentele tale nu te duc *niciodată* la „necaz", pentru că sentimentele tale sunt *adevărul* tău.

Dacă vrei să trăieşti o viață în care să nu-ți urmezi niciodată sentimentele, dar în care fiecare sentiment este filtrat prin maşinăria Minții tale, dă-i înainte. Ia deciziile, bazându-te pe analizarea situației de către Mintea ta. Dar nu căuta bucurie în astfel de maşinațiuni şi nici preamărire a lui Cine Eşti Tu cu Adevărat.

Aminteşte-ți: *Adevărata preamărire nu trece prin minte*.

Dacă-ți asculți sufletul, vei şti ce este „cel mai bine" pentru tine, pentru că cel mai bine pentru tine înseamnă ce este adevărat în ceea ce te priveşte.

Când acționezi luând în considerare numai ce este adevărat în ceea ce te priveşte, îți vei grăbi înaintarea pe cărare. Când *creezi* o experiență bazată pe „adevărul tău de acum", mai degrabă decât să *reacționezi* la o experiență bazată pe un „adevăr trecut", produci un „nou tu".

De ce durează atât de mult să creezi realitatea pe care o alegi? Iată de ce. Pentru că nu ți-ai trăit adevărul tău.

Cunoaşte adevărul şi adevărul te va elibera.

Dar, o dată ce ai ajuns să-ți cunoşti adevărul, încetează *să te mai răzgândeşti în ceea ce îl priveşte*. Mintea ta este cea care încearcă să-şi dea seama ce este „cel mai bine". Opreşte-o! Ieşi din mintea ta. întoarce-te

la *simțirile* tale!

Aceasta *se înțelege* prin „a-ți veni în simțiri”. Înseamnă a te întoarce la ceea ce *simți*, nu la ceea ce *gândeşti*. Gândurile tale sunt pur şi simplu atât - gânduri. Construcții mentale. Creații „inventate” de mintea ta. Dar *sentimentele* tale — ei, astea sunt *reale*.

Sentimentele sunt limbajul sufletului. Şi sufletul tău este adevărul tău.

Asta e. Ei, ce zici, ți se pare că se leagă totul?

Asta înseamnă că trebuie să ne exprimăm sentimentul - oricât de negativ sau distrugător ar fi el?

Sentimentele nu sunt nici negative nici distrugătoare. Ele sunt pur şi simplu adevăruri. Contează doar modul în care exprimi adevărul tău.

Când exprimi adevărul tău cu dragoste, rareori apar rezultate negative şi distrugătoare. Şi când se întâmplă, este, de obicei, pentru că altcineva a ales să trăiască experiența adevărului tău într-un mod negativ sau distrugător. Într-un astfel de caz, probabil că nu se poate face nimic pentru a evita rezultatul.

Desigur, nu e în regulă să *nu reuşeşti* să-ți exprimi adevărul. Cu toate acestea, oamenilor li se întâmplă aşa ceva tot timpul. Sunt atât de îngroziți ca nu cumva să provoace sau să fie confruntați cu neplăceri posibile, încât ascund în totalitate adevărul lor.

Adu-ți aminte: *Aproape că nu este atât de important cât de bine este primit un mesaj*, *ci cât de bine este el trimis*.

Nu poți să-ți asumi responsabilitatea pentru cât de bine acceptă celălalt adevărul tău; poți doar să te asiguri de cât de bine este el comunicat. Şi, prin cât de bine, Eu nu vreau să spun doar cât de clar; vreau să spun, cu cât de multă dragoste, cu cât de multă compasiune, cu cât de multă sensibilitate, cu cât de mult curaj şi cât de complet.

Aici nu este loc pentru jumătăți de adevăr, pentru „adevăr brutal” ori chiar pentru „adevăr simplu”. Înseamnă adevărul, întregul adevăr şi numai adevărul, aşa să te ajute Dumnezeu.

Partea cu „aşa să te ajute Dumnezeu” este cea care aduce calitățile Dumnezeieşti de dragoste şi compasiune - pentru că Eu te voi ajuta

întotdeauna să comunici în felul acesta, dacă Mi-o vei cere.

Da, exprimă ceea ce tu numeşti sentimentele „cele mai negative”, dar nu în mod distructiv.

Faptul că nu reuşeşti să exprimi (adică să împingi în afară) sentimentele negative nu le face să dispară; *le ține în interior*. Negativitatea „ținută în interior” face rău corpului şi împovărează sufletul.

Dar dacă o altă persoană aude fiecare gând negativ pe care tu îl ai în ceea ce o priveşte, acesta ar afecta relația, indiferent de cu cât de multă dragoste au fost emise aceste gânduri.

Eu am spus să exprimi (să împingi în afară, să scapi de) sentimentele tale negative - nu am spus cum sau cui.

Nu e nevoie să împărtăşeşti toată negativitatea din tine cu persoana față de care o simți. E nevoie să comunici celuilalt aceste sentimente doar atunci când a nu o face ți-ar compromite integritatea sau l-ar face pe celălalt să creadă într-un lucru neadevărat.

Negativitatea nu e niciodată un semn al adevărului suprem, chiar dacă pare a fi adevărul tău în acel moment. S-ar putea ca ea să provină dintr-o parte din tine care nu este vindecată. De fapt, *întotdeauna de acolo vine*.

De aceea este aşa de important să scoatem din noi aceste stări negative, să ne eliberăm de ele. Numai lăsându-le să iasă - plasându-le undeva acolo, în fața ta - le poți vedea destul de clar ca să-ți dai seama dacă crezi cu adevărat în ele.

Cu toții ați spus ceva - ceva urât - pentru ca, apoi, să descoperiți că, după ce ați rostit acele cuvinte, nu le mai simțiți ca fiind „adevărate”.

Cu toții ați exprimat sentimente — de la fică la mânie, la furie - ca să descoperiți că, după ce le-ați exprimat, ele nu mai arată ceea ce simțiți *cu adevărat*.

În acest fel, sentimentele pot fi înşelătoare. Sentimentele sunt limbajul sufletului, dar trebuie să vă asigurați că dați ascultare *adevăratelor sentimente* şi nu unui model contrafăcut, construit în mintea voastră.

Vai de capul meu! Acum nu pot să am încredere nici măcar în *sentimentele* mele. Bravo! Şi eu care credeam că aceasta este calea spre adevăr! Credeam că asta e ceea ce mă *învățat* Tu.

Aşa *este*. Aşa *te învăț*. Dar ascultă, pentru că este mult mai complicat decât înțelegi tu acum. Unele sentimente sunt *sentimente adevărate* — adică sentimente născute în suflet — iar altele sunt sentimente contrafăcute. Acestea sunt construite în mintea ta.

Cu alte cuvinte, ele nu sunt deloc „sentimente" — ele sunt *gânduri*. Gânduri, *sub masca* unor sentimente.

Aceste gânduri se bazează pe experiența ta anterioară şi pe experiența observată la alții. Vezi cum cineva se strâmbă când i se scoate un dinte şi te strâmbi şi *tu* când *ți* se scoate un dinte. E posibil ca nici măcar să *nu te doară*, dar, oricum, te strâmbi. Reacția ta nu are nimic de a face cu realitatea, ci doar cu modul în care tu *percepi* realitatea, pe baza experienței altora sau a ceva care *ți* s-a întâmplat în trecut.

Cea mai mare provocare pentru voi ca ființe umane este de a Fi Aici Acum, de a înceta să mai inventați! Încetează să mai creezi gânduri legate de un moment prezent (un moment pe care ti l-ai „trimis" tu însuți, *înainte* de a avea un gând legat de el). Fii *în acest moment*. Aminteşte-ți că tu *ți-ai trimis* ție însuți acest moment ca pe un dar. Momentul a conținut sămânța unui adevăr uriaş. Acest adevăr vrei tu să ți-l aminteşti. Totuşi, când a sosit momentul, tu ai început imediat să construieşti gânduri referitoare la el. În loc de a fi *în* moment, tu te-ai situat *în afara* momentului şi l-ai judecat Apoi ai reacționat Adică, ai acționat aşa cum *ai mai făcut-o o dată înainte*.

Priveşte acum aceste două cuvinte:

REACȚIE

CREAȚIE

Observă că sunt *acelaşi cuvânt*. Doar litera „C" s-a mutat din loc! Când faci lucrurile în mod corect e un act de Creație, mai degrabă decât de Reacție.

E foarte inteligent ce-mi spui.

Ei bine, aşa este Dumnezeu.

Dar, vezi tu, ideea *pe* care încerc să o conturez este că atunci când ajungi la fiecare moment şi eşti nealterat, *fără un gând anterior legat de el*, poți să *creezi* pe *cine eşti*, mai degrabă decât să *reconstitui* pe cine *ai fost odată*.

Viața este un proces de creație, *iar tu continui să o trăieşti ca şi cum ar fi un proces de re-constituire*!

Dar cum poate orice ființă umană rațională să îşi ignore experiența anterioară în momentul în care se iveşte ceva? Nu este normal să îți readuci în minte tot ceea ce şti despre acel subiect şi să răspunzi conform acestei experiențe?

Poate să fie normal, dar nu este *natural*. „Normal" înseamnă ceva făcut în mod obişnuit „Natural" este aşa cum eşti tu când nu încerci să fii „normal"!

Natural şi normal nu sunt acelaşi lucru. În orice moment dat, tu poți să faci ceea ce faci în mod normal, sau poți să faci ceea ce-ți vine în mod natural.

Adevăr vă spun Eu vouă: *nimic nu este mai natural decât dragostea*.

Dacă acționezi cu iubire, vei acționa în mod natural. Dacă reacționezi plin de frică, de resentimente, cu furie, e posibil să acționezi *normal*, dar niciodată nu vei acționa *natural*.

Cum pot să acționez eu cu dragoste, când întreaga mea experiență anterioară țipă către mine că un anumit „moment" e posibil să fie dureros?

Ignoră-ți experiența anterioară şi *intră în moment*.

Fii Aici Acum. Vezi unde trebuie acționat *chiar acum* pentru *a te crea pe tine însuți într-o formă nouă*.

Aminteşte-ți că *asta este ceea ce faci tu aici*.

Ai venit pe lumea aceasta în acest fel, în aceste timpuri, în acest loc

pentru ca să Cunoşti Cine Eşti - şi să creezi Cine Vrei Tu să Fii.

Acesta este scopul întregii vieți. Viața este un proces continuu, nesfârşit de re-creare. Voi continuați să vă recreați Sinele conform cu imaginea imediat superioară despre voi înşivă.

Dar nu seamănă aceasta cu povestea omului care a sărit de pe clădirea cea mai înaltă, fiind sigur că poate să zboare? El a ignorat „experiența sa anterioară" ***şi*** **„experiența observată la alții" şi a sărit de pe clădire, declarând, în timp ce sărea, „eu sunt Dumnezeu!". Nu a făcut un lucru prea deştept.**

Adevăr vă spun Eu vouă: oamenii au atins rezultate mult mai mari decât zborul. Oamenii au vindecat boli. Oamenii i-au înviat pe morți.

Un **om a făcut-o.**

Crezi că numai unui singur om i s-au dat astfel de puteri asupra universului fizic?

Numai un singur om a demonstrat că le are.

Nu chiar. Cine a despărțit în două Marea Roşie?

Dumnezeu.

Într-adevăr, dar cine i-a cerut lui Dumnezeu să o facă?

Moise.

Exact. Şi cine Mi-a cerut Mie să-i vindec pe cei bolnavi şi să aduc morții la viață?

Iisus.

Da. Crezi că tu *nu poți* să faci ceea ce au făcut Moise şi Iisus?

Dar ei nu *au făcut* toate astea! Ei te-au rugat pe *Tine* să o faci! E cu totul şi cu totul altceva.

Bine. Vom continua, deocamdată, după schema ta. Crezi că *tu* nu poți să-mi ceri Mie aceleaşi lucruri miraculoase?

Presupun că aş putea.

Şi ți le-aş oferi?

Nu ştiu.

Asta este diferența dintre tine şi Moise! Asta te desparte de Iisus!

Mulți oameni cred că, dacă cer în numele lui Iisus, Tu *vei vrea* să le îndeplineşti cererea.

Da. Mulți oameni cred asta. Ei cred că nu au putere, dar ei *au văzut* (sau îi cred pe alții care au văzut) puterea lui Iisus, aşa că ei cer în numele Lui, chiar dacă El a spus: „De ce sunteți atât de uimiți? Acestea şi încă multe altele le veți face şi voi”[3].

Totuşi, oamenii nu au putut să creadă. Mulți nu cred nici în ziua de azi.

Cu toții vă imaginați că nu sunteți vrednici, aşa că cereți în numele lui Iisus sau al Binecuvântatei Fecioare Maria. Sau al „sfântului care vă patronează”. Sau al Dumnezeului Soare. Sau al duhului Estului. Folosiți numele oricui - *al oricui* - în afară de al vostru!

Şi, totuşi, adevăr vă spun Eu vouă: *cereți şi vei primi*, *căutați şi veți*

[3] Ioan, XIV, 12 Noul Testament N.T.

găsi, bateţi şi vi se va deschide.[4]

Sări de pe clădire şi vei zbura.

Au fost oameni care au levitat. Crezi în asta?

Da. Am auzit despre aşa ceva.

Şi oameni care au trecut prin ziduri. Sau chiar şi-au părăsit corpurile.

Da. Da. Dar n-am *văzut* pe nimeni care să treacă prin ziduri şi nici nu-i sugerez cuiva să încerce. Nici nu cred că ar trebui să sărim de pe clădiri. Probabil că nu ar fi un lucru prea bun pentru sănătatea noastră.

Omul acela a căzut şi a murit, nu pentru că nu ar fi putut să zboare, în caz că ar fi venit din Starea corectă de A Fi, ci pentru că, prin încercarea de a arăta că este separat de voi, nu şi-ar fi putut dovedi *niciodată* starea de Dumnezeire.

Explică, te rog.

Omul de pe clădire a trăit într-o lume de auto-amăgire, în care el s-a văzut pe el însuşi ca fiind altceva *decât voi ceilalţi*. Declarând „eu sunt Dumnezeu”, el *şi-a început* demonstraţia cu o minciună. El a sperat să devină unicat. Să devină mai important. Mai puternic.

A fost un gest al ego-ului.

Ego-ul, adică ceea ce este unic, individual, nu poate să fie niciodată dublura a ceea ce este Unul şi nici nu-L poate demonstra.

Încercând să demonstreze că el era Dumnezeu, omul de pe clădire a demonstrat numai separarea sa de totul şi nu unitatea cu acesta. Astfel, el a căutat să demonstreze starea lui de Dumnezeire, dovedind ne-Dumnezeire,

---

[4] Matei VII, 7 Noul Testament N.T.

şi a eşuat.

Iisus, pe de altă parte, şi-a dovedit starea de Dumnezeire, dovedindu-şi Unitatea şi văzând Unitate şi Întreg oriunde şi în oricine la care se uita. În această privință, conştiența Lui şi conştiența Mea au fost Una şi, într-o astfel de stare, orice cerea El se materializa în Realitatea Lui Divină şi în acel Moment Sfânt.

Înțeleg. Deci, nu ai nevoie decât de „conştiență Christică" pentru a face minuni! Ei da, asta simplifică complet lucrurile!

De fapt, chiar le simplifică. E mult mai simplu decât crezi. Mulți au ajuns la această conştiență. Mulți au fost în starea de Christos, nu numai Iisus din Nazaret.

Şi *tu* poți ajunge în starea de Christos.

Cum...?

Străduindu-te să fii. Alegând să fii. Dar este o alegere pe care trebuie să o faci în fiecare zi, în fiecare minut. Ea trebuie să devină însuşi *scopul vieții tale*.

Ea *este* scopul vieții tale - pur şi simplu, tu nu o ştii. Şi chiar dacă ai şti, chiar dacă ți-ai aminti motivul minunat al existenței tale, se pare că nu ştii cum *să ajungi* acolo, din punctul în care te afli acum.

Da, aşa stau lucrurile. Deci, cum *pot* eu să ajung din punctul în care sunt, acolo unde vreau să fiu.

Adevăr îi spun Eu ție - iarăşi: *caută şi vei găsi*, *bate şi ți se va deschide*.

Am „căutat" şi am „bătut" de 35 de ani încoace. Te rog să mă scuzi dacă sunt puțin cam plictisit de treaba asta.

Ca să nu zicem şi deziluzionat, nu-i aşa? Dar, realmente, dacă ar fi

să-ți dau notă bună pentru încercare - un "zece pentru efort" ca să zic aşa - nu pot să fiu de acord cu tine, nu pot să spun că ai căutat şi ai bătut de 35 de ani încoace.

Hai să cădem de acord că ai căutat şi ai bătut, *cu intermitență*, de 35 de ani încoace, dar, de cele mai multe ori, n-ai făcut-o.

În trecut, când erai foarte tânăr, veneai la Mine numai când erai la necaz, când aveai nevoie de ceva. Pe măsură ce ai crescut şi te-ai maturizat, ți-ai dat seama ca nu aceasta era, probabil, *relația corectă* cu Dumnezeu şi ai căutat să creezi ceva mai substanțial. Dar, chiar şi atunci, Eu nu eram nimic mai mult decât *ceva ocazional*.

Mai târziu, când ai ajuns să înțelegi că *unirea* cu Dumnezeu poate fi atinsă numai prin *comuniune* cu Dumnezeu, ai apelat la practici şi comportamente care puteau să-ți *aducă* această comuniune, dar până şi pe acestea le-ai făcut în mod sporadic, cu inconsecvență.

Ai meditat, ai făcut anumite ritualuri, M-ai chemat în rugăciuni şi cântece, ai evocat Spiritul Meu din tine, dar numai când ți-a convenit, numai când ai simțit o chemare.

Şi, chiar dacă în aceste ocazii, trăirea ta legată de Mine a fost minunată, ți-ai petrecut totuşi 95% din viață trăind iluzia *separării* de Mine şi, numai în momente foarte scurte, din când în când, ți-ai dat seama de *realitatea supremă*.

Tu încă mai crezi că viață înseamnă să repari maşina şi să plăteşti telefonul şi relații şi ce vrei să obții din ele, că ea se referă la *dramele* pe care le-ai creat, mai degrabă decât la *creatorul* acelor drame.

Mai ai încă de învățat *motivul pentru care* continui să-ți creezi dramele. Eşti prea ocupat să joci în ele.

Zici că pricepi înțelesul vieții, dar nu trăieşti la nivelul a ceea ce înțelegi. Zici că ştii care este drumul spre comuniunea cu Dumnezeu,

dar nu mergi pe el. Pretinzi că eşti pe *cărare*, dar nu păşeşti pe ea.

Apoi vii la Mine şi spui că ceri şi bați de 35 de ani.

Îmi pare rău că sunt cel care te deziluzionează, dar...

E momentul să încetezi de a fi deziluzionat de Mine şi să începi să te vezi *pe tine însuți* aşa cum eşti cu adevărat.

Acum — adevăr îți spun Eu ție: vrei să fii ca şi Christos?

Acționează asemenea lui Christos, *în fiecare clipă a fiecărei zile*. (Să

nu spui că nu ştii cum. El ți-a arătat calea.) Fii asemănător lui Christos în fiecare situație. (Să nu-mi spui că nu poți. El ți-a lăsat *îndrumări.)*

În caz că vrei să cauți drumul, să ştii că eşti ajutat. Te ghidez în fiecare clipă a fiecărei zile. Eu Sunt acea voce încă mică din interior care ştie încotro să o apuci, pe ce drum să mergi, ce răspuns să dai, ce acțiune să faci, ce cuvânt să spui — ce *realitate să creezi*, în cazul în care cauți într-adevăr comuniunea şi unitatea cu Mine.

Ascultă-Mă doar.

Bănuiesc că nu ştiu cum să o fac.

Prostii! *O faci chiar acum*! Pur şi simplu, fă-o *tot timpul*.

Dar nu pot să umblu cu o foaie de hârtie în mână în fiecare clipă a zilei. Nu pot să mă opresc din ceea ce fac şi să încep să Îți scriu bilețele, sperând că vei fi acolo cu unul dintre răspunsurile Tale geniale.

Mulțumesc. Ele chiar *sunt* geniale! Uite încă unul: *ba da*, *poți*!

Vreau să spun că dacă cineva ți-ar spune că ai putea avea o Conectare directă la Dumnezeu — o legătură directă, o linie directă — şi că tot ce ai avea de făcut ar fi să te asiguri că ai hârtie şi creion la îndemână tot timpul, nu le-ai avea?

Păi, da, *desigur*.

Şi totuşi tocmai ai spus că *n-ai vrea să o faci*. Sau „că nu poți”. Ce-i cu tine? Ce tot spui? Care *este* adevărul tău?

Vestea cea Mare este că nici măcar *nu ai nevoie* de hârtie şi creion. *Eu sunt cu tine întotdeauna*. Eu nu trăiesc în creion. *Eu trăiesc în tine*.

***Este* adevărat, nu-i aşa?...**

Vreau să spun, chiar pot să cred în ceea ce-mi spui, nu-i aşa?

Desigur că poți să crezi. De la bun început *te rog* să crezi. Aşa ți-au spus toți Maeştrii, inclusiv Iisus. Este învățătura cea mai importantă. Este adevărul suprem.

Sunt cu voi întotdeauna, până la sfârşitul timpurilor.[5]

Mă crezi?

Da, acum te cred. Vreau să spun, mai mult decât oricând.

Bine. Atunci *foloseşte-Mă*. Dacă îți este de ajutor să iei o hârtie şi un creion (şi trebuie să spun că se pare că-ți foloseşte foarte mult) atunci *ia o hârtie şi un creion*. Cât mai *des*. În fiecare zi. În fiecare oră, dacă trebuie.

Apropie-te de Mine. *Apropie-te de Mine*! Fă ce poți. Fă ce trebuie. Fă ce este nevoie.

Spune o rugăciune. Sărută o piatră. Fă o plecăciune către răsărit Rosteşte o incantație. Fă să se mişte pendulul. Testează un muşchi.

Sau scrie o carte.

Fă tot ce e nevoie.

Fiecare dintre voi construieşte propria lui imagine. Fiecare dintre voi M-a înțeles — M-a creat — în felul lui.

Pentru unii dintre voi, Eu sunt bărbat Pentru unii dintre voi, Eu sunt femeie. Pentru unii, sunt şi una şi alta. Pentru unii, nu sunt nici una nici alta.

Pentru unii dintre voi, Eu sunt energie pură. Pentru unii, sentimentul suprem, pe care voi îl numiți dragoste. Şi unii dintre voi habar nu au ce sunt Eu. Voi ştiți, pur şi simplu, că EU SUNT.

Şi aşa şi este.

EU SUNT.

Eu sunt vântul care-ți foşneşte prin păr. Eu sunt soarele care-ți încălzeşte corpul. Eu sunt ploaia care dansează pe fața ta. Eu sunt parfumul florilor în aer şi Eu sunt florile care-şi trimit mirosul pretutindeni. Eu sunt aerul care *poartă* parfumul.

Eu sunt începutul primului tău gând. Eu sunt sfârşitul ultimului tău gând. Eu sunt ideea care scânteiază în momentele tale de geniu. Eu sunt

---

[5] Matei XXVIII, 20. Noul Testament

splendoarea realizării acestui moment Eu sunt sentimentul care ți-a alimentat fapta cea mai plină de dragoste pe care ai făcut-o vreodată. Eu sunt partea din tine care tânjeşte, iarăşi şi iarăşi, după acel sentiment Fă absolut orice îți este de folos, orice te ajută - *orice* ritual, ceremonie, demonstrație, meditație, gând, cântec, cuvânt sau acțiune care-ți sunt *necesare* ca să te „reconecteze” - *fă-le*.

Fă orice ca să-ți aminteşti de Mine.

3

Întorcându-ne deci şi recapitulând ceea ce mi-ai spus, se pare că ajung la aceste idei principale:

• Viața este un proces continuu de creație.

• Un secret al tuturor Maeştrilor este să încetezi de a te mai răzgândi; alege în permanență acelaşi lucru.

• Nu te lăsa înfrânt de un *refuz*.

• Noi „atragem către noi" ceea ce gândim, simțim şi spunem.

• Viața poate fi un proces de creație şi reacție.

• Sufletul *creează*, mintea *reacționează*.

• Sufletul înțelege ceea ce mintea nu poate să conceapă.

• Încetează de a încerca să-ți dai seama de ce anume este „cel mai bine" pentru tine (cum poți să câştigi cel mai mult, să pierzi cel mai puțin, să obții ceea ce vrei) şi începe prin a acționa conform a ceea ce simți că ar fi Cine Eşti Tu.

• Sentimentele tale reprezintă adevărul tău. Cel mai bine pentru tine e ceea ce este adevărat pentru tine.

• Gândurile *nu sunt* sentimente; ele sunt mai degrabă idei despre cum „ar trebui" să simți. Când gândurile şi sentimentele devin confuze, adevărul se estompează şi se pierde.

• Ca să te întorci la sentimentele tale, *ieşi din minți* şi *revino-ți în simțiri*.

• Din momentul în care îți cunoşti adevărul, *trăieşte-l*.

• Sentimentele negative nu sunt câtuşi de puțin sentimente adevărate; ele sunt mai degrabă gândurile tale legate de ceva, întotdeauna bazate pe experiența anterioară, a ta sau a altora despre tine şi ceilalți.

• Experiența anterioară nu este un indiciu al adevărului, întrucât Adevărul Pur este creat aici şi acum şi nu reprezintă o reconstituire.

• Pentru a schimba modul în care răspunzi la ceva, trăieşte în momentul prezent - momentul care ți-a fost trimis şi care exista ca atare, înainte ca tu să emiți un gând în legătură cu el... cu alte cuvinte,

Fii Aici Acum, nu în trecut sau în viitor.

• Trecutul şi viitorul pot exista numai în gând. Momentul Prezent este Singura Realitate. *Rămâi* acolo.

• Caută şi vei găsi.

• Fă orice este nevoie ca să rămâi conectat cu Dumnezeu/Adevăr. Nu înceta să te rogi, să practici ritualuri, să meditezi, să citeşti, să scrii, să faci *„orice îți este de folos" ca* să rămâi în legătură cu Tot Ceea ce Este.

Cum ți se pare până acum?

Grozav! Până acum e foarte bine. Ai prins ideea. Ei, ce zici, poți să o şi trăieşti?

Am de gând să încerc.

Bine.

Da. Putem să ne întoarcem de unde am rămas?

Vorbeşte-mi despre Timp.

Nu *există* alt Timp în afară de prezent! Ai auzit asta mai înainte, sunt sigur. Dar nu ai înțeles. Acum înțelegi.

Nu există alt timp în afară de *acest* timp. Nu există alt moment în afară de acest moment. Nu există altceva decât „acum".

Dar ce întâmplă cu „ieri" şi „mâine"?

Scorneli ale imaginației voastre. Construcții ale minții voastre care nu există în Realitatea Supremă.

Tot ceea ce s-a întâmplat vreodată, se întâmplă şi se va întâmpla vreodată, se întâmplă chiar *acum*.

Nu înțeleg.

Şi nici nu poţi. Nu pe deplin. Dar poţi *începe* să înţelegi. Şi aici nu este nevoie decât de un început de înţelegere.

Aşa că ... stai doar şi ascultă.

„Timpul” nu este perpetuu. Este un element de relativitate care există pe verticală, nu pe orizontală.

Nu te gândi la el ca şi cum ar fi ceva „de la stânga la dreapta” - o aşa zisă linie a timpului care curge de la naşterea până la moartea fiecărui individ şi *de la* un punct finit *până la* un alt punct finit din univers.

„Timpul” este ceva „şi sus şi jos”! Gândeşte-te la el ca la un ax, reprezentând Eternul Moment de Acum.

Imaginează-ţi coli de hârtie pe acest ax, una deasupra alteia. Acestea sunt elementele timpului. Fiecare element separat şi distinct, existând totuşi *în mod simultan cu celălalt*. Toate colile de hârtie de pe ax, deodată! Atâta cât *va fi* vreodată - atâta cât *a fost* vreodată...

Există numai Un Singur Moment - *acest* moment - *Eternul Moment de Acum*.

Totul se întâmplă *chiar acum* şi Eu sunt slăvit. Nu trebuie să aşteptaţi slava lui Dumnezeu. Am procedat astfel pentru că *Eu*, *pur şi simplu*, *nu puteam să aştept*! Am fost atât de *fericit* Să Fiu Cine Sunt, încât n-am putut să mai aştept să-l fac să se manifeste în realitatea Mea. Aşa că BUM!, iată-l - chiar aici, chiar acum - ÎN TOTALITATEA LUI!

Nu există Început pentru aceasta şi nu există Sfârşit. Aceasta - Totul din Toate - pur şi simplu, ESTE.

În interiorul acestui Este se află experienţa voastră şi aici există şi cel mai mare secret al vostru. Puteţi să vă mişcaţi în mod conştient în interiorul lui Este, către orice „timp” sau „loc” pe care le alegeţi.

Vrei să spui că putem călători în timp?

Aşa este — şi mulţi dintre voi o şi faceţi. *Toţi* călătoriţi, de fapt - şi o faceţi în mod obişnuit, de regulă în ceea ce numiţi stare de vis. Majoritatea nu sunteţi însă conştienţi. Nu puteţi reţine călătoria ca atare, dar energia rămâne lipită de voi şi, uneori, există rămăşiţe suficiente pentru ca alţii - sensibili la această energie - să poată descoperi ceva despre „trecutul” sau

„viitorul” vostru. Ei simt sau „citesc” aceste rămăşiţe şi. voi îi numiţi vizionari şi persoane cu calităţi paranormale. Uneori există suficiente rămăşiţe ca, până şi voi, în perceperea voastră limitată, să fiţi conştienţi că „aţi mai fost aici o dată”. Întreaga voastră fiinţă este brusc zguduită când îşi dă seama că „aţi mai făcut toate acestea şi înainte”!

Déjà vu!

Da. Sau acel sentiment minunat pe care îl trăieşti când te întâlneşti cu anumiţi oameni, că *îi cunoşti de o viaţă întreagă* - îi cunoşti de *o eternitate*!

Este un sentiment extraordinar. E un sentiment uimitor. Iar acesta este un sentiment *adevărat*. *Realmente* ai cunoscut acel suflet *dintotdeauna)*.

Întotdeauna este ceva ce se întâmplă chiar acum!

Dacă ai şti cât de *adesea* te-ai uitat în sus sau te-ai uitat în jos de pe „coala ta de hârtie” aflată pe ax şi ai văzut şi alte coli! Şi te-ai văzut şi pe tine însuţi acolo - pentru că *o parte din Tine se află pe fiecare coală*!

Cum e posibil aşa ceva?

Adevăr vă spun Eu vouă: aţi fost întotdeauna, sunteţi acum şi veţi fi întotdeauna. Nu a existat *niciodată* un moment când voi nu aţi fost - şi nici nu va *exista* vreodată un astfel de moment.

Stai puţin! Dar conceptul de *suflete bătrâne*!? Nu sunt unele suflete „mai bătrâne” decât altele?

Nimic nu este „mai bătrân” decât *altceva*. Eu am creat TOTUL DINTR-O DATĂ şi Totul există *chiar acum*.

Experienţa lui „mai bătrân” şi „mai tânăr” la care te referi are legătură cu *nivelele de conştienţă* ale unui anumit suflet sau Aspect al Fiinţei. Voi sunteţi toţi Aspecte ale Fiinţei, pur şi simplu părţi ale lui Ceea Ce Este. Fiecare parte are conştiinţa Întregului încastrată în el. Fiecare element duce în el pecetea.

„Conştienţa” este experienţa acelei conştiinţe care este trezită. Aspectul individual al ÎNTREGULUI devine conştient de El Însuşi. El devine, literalmente, *conştient de sine*.

Apoi, treptat, devine conştient de toţi ceilalţi şi, apoi, de faptul că *nu există* alţii - că Toţi sunt Unul.

Apoi, în cele din urmă, conştient de Mine. De Magnificul Eu.

Măi să fie, dar chiar că *Te placi*, nu-i aşa?

Tu nu...?

Ba da! Cred că eşti formidabil!

Sunt de acord. Şi cred că *tu eşti* formidabil! Acesta este singurul punct în care tu şi cu Mine nu suntem de acord. *Tu nu crezi că eşti formidabil*!

Cum aş putea să mă văd pe mine ca formidabil, când uni văd toate slăbiciunile, toate greşelile - şi tot răul din mine?

Adevăr îţi spun Eu ţie: *nu există* rău!

Aş dori ca ce-mi spui să poată fi adevărat.

Eşti perfect, exact aşa cum eşti.

Aş dori ca ce-mi spui să poată fi adevărat, şi de data asta.

Este adevărat! Un copac nu e mai puţin perfect doar pentru că este puiet Un copilaş nu e mai puţin perfect decât un adult. El este *perfecţiunea însăşi*. Faptul că nu poate *să facă* ceva, că *nu ştie ce*va nu îl face cu nimic mai puţin perfect.

Un copil face greşeli, stă în picioare, merge şovăitor. Cade. Se ridică

din nou, clătinându-se puțin, agățat de piciorul mamei. Oare toate astea înseamnă că acel copil este imperfect?

Îți spun că este chiar invers! Acel copil este *perfecțiunea însăşi*, în totalitate şi cu totul adorabil.

Tot aşa sunteți şi *voi*.

Dar acel copil nu a făcut nimic rău!

Acel copil nu a fost neascultător, nu a făcut rău altuia, nu şi-a făcut rău lui însuşi în mod conştient.

Acel copil *nu ştie* să deosebească binele de rău.

Asta e sigur.

Nici tu nu ştii.

Ba eu *ştiu*. Eu ştiu că e rău să omori oameni şi că e bine să iubeşti. Eu ştiu că este rău să răneşti pe cineva şi bine să-l vindeci, să îndrepți lucrurile. Eu ştiu că este rău să iau ceea ce nu-i al meu, să mă folosesc de ații, să fiu necinstit.

Ți-aş putea arăta situații în care fiecare din aceste „rele” ar putea fi *lucruri bune*.

Te joci cu mine acum.

Câtuşi de puțin. Îți expun doar faptele.

Dacă spui că există excepții la fiecare regulă, atunci sunt de acord.

Dacă există *excepții* la o regulă, atunci aceasta nu este *o regulă*.

Vrei să-mi spui că *nu este* rău să omori, să răneşti, să iei de la altul?

Depinde de ce anume încerci să faci.

Bine, bine, am înțeles. Dar asta nu transformă asemenea fapte în ceva *bun*. Uneori trebuie să faci ceva rău ca să ajungi la ceva bun.

Dar nici nu înseamnă câtuşi de puțin că ele sunt lucruri „rele”, nu-i aşa? Ele sunt doar mijloace ca să-ți atingi un scop.

Vrei să spui că scopul scuză mijloacele?

Tu ce crezi?

Nu. Absolut deloc.

Aşa să fie.

Nu vezi ce faci acum? *Faci reguli pe măsură ce vorbeşti*!

Şi nu mai vezi încă şi altceva? *Ce faci tu este absolut în regulă*.

Este chiar ceea ce *se presupune că* ar trebui să faci!

Întreaga viață este un proces de a decide Cine Eşti şi, apoi, de a trăi această experiență.

Pe măsură ce continui să îți extinzi modul de a vedea lucrurile, construieşti reguli noi care să se potrivească! Pe măsură ce continui să lărgeşti ideea ta despre Sinele tău, creezi noi aprobări şi interdicții, da-uri şi nu-uri pentru a o cuprinde. Acestea sunt granițele care „țin în interiorul lor” ceva ce *nu poate* fi ținut închis.

Tu nu poți să te închizi pe „tine” între anumite granițe, deoarece tu eşti la fel de neîngrădit ca şi Universul. Şi, totuşi, tu poți că creezi un *concept* despre Sinele tău neîngrădit, imaginându-ți şi, apoi, acceptând *granițele*.

Cumva, acesta este singurul mod prin care te poți *cunoaşte* pe tine însuți ca fiind ceva anume.

Ceea ce este neîngrădit este neîngrădit Ceea ce este fără limite, este fără limite. Acesta nu poate exista undeva, pentru că este pretutindeni. Dacă este *pretutindeni*, nu este *nicăieri amâne*.

Dumnezeu este pretutindeni. De aceea, Dumnezeu nu este nicăieri anume, deoarece, pentru a fi undeva anume, Dumnezeu ar trebui să nu fie *în altă parte* - ceea ce *nu este posibil pentru Dumnezeu*.

Există un singur lucru care „nu este posibil" pentru Dumnezeu şi acesta este ca Dumnezeu *să nu fie Dumnezeu*. Dumnezeu nu poate „să nu fie". Nici nu poate Dumnezeu să nu fie El Însuşi. Dumnezeu nu poate să Se „Ne-Dumnezeiască".

Eu sunt pretutindeni şi asta e tot Şi, întrucât Eu sunt pretutindeni, Eu nu sunt nicăieri. Şi - dacă Eu nu sunt nicăieri - atunci unde sunt?

AICI, ACUM

Îmi place foarte mult. Îmi place foarte mult această idee pe care ai expus-o în primul volum, aşa că Te las să mergi mai departe.

Ce drăguț din partea ta! Acum înțelegi mai bine? Înțelegi cum ați creat voi ideile voastre despre „bine" şi „rău", pur şi simplu, ca să *definiți Cine Sunteți*?

Înțelegi că, fără aceste definiții — granițe - voi nu sunteți nimic?

Şi înțelegi că, aidoma Mie, continuați să vă schimbați granițele, pe măsură ce vă schimbați Ideile despre Cine Sunteți?

Da, înțeleg ce spui, dar nu mi se pare că am schimbat granițele - propriile mele granițe - foarte mult. Pentru mine, a ucide a fost întotdeauna ceva rău. A fura a fost întotdeauna ceva rău. A răni pe altul a fost întotdeauna ceva rău. Cele mai largi concepte după care ne conducem pe noi înşine an fost instaurate de la începutul timpurilor şi majoritatea ființelor umane sunt de acord cu ele.

Atunci de ce aveți război?

Pentru că vor exista întotdeauna unii care încalcă regulile. Se găseşte un măr putred în fiecare coş.

Ceea ce am de gând să-ți spun acum şi în pasajele care urmează poate fi foarte greu de înțeles şi de acceptat pentru unii oameni. Va încălca mult din ceea ce este considerat ca adevăr în sistemul vostru actual de gândire. Cu toate acestea, nu vă pot lăsa să continuați să trăiți acceptând aceste concepte, dacă vreau ca acest dialog să vă ajute. Aşa că trebuie acum, în acest al doilea volum, să dați cu capul de câteva dintre aceste idei. Urmează să cam faceți cucuie. Eşti gata?

Da, cred că da. Mulțumesc pentru avertisment Ce vrei să-mi spui atât de dramatic sau de greu de înțeles ori acceptat?

Am de gând să-ți spun aşa: nu există „mere putrede”. Există numai oameni care *nu sunt de acord cu felul vostru de a vedea lucrurile*, oameni care construiesc un alt model despre lume. Am de gând să-ți spun aşa: nimeni nu face nimic din ceea ce nu trebuie să fie făcut, dacă se încadrează în modelul lui despre lume.

Atunci „modelul” lor este o aiureală. *Eu* ştiu ce este bine şi ce este rău şi, faptul că unii oameni nu ştiu, nu înseamnă că *eu* sunt nebun pentru că *ştiu*. *Ei sunt* cei care sunt nebuni!

Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar exact aceasta este atitudinea care face ca războaiele să înceapă.

Ştiu, ştiu. Am făcut-o special. Am repetat, pur şi simplu, cuvintele pe care le-am auzit spuse de mulți alți oameni. Dar cum le *pot* răspunde eu unor astfel de oameni? Ce *le-aş putea* spune?

Ai putea să le spui că ideile despre „bine” şi „rău” se schimbă — şi s-au schimbat - iarăşi şi iarăşi, de la o cultură la alta, de la o perioadă de timp la alta, de la o religie la alta, dintr-un loc în altul ... chiar şi de la o familie la alta şi de la o persoană la alta. Ai putea să le scoți în evidență faptul că ceea ce mulți oameni au gândit ca fiind „bun” la un moment dat - să arzi oameni pe rug pentru ceea ce se credea că era vrăjitorie, de

exemplu - este considerat „rău" astăzi.

Le-ai putea spune că o definiție a „binelui" şi „răului" este o definiție stabilită nu numai de către timp, dar şi de către geografie. Le-ai putea da posibilitatea să observe că anumite activități de pe planetă (prostituția, de exemplu) sunt ilegale într-un anumit loc şi legale în altul, situat la câțiva kilometri în josul drumului. Astfel, dacă o persoană este judecată că ar fi făcut ceva „rău", problema se pune nu legat de ce *a făcut* acea persoană, ci de locul *unde a făcut el acea faptă*.

Acum am de gând să repet ceva ce am spus în primul volum şi despre care ştiu că a fost foarte, foarte greu de pătruns, de înțeles.

Hitler a mers în rai.

Nu sunt sigur că oamenii sunt pregătiți pentru asta.

Scopul acestei cărți şi a tuturor cărților din trilogia pe care o facem este de a crea capacitatea de a fi pregătit - pregătit pentru o nouă paradigmă, o nouă înțelegere; o vedere mai largă, o idee mai grandioasă.

Ei bine, se pare că trebuie să pun acum nişte întrebări la tare ştiu că mulți oameni se gândesc şi pe care vor să le întrebe. Cum a putut un om ca Hitler să meargă în rai? Orice religie din lume ... mă gândesc că, *absolut oricare* religie, l-a condamnat să fie trimis drept în iad.

În primul rând, el n-ar fi putut să meargă în iad, pentru că iadul nu există. De aceea, a mai rămas numai un singur loc în care *s-ar fi putut* duce. Şi acum se impune o întrebare. Problema reală este dacă acțiunile lui Hitler au fost „rele". Am spus mereu şi mereu că nu există „bun" şi „rău" în univers. Un lucru nu este bun sau rău în el însuşi. Un lucru *este*, pur şi simplu.

Gândul tău că Hitler a fost un monstru se bazează pe faptul că el a ordonat uciderea a milioane de oameni, aşa este?

Evident că da.

Şi ce ar fi dacă ţi-aş spune că ceea ce voi numiţi „moarte” este *cel mai formidabil lucru care s-ar putea întâmpla cuiva* - ce-ai zice atunci?

Aş considera că e foarte greu de acceptat.

Crezi că viaţa de pe Pământ este mai bună decât viaţa din rai? Adevăr îţi spun Eu ţie: în momentul morţii, vei simţi cea mai mare libertate, cea mai mare pace, cea mai mare bucurie şi cea mai mare dragoste pe care le-ai cunoscut vreodată. Ar trebui s-o pedepsim pe vulpe pentru că l-a aruncat pe iepure în tufa de mărăcini?

Ignori faptul că, oricât ar fi de minunată viaţa de după moarte, viaţa noastră de aici n-ar trebui să fie sfârşită împotriva voinţei noastre. Noi am venit aici ca să realizăm ceva, să trăim nişte experienţe, să învăţăm ceva şi nu este corect ca vieţile noastre să fie întrerupte de un nebun cu idei bolnave.

În primul rând, nu aţi venit aici *ca să învăţaţi ceva* (reciteşte volumul I!). Viaţa nu este o şcoală şi scopul vostru aici nu este să învăţaţi; el este să vă re-amintiţi. Şi, vorbind în general, viaţa este adeseori „întreruptă” de multe lucruri... un uragan, un cutremur...

Asta e cu totul altceva. Este o Acţiune a lui Dumnezeu.

Fiecare eveniment este o Acţiune a lui Dumnezeu.

Îţi imaginezi că un eveniment ar putea avea loc dacă Eu nu aş vrea? Crezi că ai putea să-ţi ridici măcar degetul cel mic dacă Eu aş alege să nu o faci? Tu nu poţi să faci *nimic* împotriva voinţei Mele.

Dar hai să continuăm să explorăm împreună ideea morţii „cauzată de ceva rău”. Este oare ceva „rău” ca o viaţă să fie întreruptă de boală?

„Rău” nu este un cuvânt care se aplică aici. Acelea sunt cauze naturale. Nu este acelaşi lucru cu o fiinţă umană, cum a fost Hitler, care să ucidă oameni.

Dar un accident? Un accident stupid ...?

E acelaşi lucru. E o nenorocire, o tragedie, dar asta este Voința lui Dumnezeu. Noi nu putem să ne uităm în mintea lui Dumnezeu şi să descoperim de ce se întâmplă asemenea lucruri. Nici nu se cuvine să încercăm, pentru că Voința lui Dumnezeu este imuabilă şi de neînțeles. A căuta să descâlceşti Misterul Divin înseamnă a pofti la o cunoaştere care este dincolo de competența noastră. Este un păcat.

De unde ştii?

Pentru că, dacă Dumnezeu ar vrea ca noi să înțelegem toate acestea, *le-am înțelege*. Faptul că noi *nu le înțelegem* - *nu putem să le înțelegem* - e o dovadă că *voia* Iui Dumnezeu este ca noi să nu le înțelegem.

Înțeleg. Faptul că voi *nu înțelegeți* este o dovadă a Voinței lui Dumnezeu. Faptul că acestea *se întâmplă nu este* o dovadă a Voinței lui Dumnezeu. Hmmmm ...

Cred că nu sunt prea priceput să explic toate astea, dar ştiu în ce cred.

Crezi în Voia lui Dumnezeu, crezi că Dumnezeu este Atotputernic?

Da.

Exceptând atunci când este vorba de Hitler. Ceea ce s-a întâmplat în cazul lui *nu a fost* Voia lui Dumnezeu.

Nu.

Cum adică?

Hitler a încălcat Voia lui Dumnezeu.

Şi cum crezi tu că a putut să facă el aşa ceva, dacă Voia Mea este atotputernică?

Tu i-ai permis s-o facă.

Dacă Eu *i-am dat voie*, atunci a fost *Voia Mea* ca el să facă ce a făcut.

Aşa s-ar părea ... dar ce motiv ai fi putut avea? Nu. Voia Ta a fost ca el să aibă Liber Arbitru. A fost voia *lui* ca el să facă ce a făcut.

Eşti aşa de aproape. Aşa de aproape.

Ai dreptate, desigur. A fost Voia Mea ca Hitler - *ca voi toți* - să aveți liber arbitru. Dar *nu este* Voia Mea ca voi să fiți pedepsiți neîncetat, la nesfârşit, dacă nu alegeți ceea ce vreau Eu. Dacă aşa ar sta lucrurile, cât de „liberă” este *alegerea* pe care v-am dat-o Eu? Sunteți voi cu adevărat liberi să faceți ce vreți, dacă ştiți că veți avea de suferit într-un mod de nedescris în cazul în care nu faceți ceea ce vreau *Eu*? Ce fel de alegere este aceasta?

Aici nu discutăm despre pedeapsă. Este doar o Lege Naturală. Este, pur şi simplu, o chestiune de consecințe.

Văd că ai fost şcolit foarte bine în toate conceptele teologice care îți permit să Mă consideri un Dumnezeu răzbunător — fără să Mă faci pe Mine responsabil.

Dar cine *a făcut* aceste Legi Naturale? Şi dacă putem cădea de acord că *Eu* trebuie că le-am pus la locul lor, de ce aş fi făcut asemenea legi — şi v-aş fi dat apoi vouă puterea de a le încălca?

Dacă Eu nu aş fi vrut ca voi să fiți afectați de ele - dacă a fost Voința Mea ca ființele Mele minunate să nu sufere niciodată — de ce aş fi creat

Eu *posibilitatea* ca ele să sufere?

Şi apoi, de ce aş continua să vă ispitesc zi şi noapte să încălcați legile pe care Eu le-am stabilit?

Nu Tu ne ispiteşti. Diavolul o face.

Iarăşi nu Mă consideri pe Mine responsabil.

Nu-ți dai seama că sigurul mod în care poți oferi o explicație logică teologiei tale este prin a Mă face pe Mine neputincios? Înțelegi că singurul mod prin care conceptele tale capătă un înțeles este dacă ale Mele *n-au nici un înțeles*?

Chiar te simți bine la gândul unui Dumnezeu care *creează* o ființă ale cărei acțiuni nu le poate controla?

Eu nu am spus că Tu nu poți să-l controlezi pe diavol. Tu poți să controlezi *absolut orice*. Tu eşti *Dumnezeu*! Doar că Tu *nu alegi să o faci*. Tu *îi permiți* diavolului să ne ducă în ispită, să încerce să ne câştige sufletele.

Dar *de ce*? De ce aş face Eu aşa ceva, dacă vreau ca voi să vă întoarceți la Mine?

Pentru că vrei ca noi să venim la Tine din propria noastră alegere, nu pentru că nu avem de ales. Tu ai făcut Raiul şi Iadul pentru ca să poată exista o alegere. Şi, astfel, noi putem acționa după cum alegem şi nu urmând, pur şi simplu, o cărare pentru că nu mai există şi alta.

Îmi dau seama cum ai ajuns la o asemenea idee. Aşa am aranjat lucrurile în lumea ta, şi crezi că aşa trebuie să fie şi în lumea *Mea*.

În realitatea ta, Binele nu poate exista fără Rău. Prin urmare, crezi că la fel trebuie să se întâmple şi în realitatea Mea.

Adevăr îți spun Eu ție: *Nu există* „rău” unde Sunt Eu. Şi nu există Cel Viclean. Există numai Totul din Toate. Ceva Unic. Şi Conştiența,

Experienţa legate de acest ceva.

A Mea este Împărăţia Absolutului, unde Unul nu există în relaţie cu Altul, ci cu totul independent de orice.

Unde sunt Eu, Tot Ceea Ce Există este Dragoste.

Şi aceasta nu are nici o consecinţă asupra modu-lui în care gândim, asupra a ceea ce spunem sau facem pe pământ?

Dar *sunt* consecinţe. Uită-te în jurul tău.

Vreau să spun, după moarte.

Nu există „moarte”. Viaţa este veşnică. Viaţa Este. Pur şi simplu, îţi schimbi forma.

Bine, fie cum zici Tu - după ce ne „schimbăm forma”.

După ce vă schimbaţi forma, consecinţele încetează de a mai exista. Există numai Cunoaştere.

Consecinţele sunt un element de relativitate. Ele nu-şi au locul în Absolut, pentru că ele depind de „timpul” linear şi de evenimente care urmează unul după altul. Acestea nu există în Împărăţia Absolutului.

În această împărăţie nu există nimic altceva decât pace şi bucurie şi dragoste.

În această împărăţie vei afla, în sfârşit, Vestea cea Bună: că „diavolul” tău nu există, că tu eşti cel care ai crezut întotdeauna că eşti - bunătate şi dragoste. Părerea ta că ai putea fi altceva a provenit dintr-o lume exterioară bolnavă, care te-a făcut să acţionezi într-un mod nesănătos. O lume exterioară de judecată şi condamnare. Alţii te-au judecat şi după judecata lor te-ai judecat şi tu pe tine însuţi.

Acum, tu vrei ca Dumnezeu să te judece şi nici Eu nu vreau să o fac.

Şi, pentru că nu poţi înţelege un Dumnezeu care nu vrea să acţioneze ca o fiinţă umană, eşti pierdut.

Teologia ta reprezintă încercarea ta de a te regăsi.

Etichetezi teologiile noastre ca fiind bolnave - dar cum poate să funcționeze o teologie fără un sistem de Recompensă şi Pedeapsă?

Totul depinde de ce percepi ca fiind scopul tău în viață - şi, prin urmare, care este baza acelei teologii.

Dacă tu crezi că viața există ca un test, o încercare, o perioadă în care eşti pus la probă ca să se vadă dacă eşti „vrednic", atunci teologiile tale încep să aibă un sens.

Dacă tu crezi că viața există ca o *şansă*, un proces prin care descoperi - îți aminteşti - că *eşti* vrednic (şi că ai fost *întotdeauna)*, atunci teologiile tale par bolnave.

Dacă tu crezi că Dumnezeu este plin de propriul Său ego şi pretinde atenție, adorare, apreciere şi afecțiune - *şi va omorî ca să le primească* — teologiile tale încep să stea în picioare.

Dacă tu crezi că Dumnezeu nu are un ego, sau nu-l trebuie nimic, ci este *sursa* tuturor lucrurilor, cât şi sediul a tot ce înseamnă înțelepciune şi dragoste, atunci teologiile tale cad, una câte una.

Dacă tu crezi că Dumnezeu este răzbunător, gelos în dragostea şi furibund în mânia Sa, atunci teologiile tale sunt perfecte.

Dacă tu crezi că Dumnezeu este paşnic, vesel în dragostea Ei, pasionat în extazul Ei, atunci teologiile tale sunt inutile.

Adevăr îți spun Eu ție: scopul vieții nu este să-l faci plăcere lui Dumnezeu. Scopul vieții este să cunoşti şi să-l recreezi pe Cine Eşti.

Făcând toate aceasta, *într-adevăr* Îi faci plăcere lui Dumnezeu şi O şi slăveşti.

De ce tot spui „Ei, O"? Tu eşti cumva o Ea?

Eu nu sunt nici „el", *nici* „ea". Uneori folosesc pronumele la feminin ca să te şochez şi să te scot din gândirea ta parohială.

Dacă tu crezi că Dumnezeu este ceva, atunci vei crede că Dumnezeu nu este altceva. Şi aceasta ar fi o imensă greşeală.

Hitler s-a dus în rai pentru următoarele motive:

Nu există iad, aşa că nu există un alt loc în care să poată merge.

Acţiunile lui au fost ceea ce voi aţi numi greşeli - acţiunile unei fiinţe neevoluate - iar greşelile nu pot fi pedepsite prin condamnare, ci îndreptate prin oferirea unei şanse pentru corectare, pentru evoluţie.

Greşelile făcute de Hitler nu le-a adus nici un prejudiciu şi nu le-a făcut rău celor a căror moarte au provocat-o. Acele suflete au fost eliberate din legătura lor pământească, aşa cum fluturii ies dintr-o gogoaşă.

Oamenii care au rămas îi jelesc pe morţi, numai pentru că ei nu ştiu bucuria în care au intrat aceste suflete. Nimeni dintre cei care au trăit experienţa morţii *nu mai jeleşte moartea cuiva*.

Afirmaţia ta că morţile lor nu s-au petrecut la timpul potrivit şi că, prin urmare, a fost ceva „în neregulă" cu ele, sugerează că s-ar putea întâmpla ceva în univers, *atunci când n-ar trebui să se întâmple*. Dar, având în vedere Cine şi Ce Sunt Eu, acest lucru este imposibil.

Tot ceea ce se întâmplă în univers se întâmplă în mod perfect.

Dumnezeu nu a mai făcut de foarte multă vreme o greşeală.

Când vezi perfecţiunea totală care se află în orice lucru - nu numai în acela cu care eşti de acord, ci (şi, probabil, în special) în acele lucruri cu care nu eşti de acord - atingi starea de maestru.

Bineînţeles că ştiu toate astea. Am mai trecut prin ele în volumul I. Am considerat că este important pentru cei care nu au citit primul volum să capete de la început o bază pentru a înţelege această carte.

De aceea am reluat acest grup de întrebări şi răspunsuri. Însă acum, înainte de a continua, aş vrea să discutăm puţin mai mult despre câteva dintre teologiile foarte complexe pe care le-am creat noi, fiinţele umane.

De exemplu, când eram copil am fost învăţat că sunt un păcătos, că toate fiinţele umane sunt păcătoase şi că n-avem ce-i face; aşa ne-am născut. Suntem născuţi *în păcat*.

Este un concept foarte interesant. Cum a ajuns cineva să te facă să crezi asta?

Ne-au spus povestea lui Adam şi Eva. În clasele a IV-a, a V-a şi a

VI-a ni s-a spus, la orele de religie, că e posibil ca *noi* să nu fi păcătuit şi că, bineînțeles, *copilaşii* n-au păcătuit - dar Adam şi Eva *au păcătuit* - iar noi suntem urmaşii lor şi, astfel, am moştenit şi vina lor şi natura lor păcătoasă.

Vezi Tu, Adam şi Eva au mâncat din fructul oprit - s-au împărtăşit din cunoaşterea Binelui şi Răului - şi, în felul acesta, i-au condamnat, încă de la naştere, pe toți moştenitorii şi descendenții lor la separare de Dumnezeu. Cu toții suntem născuți cu acest „Păcat Originar” în sufletele noastre. Cu toții avem o parte din vină. Astfel, cred că ni se dă Liberul Arbitru de a alege dacă vom acționa la fel ca şi Adam şi Eva şi nu vom asculta de Dumnezeu, sau dacă ne putem depăşi tendința naturală, moştenită, de „a face rău” şi vom face lucruri bune, în ciuda tentațiilor lumeşti.

Şi dacă faceți „ce e rău”?

Atunci ne trimiți în iad.

Aşa fac?

Da. Dacă nu ne căim.

Înțeleg.

Dacă noi spunem că ne pare rău - şi facem un Gest Perfect de Penitență - Tu ne salvezi de Iad - dar nu de *toată* suferința.

Noi trebuie, totuşi, să mergem pentru un timp în Purgatoriu, ca să ne curățăm de păcate.

Şi cât timp trebuie să locuiți voi în „Purgatoriu”?

Depinde. Trebuie să ne ardem păcatele. Crede-mă, nu e prea plăcut. Şi, cu cât avem mai multe păcate, cu cât durează mai mult să le ardem - cu atât stăm mai mult. Aşa mi s-a spus.

Înțeleg.

Dar, cel puțin nu mergem în iad, ceea ce ar fi pentru eternitate. Pe de altă parte, dacă noi murim în păcat de moarte, mergem *direct* în iad.

Păcat de moarte?

Opusul unui păcat care poate fi iertat. Dacă murim având în suflet un păcat care poate fi iertat, mergem numai în Purgatoriu. Păcatul de moarte ne trimite direct în iad.

Poți să-Mi dai câte un exemplu de păcat din aceste categorii diferite despre care Mi-ai vorbit?

Sigur că da. Păcatele de moarte sunt grave. Cum ar fi Crimele Majore. Delictele Teologice. Chestii ca uciderea, violul, furtul.

Păcatele care pot fi iertate sunt oarecum minore. Ofense Teologice. Un păcat care poate fi iertat ar fi să nu mergi la biserică duminica. Sau, mai demult, să mănânci carne vinerea.

Stai puțin! Dumnezeul ăsta al vostru te trimitea în Purgatoriu dacă mâncai carne vinerea?

Da. Dar de la începutul anilor 60 nu mai e aşa. Dar dacă, *înainte* de începutul anilor 60, mâncam carne vinerea, blestemul era asupra noastră.

Chiar aşa?

Absolut.

Ce anume s-a întâmplat la începutul anilor 60, care a făcut ca acest „păcat” să nu mai fie un păcat?

Papa a spus că nu mai e un păcat.

Înțeleg.

Şi acest Dumnezeu al vostru - El *vă forțează* să-L adorați, să mergeți la biserică duminica? Altfel sunteți pedepsiți?

A nu merge la Liturghie este un păcat, aşa e. Şi dacă nu-l mărturiseşti - dacă mori cu acest păcat în suflet - va trebui să mergi în Purgatoriu.

Dar ce se întâmplă cu un copil? Ce se întâmplă cu un copilaş nevinovat care nu ştie toate aceste „reguli” prin care Dumnezeu îşi arată iubirea?

Păi, dacă un copil moare înainte să fie botezat în dreapta credință, merge în Limb.[6]

Unde se duce?

În Limb. Acesta nu este un loc de pedeapsă, dar nu este nici raiul. Este... păi... ***limb*****. Nu poți fi cu Dumnezeu dar, cel puțin, nu trebuie „să te duci la diavol”.**

Dar, de ce n-ar putea fi cu Dumnezeu acel copilaş frumos şi nevinovat? Copilul nu a greşit *cu nimic* ...

E adevărat, dar copilul nu a fost botezat.

Indiferent de cât de nevinovați şi fără de păcat sunt copilaşii - de fapt, oricine - ei trebuie să fie botezați ca să ajungă în rai. Altfel, Dumnezeu nu-i poate accepta.

---

[6] pragul iadului în credința catolică

De aceea este important să-ți botezi copiii repede, curând după naştere.

Cine ți-a spus toate astea?

Dumnezeu, prin biserica Lui.

Care biserică?

Sfânta Biserică Romano-Catolică, bineînțeles. Aceasta *este* biserica lui Dumnezeu. De fapt, dacă eşti catolic şi se întâmplă să mergi la *altă* biserică, ăsta e tot un păcat.

Credeam că este păcat *să nu* mergi la biserică!

Da. Tot păcat este să mergi la biserica 'a *care nu trebuie*.

Ce înseamnă o biserică „la care nu trebuie să mergi"?

Orice biserică, în afară de cea Romano-Catolică. Nu poți fi botezat într-o altă biserică. Nu poți să te căsătoreşti într-o altă biserică, nu poți nici măcar să *asişti la o slujbă* într-o altă biserică.

Ştiu acest lucru cu siguranță, pentru că, odată, când eram tânăr, am vrut să merg cu părinții la nunta unui prieten - am fost, de fapt, rugat să fiu cavaler de onoare la nuntă - dar călugărițele mi-au spus că n-ar trebui să accept invitația, pentru că nunta se ținea într-o biserică *la care nu trebuie să merg*!

Şi le-ai ascultat?

Pe călugărițe? Nu. M-am gândit că Dumnezeu - Tu - vei apărea şi la cealaltă biserică tot de bunăvoie, aşa cum apăreai şi la a mea, aşa că m-am dus. Am stat în față, îmbrăcat elegant şi m-am simțit grozav.

Bine. Deci, să vedem: avem raiul, avem iadul, avem purgatoriul, avem limbul, avem păcatul de moarte, avem păcatul care poate fi iertat - mai există ceva?

Da. Există confirmarea şi comuniunea şi spovedania - mai este exorcismul şi Miruirea. Există ...

Opreşte-te!

... **există Sfinții Patroni şi Sfintele Zile de Post Negru.**

Fiecare zi este sfântă, fiecare *minut* este sfânt. *Această clipă*, *acum*, este *O Clipă Sfântă*.

Da, dar unele zile sunt *într-adevăr* sfinte - Sfintele Zile de Post Negru - şi în aceste zile trebuie să mergem la biserică.

Iar începi cu „trebuie"? Şi ce se întâmplă dacă nu mergi?

E un păcat.

Deci, mergi în iad.

Păi, dacă mori cu acest păcat în suflet mergi în purgatoriu. De aceea e bine să te spovedeşti cât de des poți.

Unii oameni se spovedesc în fiecare săptămână. Unii, în fiecare *zi*. În felul acesta, ei pot să şteargă tăblița - să o țină curată, pentru ca în caz că mor...

Uau! - că tot vorbeam despre a trăi în frică permanentă!!

Da, vezi Tu, acesta e scopul religiei - să inducă în noi frica de

Dumnezeu. În felul acesta, noi facem ce trebuie şi rezistăm tentației.

Aha! Dar ce se întâmplă dacă faci un „păcat” între spovedanii şi apoi ai un accident şi mori?

Nici o problemă. Nu intri în panică.

Faci doar un Gest Perfect de Penitență. „O, Dumnezeule, îmi pare din suflet rău că Te-am supărat...”

Bine, bine, e suficient.

Stai puțin. Aceasta este doar una dintre religiile lumii. Nu vrei să-ți arunci o privire asupra celorlalte?

Nu, am înțeles despre ce-i vorba.

Sper că oamenii nu cred că le iau credința în derâdere.

Nu iei pe nimeni în derâdere. Spui doar cum stau lucrurile. Este aşa cum obişnuia să spună preşedintele vostru american, Harry Truman: „Fă-i să se simtă prost, Harry!”, strigau oamenii şi Harry răspundea: „Nu-i nevoie, e de-ajuns să-i citez.”

4

Măi, chiar c-am deviat discuția. Am început prin a vorbi despre Timp şi am sfârşit prin a vorbi despre religia organizată.

Da, aşa se întâmplă când vorbeşti cu Dumnezeu. E greu să limitezi dialogul.

Stai să văd dacă pot sintetiza ideile pe care le-ai expus în Capitolul 3.

• Nu există alt timp în afara timpului *de acum*; nu există alt moment în afara momentului *de acum*.

• Timpul nu este ceva continuu. El este un aspect al Relativității care există în cadrul unei paradigme „sus şi jos”, cu „momente” sau „evenimente” stivuite unul deasupra altuia, lucruri care se întâmplă sau apar în acelaşi „moment”.

• Noi călătorim în mod constant, de obicei în somn, între realitățile acestei împărății a timpului - netimpului - tot timpului.

***„Déjà vu”* este una dintre modalitățile prin care devenim conştienți de aceasta.**

• Nu a fost niciodată un timp în care noi „să nu fi existat” – nici nu va fi vreodată. –

• Conceptul de „Vârstă” referitor la suflete este, în realitate, legat de nivele de conştiență, nu de cantitatea de „timp”.

• Nu există rău.

• Noi suntem Perfecți, exact aşa cum suntem.

• „Rău” este un concept al minții, bazat pe Experiența Relativă.

• Noi elaborăm reguli din mers, schimbându-le ca să se potrivească cu Realitatea Prezentă şi asta e ceva absolut în regulă.

Este aşa cum ar trebui să fie, cum *trebuie* să fie, dacă vrem să fim ființe care evoluează.

• Hitler a mers în rai. (!)

• Tot ceea ce se întâmplă este Voia lui Dumnezeu - *totul*. Aceasta

include nu numai uraganele, tornadele şi cutremurele, dar şi pe Hitler. Secretul înțelegerii este să ştii *Scopul* aflat în spatele tuturor evenimentelor.

• Nu există „pedepse" după moarte şi toate consecințele există numai în Experiența Relativă şi nu în Împărăția Absolutului.

• Teologiile omeneşti sunt încercări nesănătoase ale omenirii de a prezenta un Dumnezeu nesănătos, care nu există.

• Singurul mod în care teologiile omeneşti capătă sens este dacă acceptăm un Dumnezeu care nu are nici un sens.

Cum ți se pare? Am sintetizat bine?

Excelent.

Bine. Acum am un milion de întrebări. Afirmațiile 10 şi 11, de exemplu, imploră să fie clarificate.

De ce *a mers* Hitler în rai? (Ştiu că tocmai ai încercat să explici, dar, într-un fel, simt nevoia unor explicații în plus.)

Şi care *este* scopul din spatele tuturor acestor evenimente?

Şi ce legătură are acest Scop mai Extins cu Hitler şi alți tirani?

Hai să vorbim mai întâi despre Scop.

Toate evenimentele, toate experiențele au ca scop crearea unor *oportunități*. Evenimentele şi experiențele sunt Oportunități. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

Ar fi o greşeală să le judecăm ca fiind „lucrări ale diavolului", „pedepse de la Dumnezeu", „recompense din Rai" sau orice altceva. Ele sunt, pur şi simplu, Evenimente şi Experiențe - lucruri care se întâmplă.

Ceea ce le dă înțeles este ceea ce *credem* noi despre ele, ceea ce *facem* noi legat de ele, ceea ce *suntem* ca reacție la ele.

Evenimentele şi experiențele sunt oportunități atrase către voi - create de *către* voi în mod individual sau colectiv, prin conştiență. Conştiența creează experiența.

Voi încercați să vă ridicați nivelul de conştiență.

Ați atras către voi aceste oportunități, ca să le puteți folosi ca instru-

ment în crearea şi trăirea experienței lui Cine Sunteți.

Cine Sunteți este o ființă cu o conştiență mai înaltă decât cea pe care o manifestați voi acum.

Deoarece Voia Mea este ca voi să cunoaşteți şi să trăiți experiența lui Cine Sunteți, vă permit să atrageți către voi orice eveniment sau experiență alegeți să creați pentru a atinge acest scop.

Din când în când, vi se alătură alți Jucători în Jocul Universal, fie ca Scurte Întâlniri, Participanți de pe Margine, Colegi Temporari de Echipă, Actori care joacă Interactiv pe Termen Lung, Rude şi Familie, Cei Morți şi Mult Iubiți, sau Parteneri pe Cărarea Vieții.

Aceste suflete sunt atrase către voi, *de către* voi. Voi sunteți atraşi către ei, *de către* ei. Este o experiență creatoare mutuală, exprimând alegerile şi dorințele ambelor părți.

Nimeni nu vine către voi în mod accidental.

Nu există coincidență.

Nimic nu se întâmplă la voia sorții.

Viața nu este un produs al întâmplării.

Evenimentele, ca şi oamenii, sunt atraşi către voi, de către voi, pentru propriile voastre scopuri. Experiențe şi evoluții planetare de mai mare anvergură sunt rezultatul unei conştiențe de grup. Ele sunt atrase către grupul vostru ca un tot unitar, ca rezultat al alegerilor şi dorințelor grupului ca un tot unitar.

Ce vrei să spui prin termenul „grupul vostru”?

Conştiența de grup este ceva ce nu e înțeles pe scară largă - cu toate acestea, este extrem de puternică şi poate, dacă nu sunteți atenți, să învingă adesea conştiența individuală.

Trebuie, deci, să vă străduiți întotdeauna să creați conştiență de grup, oriunde mergeți şi în tot ceea ce faceți, dacă doriți ca experiența voastră mai extinsă de viață pe această planetă să fie armonioasă.

Dacă sunteți într-un grup a cărui conştiență nu o reflectă pe a voastră şi nu sunteți în stare să o schimbați, în mod efectiv, este mai înțelept să părăsiți grupul, pentru că, altfel, grupul vă va conduce *pe voi*.

Va merge unde va vrea *el* să meargă, indiferent de direcția spre care

vă îndreptați voi.

Dacă nu puteți găsi un grup a cărui conştiență se potriveşte cu a voastră, fiți *sursa* unuia. Alți oameni cu conştiență asemănătoare vor fi atraşi către voi.

Persoanele individuale şi grupurile mai mici trebuie să influențeze grupurile mai mari - şi, în cele din urmă, grupul cel mai mare dintre toate, care este ÎNTREAGA omenire - pentru ca să existe o schimbare permanentă şi semnificativă pe planeta voastră.

Lumea voastră şi condiția în care se află ea este o reflectare a conştienței totale, combinate, a fiecărei persoane care trăieşte în ea.

După cum puteți vedea uitându-vă în jur, mai sunt multe de făcut. Doar dacă, desigur, nu sunteți cumva mulțumiți de lumea voastră aşa cum e ea! În mod surprinzător, *majoritatea oamenilor sunt* mulțumiți. Din acest motiv omenirea nu se schimbă.

Majoritatea oamenilor *se declară* satisfăcuți de o lume în care sunt la mare cinste diferențele şi nu asemănările, iar neînțelegerile sunt rezolvate prin conflict şi război. Majoritatea oamenilor se declară satisfăcuți de o lume în care supraviețuirea este posibilă pentru cel mai bine adaptat, unde „cel mare e şi cel tare”, unde este nevoie de competiție, iar a învinge este considerat a fi tot ce-ți poți dori.

În cazul în care un asemenea sistem ar putea produce şi „perdanți” - aşa să fie! - atâta timp cât tu nu faci parte dintre ei.

Majoritatea vă *declarați* satisfăcuți de un astfel de sistem, chiar dacă un asemenea model produce oameni care sunt adeseori omorâți când sunt judecați ca fiind „răi”, sunt înfometați şi lăsați fără casă când sunt „perdanți”, oprimați şi exploatați când nu sunt „puternici”.

Majoritatea oamenilor definesc ca fiind „rău” tot ceea ce e diferit de ei. Nu sunt tolerate în special diferențele religioase, ca şi multe diferențe sociale, economice sau culturale.

Exploatarea claselor de jos este justificată prin afirmații autolaudative lansate de către clasa de sus, referitor la cât de bine le merge acum victimelor lor, față de cum le mergea înaintea de a fi exploatați. Ca urmare, clasa de sus ignoră modul în care, dacă ar fi să fie cu adevărat *cinstită*, *s-ar cuveni* să-i trateze pe toți oamenii şi se străduieşte foarte puțin să îndrepte această situație oribilă - ba mai mult, scoate şi un profit neruşinat.

Majoritatea oamenilor *râd* când cineva le sugerează orice fel de alt sistem care să-l înlocuiască pe cel existent, spunând că astfel de comportamente, cum ar fi competiția şi uciderea şi „învingătorul ia toată prada", sunt cele care fac ca civilizația lor să fie *extraordinară*! Majoritatea oamenilor chiar cred că nu există un alt mod natural *de a exista*, că este în *natura* oamenilor să se comporte în acest fel şi că a acționa în orice alt mod ar omorî spiritul interior care-l împinge pe om la succes. (Nimeni nu pune întrebarea: „Succes în *ce*?")

Oricât ar fi de greu de înțeles pentru ființele cu adevărat iluminate, majoritatea oamenilor de pe planeta voastră cred în această filozofie şi, de aceea, majorității oamenilor nu le *pasă* de suferințele maselor, de asuprirea minorităților, de mânia claselor de jos sau de nevoile de *supraviețuire* ale oricui, în afară de ei înşişi şi de familia lor.

Majoritatea oamenilor nu văd că distrug Pământul - chiar planeta care le dă *Viață* - pentru că acțiunile lor urmăresc doar să le ridice calitatea vieții. Este absolut surprinzător că ei sunt atât de miopi încât nu observă că aceste câştiguri pe termen scurt pot produce pierderi pe termen lung, că adeseori o fac şi o vor face.

Majoritatea oamenilor sunt *amenințați* de conştiența de grup, de un concept cum ar fi binele colectiv, de o privire generală asupra unei lumi unice, sau de un Dumnezeu care există în unitate cu întreaga creație, mai degrabă decât separat de ea.

Această frică de orice care ar duce la unificarea cât şi la slăvirea de către planeta voastră a Tot Ceea Ce Separă produce divizare, dizarmonie, discordie - şi, cu toate acestea, nu păreți a avea capacitatea de a învăța măcar din propria voastră experiență şi, prin urmare, continuați să vă comportați la fel, cu aceleaşi rezultate.

Această incapacitate de a trăi experiența suferinței altora ca pe a voastră proprie este cea care permite ca astfel de suferințe să continue.

Separarea dă naştere la indiferență, la falsă superioritate. Unitatea produce compasiune, egalitate adevărată.

Evenimentele care se întâmplă pe planeta voastră - care s-au întâmplat în mod regulat de 3000 de ani încoace - sunt, după cum am spus, o reflectare a Conştienței Colective a „grupului vostru" - întregul grup de pe planeta voastră.

Acest nivel de conştiență ar putea fi descris cel mai bine drept

primitiv.

Hmmm. Mda. Dar se pare că iar am făcut o digresiune de la întrebarea inițială.

Nu chiar. Ai întrebat despre Hitler. Experiența Hitler a fost posibilă ca un rezultat al conştienței de grup. Mulți oameni vor să spună că Hitler a manipulat un grup - în acest caz, pe concetățenii lui - prin viclenie şi prin măiestria retoricii lui. Dar această explicație aruncă în mod convenabil toată vina asupra lui Hitler - ceea ce este exact ce vrea să facă masa de oameni. Dar Hitler n-ar fi putut face nimic fără cooperarea şi sprijinul şi supunerea voită a milioane de oameni. Sub-grupul care s-a autointitulat germani trebuie să-şi asume o enormă povară de responsabilitate pentru Holocaust.

La fel trebuie să facă, într-o anumită măsură, grupul mai mare numit Ființe Umane care, chiar dacă nu a făcut nimic altceva, şi-a acordat permisiunea de a rămâne indiferent şi apatic la suferințele din Germania, până când acestea au atins un nivel atât de înalt, încât până şi cei mai insensibili izolaționişti nu au mai putut să le ignore.

După cum vezi, *conştiența colectivă* e cea care a oferit înfloririi mişcării naziste un sol fertil. Hitler a prins momentul, dar nu el l-a creat.

Este foarte important să înțelegeți această *lecție*. O conştiență de grup care vorbeşte în mod constat despre separare şi superioritate duce la pierderea compasiunii pe scară largă, iar pierderea compasiunii este urmată, în mod inevitabil, de pierderea conştiinței morale.

Un concept colectiv care-şi are rădăcina în naționalismul cel mai pur ignoră situația grea a altora, dar îi face pe toți ceilalți responsabili pentru *situația voastră grea*, justificând astfel represaliile, „purificarea” şi războiul. Auschwitz a fost soluția naziştilor pentru - o încercare de a „purifica” - „Problema Evreiască”.

Grozăvia Experienței Hitler nu a fost că el a comis-o asupra rasei umane, ci că *rasa umană i-a permis să o facă*.

Uluirea nu este numai că a apărut un Hitler, ci şi că atât de mulți alții *au mers* alături de el.

Ruşinea nu este numai că Hitler a omorât milioane de evrei, dar şi că milioane de evrei *au trebuit* să fie omorâți, înainte ca Hitler să fi fost oprit.

Scopul Experienței Hitler a fost ca omenirea să se vadă aşa cum e ea.

Pe tot parcursul istoriei ați avut învățători remarcabili, fiecare oferind oportunități extraordinare pentru ca să vă amintiți Cine Sunteți Voi cu Adevărat.

Aceşti învățători v-au arătat cel mai înalt şi cel mai scăzut potențial uman. Ei v-au prezentat exemple vii, uluitoare, de ce înseamnă să fii om - unde te poate duce o asemenea experiență, unde puteți ajunge şi *veți ajunge o mulțime* dintre voi, *dată fiind conştiența voastră*.

lată un lucru de care să vă aduceți aminte: Conştiența este totul şi vă creează experiența. Conştiența *de grup* este puternică şi produce rezultate de o frumusețe sau urâțenie de nedescris.

Alegerea este întotdeauna a voastră. În cazul în care nu sunteți mulțumiți de conştiența grupului vostru, încercați să o schimbați. Cel mai bun mod de a schimba conştiența altora este prin exemplu personal.

Dacă exemplul tău nu este suficient, formează-ți propriul grup - fii *tu sursa* conştienței pe care vrei ca ceilalți să o aibe. Ei *o vor face* - când o vei face şi tu.

Totul porneşte de la *tine*. Totul. Toate.

Vrei ca lumea să se schimbe? Fă schimbări în propria ta lume.

Hitler v-a dat o oportunitate extraordinară să o faceți.

Experiența Hitler - ca şi Experiența Christică - este profundă în implicațiile ei şi în adevărurile pe care ți le revelează ție - *despre tine*.

Totuşi, aceste conştiențe extinse trăiesc - în cazul lui Hitler sau Buddha, Gengis-Han sau Hare Krishna, Hunul Attila sau Iisus Christos - numai atâta timp cât trăiesc amintirile voastre despre ei.

De aceea au construit evreii monumente ale Holocaust-ului şi v-au cerut să nu-l uitați niciodată.

Asta, pentru că în fiecare dintre voi există un pic din Hitler - este doar o chestiune de cantitate.

Exterminarea unui popor este exterminarea unui popor, fie că se întâmplă la Auschwitz sau într-un sat de piei roşii.

Deci Hitler ne-a fost trimis ca să ne ofere o lecție despre ororile pe care le poate comite un om, despre cât de jos poate să coboare un om?

Hitler nu v-a fost trimis. Hitler a fost creat *de către voi*. El s-a ridicat din Conştienţa voastră Colectivă şi nu ar fi putut exista fără ea.

Aceasta este lecţia.

Conştienţa separării, segregaţiei, superiorităţii - cea a lui „noi" opus lui „ei", a lui „pe noi" şi „pe ei" - este ceea ce creează Experienţa Hitler.

Conştienţa Frăţiei Divine, a unităţii, a ideii de Unul, a lui „al nostru" mai degrabă decât „al vostru"/„al meu" este ceea ce creează Experienţa Christică.

Când durerea este „a noastră" şi nu doar „a ta", când bucuria este „a noastră" şi nu doar „a mea", când *întreaga experienţă de viaţă* este A Noastră, atunci este, în sfârşit şi cu adevărat, o Atotcuprinzătoare experienţă de Viaţă.

De ce a mers Hitler în rai?

Pentru că Hitler nu a făcut nimic „greşit". Hitler a făcut, pur şi simplu, ceea ce a făcut. Îţi reamintesc, iarăşi, că timp de multe milioane de ani s-a crezut că ce făcea el era „corect". Cum ar fi putut el să creadă altceva? Dacă-ţi vine o idee nebunească şi zece milioane de oameni sunt de acord cu tine, s-ar putea să nu crezi că eşti chiar nebun.

Oamenii din lumea întreagă au decis, în cele din urmă, că Hitler a făcut ceva „rău".

Adică oamenii au făcut o nouă evaluare a lui Cine Sunt Ei şi Cine Aleg Ei să Fie faţă de Experienţa Hitler.

El a oferit o unitate de măsură! El a stabilit un parametru, o graniţă faţă de care ne putem măsura şi limita ideile despre noi înşine. Christos a tăcut acelaşi lucru în partea opusă a spectrului.

Au mai fost şi alţi Christoşi şi alţi Hitleri. Şi vor fi din nou. Fiţi vigilenţi, deci. Pentru că printre \oi umblă atât oameni cu conştienţă înaltă cât şi unii cu conştienţă joasă - după cum şi *voi* umblaţi printre alţii.

Ce conştienţă alegeţi?

Totuşi, tot nu înţeleg cum s-a putut ca Hitler să meargă în rai; cum s-a putut ca el să fie *recompensat* pentru ceea ce a făcut?

În primul rând. Înțelege că moartea nu este un sfârşit, ci un început; nu e o grozăvie, ci o bucurie. Nu e o închidere de drum, ci o deschidere.

Cel mai fericit moment din viața ta va fi momentul când ea se va termina. Şi asta, pentru că ea *nu se termină*, ci continuă într-un mod atât de magnific, atât de plin de pace şi înțelepciune şi bucurie, încât este dificil de descris şi imposibil ca tu să-l înțelegi.

Aşa că, primul lucru pe care trebuie să-l înțelegi - după cum ți-am mai explicat deja - este că Hitler nu *a făcut rău* nimănui.

Într-un anumit sens, el nu a *indus* suferință, ci i-a pus capăt.

Buddha e cel care a spus „Viața este suferință".

Buddha a avut dreptate.

Bine, chiar dacă eu accept acest lucru - Hitler nu a *ştiut* că el făcea, de fapt, un lucru *bun*.

El credea că ceea ce făcea el era *rău*!

Nu, el nu s-a gândit că făcea ceva „rău". El realmente credea că îşi ajuta poporul. Şi asta este ceea ce voi nu înțelegeți.

Nimeni nu face *nimic* „rău", dacă se ghidează după modelul lui despre lume. Dacă tu crezi că Hitler a acționat nebuneşte şi că, în tot acest timp, el *ştia* că este nebun, atunci nu înțelegi nimic din complexitatea experienței umane.

Hitler credea că el făcea ceea ce era *bine* pentru poporul său. Şi aşa credea şi poporul său! *În aceasta constă nebunia*! Cea mai mare parte a națiunii *era de acord cu el*!

Voi ați declarat că Hitler a acționat „rău". Bine. Prin această unitate de măsură ați ajuns să vă definiți pe voi înşivă, să ştiți mai multe despre voi înşivă.

Bine. Dar nu-l condamna pe Hitler că *v-a arătat acest lucru*.

Cineva trebuia să o facă.

Tu nu poți să ştii ce însemnă rece până ce nu apare fierbintele, ce însemnă sus până ce nu există un jos, unde este stânga până nu apare dreapta. Nu-l condamna pe unul, ca să-l binecuvântezi pe celălalt. A o face în-

seamnă a nu reuşi să înțelegi.

De secole întregi oamenii i-au condamnat pe Adam şi Eva. Se spune că ei au comis Păcatul Originar.

Adevăr vă spun Eu vouă: A fost Binecuvântarea Originară.

Pentru că, fără acest eveniment, fără a vă fi împărtăşit din cunoaşterea binelui şi răului, *voi* nu ați fi aflat nici măcar că cele două posibilități există!

Într-adevăr, înainte de aşa numita Cădere a lui Adam, aceste două posibilități *nu au existat*. Nu exista „răul". Toți şi toate existau într-o stare de perfecțiune constantă. Era, literalmente, paradisul.

Şi, totuşi, voi nu *ştiați* că era paradisul - nu-l puteați *trăi ca experiență* a perfecțiunii - pentru că voi *nu cunoşteați nimic altceva*.

Să-i condamnăm deci pe Adam şi Eva sau să le mulțumim?

Şi ce crezi tu că ar trebui să fac Eu cu Hitler?

Adevăr îți spun Eu ție: dragostea lui Dumnezeu şi compasiunea lui Dumnezeu, înțelepciunea lui Dumnezeu şi iertarea lui Dumnezeu, intenția lui Dumnezeu şi *scopul* lui Dumnezeu sunt destul de încăpătoare pentru a cuprinde cea mai odioasă crimă şi pe cel mai odios criminal.

E posibil să nu fii de acord cu aceasta, dar nu contează.

Tocmai ai învățat lucrul pe care trebuia să-l descoperi venind aici.

5

În primul volum ai promis că în volumul al doilea vei explica o lungă listă de lucruri de mai mare importanță - cum ar fi timpul și **spațiul, dragostea și războiul, binele și răul și considerații geopolitice planetare de cel mai înalt nivel. Ai promis, de asemenea, o explicație detaliată a experienței umane legate de sex.**

Da, am promis toate aceste lucruri.

Volumul I a trebuit să se ocupe de întrebări mai personale, de viața omului ca individ. Volumul II tratează despre viața voastră colectivă pe planetă. Volumul III încheie Trilogia cu cele mai mari adevăruri: cosmologia, călătoria sufletului, imaginea completă. Totul la un loc, sfaturile și informațiile Mele curente cele mai bune despre absolut orice - de la cum să-ți legi șireturile până la cum să înțelegi universul.

Ai spus tot ce aveai de gând să spui despre timp?

Am spus tot ce este necesar să știți.

Nu există timp. Toate lucrurile există în mod simultan, toate evenimentele se întâmplă deodată.

Această carte este scrisă acum și, pe măsură ce este scrisă, este scrisă *deja*; ea există deja. De fapt, de aici îți obții tu toate informațiile - de la cartea care deja există. Tu, pur și simplu, îi dai formă. Acesta este înțelesul frazei: „Eu ți-am răspuns chiar înainte ca tu să întrebi”[7].

Toate aceste informații despre Timp par ... ei bine, interesante, dar cam ezoterice. Pot fi ele aplicate în viața reală?

O înțelegere adevărată a timpului îți permite să trăiești mult mai pașnic în interiorul realității relativului în care te afli, acolo unde timpul este trăit ca mișcare, curgere, mai degrabă decât ca o constantă.

---

[7] compară Matei. VI. 8: Noul Testament

Tu eşti cel care se mişcă, nu timpul. Timpul *nu are* mişcare. Există numai Un Singur Moment.

Tu înțelegi profund acest lucru la un anumit nivel. De aceea, atunci când ceva într-adevăr magnific sau semnificativ apare în viața ta, tu spui adesea că este ca şi când „timpul stă pe loc".

Asta şi face. Şi când *tu faci la fel*, adesea trăieşti experiența unuia dintre acele momente care îți definesc viața.

Mi-e greu să cred. Cum e posibil aşa ceva?

Ştiința voastră *a dovedit* deja aceasta în mod matematic. Au fost scrise formule care îți arată că, dacă tu ai intra într-o navă spațială şi ai zbura suficient de departe şi suficient de *repede*, ai putea să te întorci pe Pământ şi *să te vezi decolând*.

Aceasta demonstrează că timpul nu este *o mişcare*, ci un câmp prin care *tu* te mişti - în acest caz, pe Nava Pământ.

Voi spuneți că e nevoie de 365 de „zile" ca să se facă un an. Dar ce este o „zi"? Voi ați decis - în mod destul de arbitrar, aş adăuga Eu - că o „zi" este „timpul" de care are nevoie Nava voastră Spațială ca să facă o rotire completă în jurul axei sale. De unde ştiți că o astfel de rotire se face? (Nu puteți *simți* că se mişcă!). Ați ales un punct de referință în ceruri - Soarele. Spuneți că e nevoie de o „zi" completă pentru ca porțiunea din navă pe care vă aflați voi să stea cu fața la Soare, să se întoarcă cu spatele către Soare şi apoi iarăşi cu fața.

Ați împărțit această „zi" în 24 de „ore" - din nou într-un mod foarte arbitrar. Ați fi putut, la fel de uşor, să spuneți „10" sau „73"!

Apoi, ați împărțit fiecare „oră" în „minute". Ați spus că fiecare unitate de oră conține 60 de unități mai mici numite „minute" - şi că fiecare dintre *acestea* conține 60 de unități mititele, numite „secunde".

Într-o zi, ați observat că Pământul nu numai se învârtea în jurul axei, dar şi *zbura*! Ați văzut că el se mişca prin spațiu *în jurul soarelui*.

Ați calculat cu grijă că este nevoie de 365 de învârtiri ale Pământului, pentru ca Pământul însuşi să se rotească în jurul soarelui. Acest număr de învârtiri ale Pământului este numit „an".

Lucrurile s-au cam încurcat când ați hotărât că vreți să împărțiți un

„an” în unități mai mici decât un „an”, dar mai mari decât o „zi”.

Ați creat „săptămâna” şi „luna” şi ați reuşit să obțineți acelaşi număr de luni în fiecare an, dar nu acelaşi număr de *zile în fiecare lună*.

Nu ați putut găsi un mod de a împărți un număr impar de zile (365) la un număr par de luni (12), astfel încât ați decis că *unele luni conțin mai multe zile decât altele*!

Ați simțit că trebuia să rămâneți la numărul doisprezece pentru a subdivide anul, pentru că acesta era numărul Ciclurilor Lunare în care ați observat că luna voastră se mişcă în timpul unui „an”. Pentru a reconcilia aceste trei evenimente spațiale - rotirea în jurul soarelui, învârtirea Pământului în jurul axei sale şi ciclurile lunare - ați ajustat, pur şi simplu, numărul de „zile” din fiecare „lună”.

Nici măcar acest procedeu nu a rezolvat problemele, deoarece invențiile voastre de la început continuau să creeze o „umflare” a „timpului” cu care nu ați ştiut ce să faceți. Astfel încât ați decis că, din când în când, un an va avea *o întreagă zi în plus*! L-ați numit An Bisect şi ați glumit în legătură cu el dar, în realitate, *trăiți* după o astfel de construcție - şi apoi etichetați explicația *Mea* despre timp ca fiind „de necrezut”!

La fel de arbitrar ați creat „decade” şi „secole” (bazate, într-un mod interesant, pe cifra 10, *nu* pe cifra 12) pentru a măsura mai departe trecerea „timpului” - dar, în toată vremea asta, ceea ce făceați cu adevărat era să creați, pur şi simplu, un mod de a măsura *mişcările prin spațiu*.

Vedem, astfel, că nu timpul este cel care „trece”, ci *obiectele* sunt cele care trec *prin* şi se mişcă *într-un* câmp static pe care voi îl numiți *spațiu*. „Timpul” este, pur şi simplu, modul vostru *de a număra mişcările*!

Savanții înțeleg în profunzime această legătură şi, de aceea, vorbesc în termenii unei „Continuități Spațiu - Timp”.

Dr. Einstein şi alții şi-au dat seama că timpul era o construcție mentală, *un concept relațional*. „Timpul” era acel ceva în *relație cu spațiul* care exista între obiecte! (Dacă universul se extinde - ceea ce şi face - atunci e nevoie de „mai mult timp” ca Pământul să se învârtă în jurul soarelui astăzi, decât a fost nevoie cu un miliard de ani în urmă. Este mai mult „spațiu” de parcurs.)

Astfel, în ultima vreme, a fost nevoie de mai multe minute, ore, zile, săptămâni, luni, ani, decade şi secole, pentru ca toate aceste evenimente ciclice să se întâmple, decât a fost necesar în 1492!

(Când o „zi” nu este o zi? Când un „an” nu este un an?)

Instrumentele voastre noi şi foarte sofisticate de măsurare a timpului înregistrează acum această discrepanță „de timp” şi, în fiecare an, ceasurile din lumea întreagă sunt potrivite ca să se adapteze unui univers care nu vrea să stea pe loc! Aceasta se numeşte Greenwich Mean Time (GMT) ... şi este „mean”, pentru că face din univers un mincinos![8]

Einstein a emis teoria că. dacă nu ar fi „timpul” ce! care se mişcă, ci *el* însuşi s-ar mişca prin spațiu cu o anumită viteză, - pentru „a modifica” timpul - n-ar avea altceva de făcui decât să schimbe volumul de spațiu dintre obiecte sau *viteza* cu care s-ar mişca el prin spațiu de la un obiect la altul.

Teoria Generală a Relativității emisă de Einstein este cea care a extins înțelegerea voastră modernă asupra corelației dintre timp şi spațiu.

Poți acum să începi să înțelegi de ce, dacă faci o călătorie lungă prin spațiu şi te întorci, e posibil să îmbătrâneşti numai cu zece ani, în timp ce prietenii tăi de pe Pământ au îmbătrânit cu 30 de ani!

Cu cât mergi mai departe, cu atât vei distorsiona Continuitatea Spațiu - Timp şi cu atât sunt mai mici şansele ca, la aterizare, să găseşti în viață pe Pământ pe cineva care era acolo când ai plecat!

Cu toate acestea, dacă savanții de pe Pământ ar găsi cândva, în „viitor”, un mod de a se propulsa *mai repede*, ei ar putea „să păcălească” universul, rămânând în sincronism cu „timpul real” de pe Pământ, descoperind, la întoarcere, că timpul care a trecut pe Navă este acelaşi cu cel care a trecut pe Pământ.

Este clar că, dacă ați avea o propulsie şi mai mare, v-ați putea întoarce pe Pământ chiar înainte de a fi decolat! Adică, timpul de pe Pământ ar trece *mai încet* decât timpul de pe navă. V-ați putea întoarce în decursul a zece „ani” de-ai voştri, iar pământul ar „îmbătrâni” numai cu patru ani! Măriți viteza - şi zece ani în spațiu ar putea să însemne zece minute pe Pământ.

Dacă dai peste un „pliu” în materialul spațiului (Einstein şi ceilalți credeau că există astfel de „pliuri” - şi aveau dreptate!), într-un „moment” infinitezimal eşti propulsat dintr-o dată în partea cealaltă a „spațiului”. Ar putea un astfel de fenomen timp-spațiu să te „arunce”, literalmente, înapoi în „timp”?

---

[8] joc de cuvinte: mean = mediu; necinstit

N-ar mai trebui să fie atât de greu acum să înțelegi că „timpul” nu există decât ca o construcție a mentalității voastre. Tot ceea ce s-a întâmplat vreodată - şi se va întâmpla *vreodată* - se întâmplă *acum*. Abilitatea de a observa aceasta depinde, în principal, de punctul din care priveşti lucrurile - de „locul tău în spațiu”.

Dacă tu ai fi în locul *Meu*, ai putea să vezi bine Totul - *chiar acum*!

Înțelegi?

Uau! *Încep* să înțeleg - la nivel teoretic - *da*!

Bine. Ți-am explicat totul atât de simplu încât până şi un copil ar fi putut înțelege.

Poate că nu e foarte ştiințific, dar duce la o înțelegere perfectă.

Chiar în momentul acesta, obiectele fizice sunt limitate în ceea ce priveşte viteza lor - dar *obiectele ne-fizice* - gândurile mele ... sufletul meu ... ar putea, în mod teoretic, să se mişte prin eter cu o viteză incredibilă.

Exact! *Precis*! Şi aceasta este ceea ce se întâmplă adesea în visele voastre şi în alte experiențe fizice şi extracorporale. Acum poți să înțelegi noțiunea *Déjà vu*. Probabil că ai fost acolo mai demult!

Dar... **dacă toate *s-au întâmplat* deja, atunci rezultă că eu nu am putere să-mi schimb viitorul. Să fie aceasta, predestinare?**

Nu! Nu te lăsa păcălit! Aşa ceva nu este adevărat. De fapt, acest „aranjament” ar trebui *să-ți facă un serviciu* şi nu *un deserviciu*!

Tu eşti întotdeauna într-un loc de manifestare al liberului arbitru şi al alegerii totale. A fi în stare de a vedea în „viitor” (sau de a-i face pe alții să vadă în locul tău) ar trebui să îți intensifice capacitatea de a trăi viața pe care o doreşti şi nu să ți-o limiteze.

Cum? Ajută-mă să înțeleg.

Dacă tu „vezi” un eveniment sau o experiență din viitor care nu-ți plac, nu le *alege*! Alege din nou! Selectează altceva.

Schimbă-ți sau modifică-ți comportamentul pentru ca să *eviți rezultatul nedorit*.

Dar cum pot să evit ceva ce s-a întâmplat deja?

Nu ți s-a întâmplat ție - încă! Tu te afli într-un loc din cadrul Continuității Spațiu-Timp unde *nu-ți dai seama în mod conştient* de acel eveniment. Nu „ştii” că el „s-a întâmplat”. Nu ți-ai „amintit” viitorul!

(Această uitare este secretul *tuturor timpurilor*. Este ceea ce vă dă posibilitatea să „jucați” marele joc al vieții! Îți voi explica mai târziu!).

Ceea ce nu „cunoşti”, nu „este”. Întrucât „tu” nu-ți „aminteşti” viitorul, el nu „ți s-a întâmplat” încă! Un lucru „se întâmplă” numai când este “trăit ca experiență”. Un lucru este „trăit ca experiență” numai când este „cunoscut”.

Să zicem acum că ai fost binecuvântat, dându-ți-se posibilitatea de a-ți privi propriul tău „viitor”, într-o fracțiune de secundă de „cunoaştere”. Ceea ce s-a întâmplat este că Spiritul tău - partea nefizică din tine - s-a repezit pur şi simplu spre un alt loc din Continuitatea Spațiu-Timp şi a adus înapoi nişte energie reziduală - câteva imagini sau impresii - ale acelui moment sau eveniment.

Pe acestea le poți „simți” tu - sau, uneori, altcineva care are darul metafizic de „a simți” sau „a vedea” aceste imagini şi energii care se rotesc în jurul tău.

Dacă nu îți place ce „simți” în ceea ce priveşte „viitorul” tău, dă-te la o parte! Pur şi simplu, dă-te la o parte! În acea clipă îți schimbi experiența - şi toate părțile care formează acel tot care eşti Tu scot un suspin de uşurare!

Stai o clipă! Ceee ...!?

Trebuie să ştii - eşti pregătit acum să ți se spună - că tu exişti *în mod simultan* la fiecare nivel al Continuității Spațiu-Timp.

Adică, sufletul tău A Fost Întotdeauna, Este Întotdeauna şi Va Fi Întotdeauna - lume fără sfârşit - amin.

Eu „exist" în mai multe locuri, nu numai într-unui?

Bineînțeles! Tu exişti *pretutindeni* - şi în toate timpurile!

Există un „eu" în viitor şi un „eu" în trecut?

Păi, „viitorul" şi „trecutul" nu există, după cum tocmai ne-am chinuit să înțelegem - dar, folosind cuvintele aşa cum le-ai folosit tu, da! e adevărat.

Există mai mulți eu?

Există *numai* un singur tu, dar tu eşti mult mai *extins* decât crezi!

Deci, când „eu" care există „acum" schimbă ceva din ceea ce nu-i place în „viitorul" lui, „eu" care există în „viitor" nu mai are acest aspect ca parte din experiența sa?

În esență, da.

Întregul mozaic se schimbă. Dar el nu pierde niciodată experiența pe care şi-a dat-o lui însuşi. El este doar uşurat şi fericit că „tu" nu trebuie să mai treci prin asta.

Dar „eu" cel din „trecut" trebuie totuşi să „trăiască această experiență", aşa că intră direct în ea.

Într-un anume sens, da. Dar, desigur, „tu" poți să îl ajuți pe „el".

***Pot*?**

Sigur că da. În primul rând, schimbând evenimentul pe care „tu” - cel *din fața ta* - l-a trăit ca experiență, „tu” - cel *din urma* ta - e posibil să nu mai *trebuiască* să-l trăiască ca experiență! Acesta este procedeul prin care evoluează sufletul.

În acelaşi mod, *tu cel din viitor* a primit ajutor de la *propriul* său sine din viitor, ajutându-te astfel *pe tine* să eviți ceea ce *el* nu a evitat.

M-ai urmărit?

Da. Şi mă pune pe gânduri. Dar acum am o altă întrebare. Ce e cu viețile trecute? Dacă am fost întotdeauna „eu” - în „trecut” şi în „viitor” - cum aş fi putut fi într-o viață trecută *altcineva*, **o altă persoană.**

Tu eşti o Ființă Divină, capabilă de mai mult decât o singură experiență în acelaşi „timp” - şi în stare de a-ți împărți Sinele în cât de multe „sine” diferite doreşti.

Tu poți trăi „aceeaşi viață” iarăşi şi iarăşi, în moduri diferite - după cum tocmai ți-am explicat. Şi poți, de asemenea, să trăieşti vieți diferite în „timpuri” diferite, în cadrul Continuității Spațiu - Timp.

Astfel, tot timpul cât eşti tu aici, acum - poți să fii, de asemenea, şi ai şi fost - alte „sine”, în alte „timpuri”' şi „spații”.

Vai de capul meu - devine „mai complicat” şi „din ce în ce mai complicat”.

Da - şi suntem de abia la început.

Să ştii că: Tu eşti o ființă de Talie Divină, care nu cunoaşte ce înseamnă limită. O parte din tine alege să se cunoască pe sine ca Identitate a ta, trăită-ca-experiență-în-prezent. Aceasta nu este, în nici un caz, limita Ființei tale, deşi *tu crezi că este*.

De ce?

Tu *trebuie* să crezi că este, pentru că, altfel, nu ai putea să faci ceea

ce ţi-ai dat de făcut în viaţa asta.

Şi ce mi-am dat? Mi-ai mai spus-o, dar mai spune-mi-o o dată, „aici” şi „acum”.

Tu foloseşti întreaga Viaţă - toate din *multele* vieţi - pentru *a fi şi a decide* Cine Eşti Tu cu Adevărat; pentru a alege şi a crea Cine Eşti Tu cu Adevărat; pentru a trăi experienţa şi a desăvârşi imaginea ta actuală despre tine însuţi.

Tu eşti în Momentul Etern al creării de Sine şi al desăvârşirii de Sine prin procesul de exprimare de Sine.

Tu ţi-ai atras spre tine oamenii, evenimentele şi circumstanţele din viaţa ta, ca să le foloseşti ca instrumente cu care să modelezi cea mai Măreaţă Versiune a Viziunii celei mai Grandioase pe care ai avut-o vreodată despre tine însuţi.

Acest proces de creare şi re-creare este continuu, infinit şi pe mai multe straturi. Totul se întâmplă „chiar acum” şi pe mai multe niveluri.

În realitatea ta lineară, tu vezi experienţa ca fiind legată de Trecut, Prezent şi Viitor. Te imaginezi ca având o singură viaţă, sau poate mai multe, dar, fără îndoială, numai una singură *în acelaşi timp*. Dar ce ar fi dacă *n-ar exista* „timp”?

În acest caz, *„vieţile “ tale* ar fi *toate deodată*!

Aşa şi este!

Tu trăieşti *această* viaţă, viaţa de care eşti conştient acum. în Trecutul tău, în Prezentul tău, în Viitorul tău - toate deodată!

Ţi s-a întâmplat vreodată să ai „un presentiment straniu” legat de un eveniment din viitor - unul atât de puternic încât să te determine să nu mai vrei să faci acel lucru? În limba ta, aceasta se numeşte premoniţie. Din punctul Meu de vedere, pur şi simplu devii conştient, dintr-o dată. de ceva ce ai trăit ca experienţă în „viitorul” tău.

„Viitorul tu” spune: „Hei, n-a fost bine. Nu face asta!”

Chiar şi acum tu trăieşti şi alte vieţi - ceea ce numeşti „vieţi trecute” - deşi le simţi ca şi când ar fi fost în „trecut” (dacă cumva le simţi) şi asta e bine. Ar fi foarte greu pentru tine să joci acest joc minunat al vieţii, dacă *ai fi pe deplin conştient* de ceea ce se întâmplă. Nici măcar această

descriere pe care ți-am oferit-o aici nu te poate face să fii conştient. Dacă ar face-o, „jocul” s-ar termina!

Procesul *depinde* de faptul că el trebuie să fie complet, aşa cum e - ceea ce include şi lipsa ta totală de conştiență în acest stadiu al lui.

Aşa că, binecuvântează şi acceptă acest proces ca pe cel mai mare cadou din partea celui mai Blând Creator.

Îmbrățişează-l şi treci prin el cu pace, înțelepciune şi bucurie.

Foloseşte-l şi transformă-l din ceva pe care îl *rabzi*, în ceva pe care îl *utilizezi* ca pe o unealtă în înfăptuirea experienței celei mai minunate din Toate Timpurile: desăvârşirea Sinelui tău Divin.

Dar cum să fac? Cum să procedez cel mai bine?

Nu irosi cele mai prețioase momente din realitatea ta prezentă căutând să dezvălui toate secretele vieții. Aceste secrete sunt secrete dintr-un anumit *motiv*.

Acordă-I încredere Dumnezeului tău. Foloseşte Momentul de Acum pentru Scopul cel mai Înalt - crearea şi exprimarea lui Cine Eşti Tu cu Adevărat.

Hotărăşte Cine Eşti - Cine *vrei* să fii - şi apoi fa tot ce-ți stă în putere ca *să fii* aşa.

Foloseşte tot ceea ce ți-am spus despre timp ca pe un cadru în interiorul înțelegerii tale limitate, în care să aşezi construcția celei mai Grandioase dintre Ideile tale.

Dacă îți vine un semnal despre „viitor”, *prețuieşte-l*. Dacă-ți vine o idee despre o „viață trecută”, vezi dacă-ți foloseşte la ceva - nu o ignora, pur şi simplu. Dar, mai presus de orice, dacă ți se aduce la cunoştință o cale de a crea, expune, exprima şi trăi experiența Sinelui tău Divin în şi mai mare splendoare, chiar aici, chiar acum, *urmează* această cale.

Şi ți se *va aduce* la cunoştință o cale, pentru că ai cerut-o.

Însăşi crearea acestei cărți este un semn că ai cerut, pentru că nu ai putea-o crea chiar acum, sub ochii tăi, dacă nu ai avea o minte deschisă, o inimă deschisă şi un suflet care este pregătit să cunoască.

Acelaşi lucru este adevărat şi pentru cei care o *citesc* acum. Pentru că *şi ei au creat-o*.

Cum, *altfel*, ar putea ei *trăi această experiență* acum?

Fiecare creează tot ce este trăit acum ca experiență - ceea ce este un alt mod de a spune că *Eu* creez tot ce se trăieşte acum ca experiență, pentru că *Eu sunt fiecare*.

Percepi simetria? Vezi Perfecțiunea?

Totul este conținut într-un singur adevăr:

CU TOȚII UNA SUNTEM.[9]

[9] compară Ioan X, 30; XVII, 11.-------Noul Testament

6

Vorbeşte-mi despre spaţiu.

Spaţiul este timp ... demonstrat. În realitate, nu există ceva căruia să-i spui spaţiu - spaţiu pur, „gol”, cu nimic în el. Totul este *ceva*. Până şi „cel mai gol” spaţiu este umplut cu vapori atât de subţiri, atât de întinşi pe suprafeţe infinite, încât par a nu fi acolo.

Apoi, după ce vaporii dispar, există energia. Energie pură. Ea se manifestă ca vibraţie. Oscilaţie. Mişcări ale Întregului la o anumită frecvenţă.

„Energia” invizibilă este „spaţiul” care ţine „materia la un loc”.

Odată - luând ca model timpul vostru liniar - toată materia din univers a fost condensată într-o particulă foarte mică. Nu-ţi poţi imagina cât de densă era - pentru că tu crezi că materia, aşa cum este ea *acum*, este densă. În realitate, ceea ce voi numiţi acum materie este, mai ales, spaţiu. Toate obiectele „solide” sunt 2% „materie” solidă şi 98% „aer”! Spaţiul dintre cele mai mici particule de materie din interiorul tuturor obiectelor este enorm. Este ceva care seamănă cu distanţa dintre corpurile cereşti pe cerul nopţii voastre. Cu toate acestea, voi consideraţi aceste obiecte, ca fiind *solide*.

La un moment dat, întregul univers *a fost*, într-adevăr, „solid”. Practic, *nu exista spaţiu* între particulele materiei. Întregul „spaţiu” fusese scos din materie - iar, o dată ce imensul „spaţiu” nu mai exista, acea materie acoperea o suprafaţă mai mică decât capul unui ac cu gămălie.

A fost cu adevărat un „timp”, înaintea acelui „timp”, când nu a existat deloc materie - nu era decât cea mai pură formă a Energiei Vibraţiei Celei mai Înalte, pe care voi o numiţi *antimaterie*. Acesta a fost timpul „înainte de” timp - înainte ca universul fizic, aşa cum îl cunoaşteţi voi, să existe. *Nimicul* exista ca materie. Unii oameni concep aceasta ca fiind paradisul, sau „raiul”, deoarece „nu era nimic”!

(Nu e întâmplător că astăzi, în limba voastră, când bănuiţi că totul este în regulă spuneţi „Nu-i nimic”).

La început, energia pură - *Eu*! - vibra, oscila atât de repede, încât să

formeze materia - *toată materia din univers*.

Şi tu ai aceeaşi îndemânare. De fapt, şi tu *o faci* în fiecare zi.

Gândurile tale sunt vibrație pură - şi ele pot să creeze şi *chiar* creează materia fizică! Dacă vă adunați suficient de mulți care aveți acelaşi gând, puteți să influențați şi chiar să creați porțiuni din universul vostru fizic. Acest lucru a fost explicat în detaliu în volumul I.

Universul se dilată acum?

Cu o viteză pe care nu ți-o poți imagina!

Se va dilata veşnic?

Nu. Va veni un moment când energiile care produc dilatarea se vor disipa, iar energiile care țin lucrurile la un loc se vor instala - trăgând totul iarăşi „înapoi, la un loc”.

Vrei să spui că universul se va contracta?

Da. Toate, literalmente, „vor cădea la locul lor”! şi veți avea din nou paradisul. Fără materie. Doar energie pură.

Cu alte cuvinte - *pe Mine*!

În cele din urmă, totul se va întoarce la Mine. Aceasta este originea expresiei voastre: „Totul se întoarce de unde a plecat.”

Asta înseamnă că noi nu vom mai exista!

Nu sub formă fizică. Dar voi *veți exista întotdeauna*. Nu se poate *să nu existați*. Voi *sunteți* ceea ce *Este*.

Ce se va întâmpla după ce va „cădea” universul?

Întregul proces va fi luat de la capăt! Va fi un alt, aşa numit, Big-

Bang şi se va naşte un alt univers. El se va dilata şi se va contracta.

Şi apoi va face acelaşi lucru, iarăşi şi iarăşi. Şi iarăşi. Şi iarăşi. Veşnic şi pentru totdeauna. O lume fără sfârşit. Aceasta este inspirația şi expirația lui Dumnezeu.

Ei bine, totul este, iarăşi, foarte interesant - dar are foarte puțin de-a face cu viața mea de fiecare zi.

După cum am mai spus, a-ți petrece o cantitate exagerată de timp încercând să scoți la lumină cele mai profunde mistere ale universului nu este probabil cel mai eficient mod de a-ți folosi viața. Totuşi, există nişte câştiguri din aceste alegorii şi descrieri ale Procesului Mai Extins - făcute de un simplu laic.

Cum ar fi?

Cum ar fi înțelegerea faptului că toate lucrurile sunt ciclice - inclusiv viața. Înțelegerea vieții universului te va ajuta să înțelegi viața universului din interiorul *tău*.

Viața se mişcă în cicluri. Totul este ciclic. Totul. Când înțelegi acest lucru, devii mai pregătit să te bucuri de acest Proces - nu doar să-l rabzi, pur şi simplu. Toate lucrurile se mişcă ciclic. Există un ritm natural al vieții şi totul se mişcă în acest ritm; totul e un şuvoi continuu. De aceea şi este scris: „Există o vreme pentru fiecare lucru; şi o vreme pentru fiecare Țel sub Soare."

Înțelept e cel care înțelege asta. Deştept e cel care o foloseşte.

Puțini sunt oamenii care înțeleg ritmurile vieții mai bine decât femeile. Femeile îşi trăiesc întreaga lor viață urmând anumite ritmuri. Ele sunt *în ritm* cu viața însăşi. Femeile sunt mai capabile decât bărbații „să se lase duse de şuvoi". Bărbații vor să împingă, să tragă, să reziste, *să direcționeze* şuvoiul. Femeile *trăiesc experiența* lui - apoi se modelează după el pentru a crea armonie.

O femeie aude cântecul florilor în bătaia vântului. Ea vede frumusețea Nevăzutului. Ea simte zvâcnetele şi smuciturile şi imboldurile vieții. Ea *ştie* când e momentul să alergi şi când e momentul să te odih-

nești; momentul pentru a râde și momentul pentru a plânge; momentul când să te agăți de ceva și momentul când să-i dai drumul.

Majoritatea femeilor își părăsesc corpul cu grație. Majoritatea bărbaților se împotrivesc plecării. Femeile acordă mai multă grijă trupurilor lor când sunt *în interiorul* acestora. Bărbații se comportă cu trupurile lor într-un mod oribil. La fel se comportă și cu viața.

Desigur că sunt și excepții de la fiecare regulă. Aici vorbesc în mod general. Mă refer la cum au stat lucrurile până acum. Vorbesc în termenii cei mai largi. Dar, dacă privești viața, dacă accepți în sinea ta ceea ce vezi sau ai văzut, dacă recunoști că lucrurile sunt așa cum sunt, e posibil să găsești un adevăr în aceste generalități.

Ce-mi spui mă face să fiu trist. Mă face să simt că femeile sunt, într-un fel, ființe superioare. Că ele sunt făcute dintr-un „material mai bun" decât bărbații.

O parte din ritmul extraordinar al vieții sunt elementele yin și yang. Nici un Aspect al „Ființei" nu este „mai perfect" sau „mai bun" decât altul. Ambele aspecte sunt pur și simplu - și într-un mod minunat - doar atât: aspecte.

Este clar că bărbații întruchipează alte fațete ale Divinității, pe care femeile le privesc cu tot atâta invidie. Cu toate acestea, s-a spus că a fi bărbat este un test, un mod de a te pune la încercare. După ce ai fost destul de mult timp bărbat - după ce ai suferit destul din cauza propriei tale neghiobii; după ce ai produs suficientă durere, din cauza nenorocirilor create de tine; după ce i-ai rănit pe alții suficient pentru ca să încetezi să te mai comporți într-un anumit fel - să înlocuiești agresivitatea cu rațiunea, disprețul cu compasiunea, cel-care-câștigă-întotdeauna cu nimeni-nu-pierde - atunci poți să devii femeie.

După ce vei fi învățat că cel puternic *nu este* „cel care are dreptate"; că forța *nu înseamnă* puterea *asupra altora*, ci putere *împreună cu ceilalți*; că puterea absolută nu pretinde absolut nimic de la ceilalți; când vei fi înțeles aceste lucruri, atunci e posibil să meriți să porți un corp de femeie - pentru că vei fi înțeles, în sfârșit, Esența ei.

Deci o femeie *este* mai bună decât un bărbat.

Nu! Nu „mai bună” - diferită! *Tu* eşti cel care judeci în felul acesta. În realitatea obiectivă nu există „mai bine” sau „mai rău”. Există numai ceea ce Este - şi ceea ce doreşti tu să Fie.

Fierbintele nu e mai bun decât recele, sus nu e mai bun decât jos - idee pe care am exprimat-o şi mai devreme. Prin urmare, femela nu este „mai bună” decât masculul. *Este* doar ceea ce Este. Tot aşa cum tu eşti ceea ce eşti.

Cu toate acestea, nici unul dintre voi nu este mai mărginit, mai limitat decât celălalt. Tu poți să Fii ceea ce doreşti să Fii, poți să alegi ce vrei să trăieşti ca experiență, în această viață, sau în următoarea, sau în cea de după ea - exact cum ai făcut în viața dinainte. Fiecare dintre voi are întotdeauna dreptul de a alege. Fiecare dintre voi este construit din Totul la un Loc.

Există masculin şi feminin în fiecare dintre voi. Exprimă şi trăieşte ca experiență acel aspect din tine pe care-ți face plăcere să-l exprimi şi să-l trăieşti. Reține, totuşi, că *totul* este deschis pentru fiecare dintre voi.

Nu vreau să divaghez spre alte subiecte. Vreau să rămân ceva mai mult la această paradigmă mascul-femelă. La sfârşitul cărții celeilalte ai promis că vom discuta mai detaliat întreaga latură sexuală a acestei dualități.

Da, e momentul ca tu şi cu Mine să discutăm despre Sex.

7

De ce ai creat două sexe? A fost acesta singurul mod pe care ți l-ai putut imagina pentru a ne reproduce? Cum ar trebui să tratăm această experiență incredibilă, numită sexualitate?

Nu cu ruşine, asta e sigur. Şi nu cu un sentiment de vinovăție. Nici cu frică. Pentru că ruşinea nu este o virtute şi vinovăția nu este un lucru bun, iar frica nu vă onorează.

Şi nu cu desfrâu, pentru că desfrâul nu este pasiune; şi nu vă abandonați ei, pentru că aceasta nu înseamnă libertate; şi nu cu agresivitate, pentru că agresivitatea nu este înflăcărare.

Şi, bineînțeles, nu cu idei de control sau putere sau dominare, pentru că acestea nu au nimic de-a face cu dragostea. Dar... ar putea fi sexul folosit în scopul unei simple satisfacții personale? Răspunsul, absolut surprinzător, este - da - deoarece „satisfacția personală" e un alt cuvânt pentru Dragoste de Sine.

Satisfacția personală a căpătat, în decursul anilor, o conotație rea, acesta fiind motivul principal pentru care noțiunii de sex i s-a ataşat atât de mult sentiment de vinovăție.

Vi se spune că nu trebuie să folosiți în scopul satisfacției personale ceva *care-ți oferă o imensă satisfacție personală*! Această contradicție evidentă îți este clară, dar nu ştii ce să faci cu o asemenea concluzie! Ca urmare, decizi că, a te simți *vinovat* de cât de bine îți este în timpul sexului şi după el face din sex ceva ce poate fi cel puțin acceptat.

Se întâmplă acelaşi lucru ca în cazul faimoasei cântărețe pe care o ştii şi al cărei nume nu-l voi spune, care primeşte milioane de dolari pentru cântecele ei. Rugată să comenteze incredibilul ei succes şi bogățiile pe care acesta i le-a adus, ea a spus: „Mă consider aproape *vinovată* pentru că simt atât de multă dragoste pentru cântat".

Implicația este clară. Dacă există ceva ce faceți cu dragoste, n-ar trebui să fiți recompensați în plus, primind bani. Majoritatea oamenilor câştigă bani *făcând ceva ce urăsc* - sau ceva care este cel puțin *muncă grea*, şi nu *bucurie nesfârşită*! Astfel că mesajul lumii este: *vă puteți bucura de*

ceva, *numai* dacă aveți un sentiment negativ față de acel lucru!

Sentimentul de vinovăție este adesea folosit de către voi în încercarea de a vă simți *vinovat* pentru ceva care vă face să vă simțiți, de fapt, *bine* şi astfel să vă reîmpăcați cu Dumnezeu ... despre care credeți că nu vrea ca voi să vă simțiți bine *în nici o privință*! Considerați că, în special, nu trebuie să vă simțiți bine când e vorba de bucuriile trupului. Şi *absolut deloc* (după cum îți şoptea bunica) atunci când e vorba despre „S-E-X..."

Ei bine, vestea cea bună este că *e în regulă să iubeşti sexul*!

Este, de asemenea, în regulă *să-ți iubeşti Sinele*!

De fapt, este obligatoriu.

Ceea ce *nu* îți face bine este să *devii dependent* de sex (sau de orice altceva). Dar *este* „în regulă" să te îndrăgosteşti de el!

Exersează, spunând următoarele cuvinte de câte zece ori în fiecare zi:

IUBESC SEXUL

Exersează, spunând *aceasta* de zece ori:

IUBESC BANII

Ei, vrei una dură acuma? Încearcă să spui *aceasta* de zece ori:

MĂ IUBESC *PE MINE*!

Iată şi alte lucruri pe care se zice că n-ar trebui să le iubeşti. Exersează să iubeşti:

PUTEREA

GLORIA

FAIMA

SUCCESUL

VICTORIA

Mai vrei şi altele? Încearcă-le *pe astea*. Ar trebui să te simți *cu adevărat* vinovat dacă le iubeşti pe *astea*:

PREAMĂRIREA CELORLANȚI

SĂ FII MAI BUN

SĂ AI MAI MULT

SĂ ŞTII CUM

SĂ ŞTII *DE CE*

Ajunge? Aşteaptă! Iată şi *vina maximă*. Ar trebui să considerați ca o maximă vină dacă simțiți că:

ÎL CUNOAŞTEȚI PE DUMNEZEU

Nu-i aşa că-i interesant? Toată viața voastră ați fost forțați să vă simțiți vinovați pentru:

LUCRURILE PE CARE LE DORIȚI CEL MAI MULT

Dar adevăr vă spun Eu vouă: iubiți, iubiți, iubiți lucrurile pe care le doriți, pentru că dragostea voastră pentru ele e cea care *le atrage către voi*. *Aceste lucruri formează însăşi viața*. Când le iubiți, iubiți *viața*! Când declarați că le doriți, anunțați că alegeți tot binele pe care viața vi-l poate oferi! Alegeți deci sexul - tot sexul pe care-l puteți obține! Şi alegeți *puterea* - toată puterea pe care o puteți aduna! Şi alegeți *faima* - toată faima la care puteți ajunge! Şi alegeți *succesul* - tot succesul pe care-l puteți căpăta! Şi alegeți *victoria* - toată victoria pe care o puteți trăi ca experiență!

Dar nu alegeți sexul în locul dragostei, *ci ca pe o sărbătorire a ei*. Şi nu alegeți puterea asupra altora, *ci puterea împreună cu ei*. Şi nu alegeți faima ca un scop în sine, *ci ca pe un mijloc de a ajunge la o finalitate mai înaltă*. Şi nu alegeți succesul în detrimentul altora, *ci ca pe un instrument prin care să-i ajutați pe ceilalți*. Şi nu alegeți victoria cu orice preț, *ci victoria care nu-i costă nimic pe ceilalți*, ba chiar *le aduce şi lor un câştig*.

Dați-i înainte şi alegeți preamărirea celorlalți, dar considerați-i pe toți ca pe nişte ființe asupra cărora *voi* vă puteți revărsa întreaga preamărire, şi *faceți-o*! Dați-i înainte şi alegeți să fiți mai buni - dar nu mai buni decât alții; mai degrabă, mai buni decât *ați fost înainte*. Dați-i înainte şi alegeți să aveți mai mult, dar numai pentru ca, în felul acesta, *să aveți mai mult de dăruit*. Şi, da! *alegeți* „să ştiți cum" şi „să ştiți de ce" - astfel încât să puteți împărtăşi cu ceilalți toată cunoaşterea voastră.

Şi, mai presus de orice, alegeți să ÎL CUNOŞTEȚI PE DUMNEZEU.

De fapt, ALEGEȚI ACEASTA ÎN PRIMUL RÂND şi toate celelalte vor veni de la sine.

Toată viața ați fost învățați că e mai bine să dați decât să primiți. *Cu toate acestea, nu puteți să dați ceea ce nu aveți*. De aceea este atât de importantă satisfacția personală - şi de aceea e păcat că acest cuvânt a ajuns să sune atât de urât. Este evident că noi nu vorbim aici despre satisfacția personală în detrimentul altora. Nu înseamnă a ignora nevoile celorlalți.

Viața, totuşi, n-ar trebui să însemne *să-ți ignori propriile tale nevoi*.

Acordă-ți plăceri din abundență şi vei avea de dat altora plăceri din abundență.

Maeştrii sexului Tantric ştiu acest lucru. De aceea, încurajează ei masturbarea, pe care unii dintre voi o numesc un adevărat păcat.

Masturbarea? Vai de capul meu - chiar că ai depăşit măsura de data asta. Cum poți să Te referi la aşa ceva - cum poți să *pronunți* acest cuvânt - într-un mesaj care vine de la Dumnezeu?

Înțeleg. Ai o prejudecată când e vorba de masturbare.

Păi, *eu* nu am, dar s-ar putea să aibă o mulțime de cititori. Şi eu care credeam că Tu spuneai că facem această carte ca să o citească alții.

Aşa şi facem, împreună.

Atunci, de ce-i ofensezi în mod deliberat?

Eu nu „ofensez în mod deliberat" pe nimeni. Oamenii sunt liberi să se simtă „ofensați" sau nu, e la alegerea lor. Dar crezi tu cu adevărat că e posibil să vorbim deschis şi imparțial despre sexualitatea umană fără ca *cineva* să aleagă să fie „ofensat"?

Nu, dar există şi noțiunea că mergi prea departe. Eu nu cred că majoritatea oamenilor sunt pregătiți să-L audă pe Dumnezeu vorbind despre masturbare.

Dacă această carte ar fi să se limiteze numai la ceea ce „majoritatea oamenilor" sunt gata să audă de la Dumnezeu, ar fi o carte foarte mică.

Majoritatea oamenilor nu sunt niciodată pregătiți să audă ce spune Dumnezeu, atunci când Dumnezeu spune ceva. De obicei, ei aşteaptă două mii de ani.

E în regulă, dă-i înainte. Am trecut deja cu toții peste şocul inițial.

Bine. Am folosit această experiență de viață (pe care, că veni vorba, ați trăit-o cu toții, dar despre care nimeni nu vrea să vorbească) pur şi simplu pentru a ilustra o idee mai largă.

Ideea mai largă, reformulată, este: *Acordă-ți plăceri din abundență şi vei avea de dat altora plăceri din abundență*.

Învățătorii a ceea ce voi numiți sex Tantric - care este, de fapt, o formă foarte înaltă de exprimare sexuală - ştiu că, dacă te îndrepți către sex *cu foame* de sex, abilitatea ta de a-i face plăcere partenerului şi de a trăi experiența unei uniuni prelungite şi pline de bucurie a sufletelor şi trupurilor - care, că veni vorba, este cel mai înalt motiv al unei experiențe sexuale - se micşorează foarte tare.

De aceea, amanții Tantrici îşi oferă adesea lor înşişi plăceri, înainte de a oferi plăceri unul altuia. Aceasta se face în mod frecvent în prezența celuilalt şi, de obicei, cu încurajarea, ajutorul şi îndrumarea plină de dragoste a celuilalt. Apoi, când foamea inițială a fost satisfăcută, setea cea mai profundă a celor doi - setea pentru un extaz obținut prin uniune prelungită - poate fi satisfăcută într-un mod minunat.

Oferirea mutuală de plăceri personale este întru totul o parte a bucuriei, a jocului şi a dragostei unei sexualități exprimate pe deplin. Este una dintre cele *câteva* părți componente. Experiența pe care voi o numiți coit sau act sexual ar putea să apară la sfârşitul unei întâlniri amoroase de două ore. Sau ar putea să nu apară. Pentru majoritatea dintre voi, ea este aproape *singurul scop* al unui exercițiu de 20 de minute. Adică, 20 de minute, dacă aveți noroc!

Nu mi-am închipuit că această carte urmează să devină un manual de sexologie.

Nici nu o să fie aşa ceva. Dar n-ar fi un lucru rău dacă ar deveni.

Majoritatea oamenilor mai au foarte mult de învățat despre sexualitate şi despre exprimarea ei cea mai minunată şi mai benefică.

Totuşi, Eu încercam să ilustrez ideea mai largă. Cu cât îți acorzi mai

multă plăcere ție însuți, cu atât poți să dai mai multă plăcere altuia. La fel, dacă îți acorzi ție însuți plăcerea puterii, ai mai multă putere de a împărți cu alții.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru faimă, bogăție, glorie, succes, sau orice altceva care te face să te simți bine.

Şi, fiindcă veni vorba, cred că e momentul să vedem de ce un anumit lucru *te face cu adevărat* să „te simți bine".

Bine - mă dau bătut. De ce?

„A te simți bine" este modalitatea sufletului de a striga „Acesta sunt eu!" Ai fost vreodată într-o clasă în care profesorul făcea prezența - striga catalogul - şi când ți-ai auzit numele a trebuit să spui „prezent"?

Da.

Ei bine, „a te simți bine" este modul sufletului de a striga „prezent!".

Există o grămadă de oameni care ridiculizează întreaga idee de a „face ceva ca să te simți bine". Ei spun că acesta este drumul spre iad. *Eu* spun că este drumul spre *rai*!

Multe depind, desigur, de ceea ce numeşti tu „a te simți bine". Cu alte cuvinte, ce fel de experiențe te fac să te simți bine? Şi, totuşi, adevăr vă spun Eu vouă: n-a existat nici un fel de evoluție prin *refuz*. Dacă e să evoluezi, nu o vei face pentru că ai reuşit foarte bine *să-ți refuzi* lucrurile despre care *ştii* „că-ți fac bine", ci pentru că *ți-ai oferit* aceste plăceri - şi ai descoperit ceva şi mai formidabil. Cum ai putea să ştii că ceva este „formidabil", dacă nu ai gustat niciodată din ceva „de mai mică valoare"? Religia vrea să te facă să o crezi pe cuvânt. De aceea toate religiile eşuează. *Spiritualitatea*, pe de altă parte, va izbândi întotdeauna.

Religia îți cere să înveți din experiența altora. Spiritualitatea te îndemnă să o cauți pe a ta. Religia nu poate să sufere Spiritualitatea. Ea nu poate să o înghită. Pentru că Spiritualitatea te poate duce la o *concluzie diferită* de cea a unei anumite religii şi acesta este un lucru pe care nici o religie cunoscută nu îl poate tolera.

Religia te încurajează să explorezi gândurile altora şi să accepți să

devină ale tale proprii. Spiritualitatea te invită să *dai de-o parte* gândurile altora şi să îți *formezi* propriile tale gânduri. „A te simți bine” este modul tău de a-ți spune ție însuți că ultimul tău gând a fost *adevăr*, că ultimul tău cuvânt a fost *înțelepciune*, că ultima ta acțiune a fost *dragoste*.

Dacă vrei să-ți dai seama cât de mult ai progresat, să măsori cât de mult ai evoluat, priveşte doar ce te face „să te simți bine”. Totuşi, nu încerca *să-ți forțezi* evoluția - să evoluezi mai mult, mai repede - *refuzându-ți* lucrurile care-ți fac bine, sau îndepărtându-te de ele.

A-ți refuza ceva înseamnă a te auto-distruge.

Trebuie să ştii că a aduce ordine în viața ta nu înseamnă a-ți refuza ceva. A-ți ordona comportamentul este o *alegere activă* de a face sau a nu face ceva, având la bază decizia asupra a cine eşti. Dacă declari că eşti o persoană care respectă drepturile altora, care decide să nu fure sau să jefuiască, să nu violeze sau să prade, asta nu înseamnă „că-ți refuzi ceva”. Este o *declarație asupra ta însuți*.

De aceea se spune că măsura a cât de departe a evoluat cineva este dată de ce anume îl face să se simtă bine.

Dacă ceea ce te face „să te simți bine” este să acționezi iresponsabil, să te comporți într-un fel care ştii că le-ar putea dăuna altora sau le-ar putea produce greutăți sau dureri, atunci nu ai evoluat foarte mult.

Cheia este a fi conştient. Sarcina membrilor mai în vârstă din familie şi comunitate e să creeze şi să implementeze printre cei tineri noțiunea de conştiență. La fel, este treaba mesagerilor lui Dumnezeu să crească starea de conştientă printre *toți* oamenii, astfel încât ei să înțeleagă că ceea ce îi faci unuia le faci tuturor - pentru că noi cu toții Una suntem.

Dacă porneşti de la ideea că „toți suntem Una”, atunci este virtual imposibil să consideri că a-i face rău altuia „te face să te simți bine”. Aşa numitul „comportament iresponsabil” dispare. Ființele evoluate caută să trăiască experiența vieții în cadrul acestor parametri. În cadrul acestor parametri, zic Eu *să vă acordați vouă înşivă permisiunea de a avea tot ceea ce* viața are de oferit - şi veți descoperi că ea are *mai mult de oferit* decât *v-ați imaginat vreodată*.

Voi sunteți ceea ce trăiți ca experiență. Voi trăiți ca experiență ceea ce exprimați. Voi exprimați ceea ce aveți de exprimat. Aveți ceea ce vă acordați vouă înşivă permisiunea de a avea.

Îmi place ce-mi spui. Putem să ne întoarcem la întrebarea inițială?

Da. Eu am creat două sexe din acelaşi motiv pentru care am pus „yin” şi „yang” în totul - în întregul univers! Masculul şi femela sunt *parte* din yin şi yang. Ei sunt cea mai înaltă expresie vie a acestor noțiuni în lumea voastră. Ei sunt yin şi yang ... Î*n formă*. *Î*ntr-una din *multele lor forme fizice*. Yin şi yang, aici şi acolo ... acesta şi acela ... sus şi jos, fierbinte şi rece, mare şi mic, repede şi încet, - materie şi antimaterie ...

Toate acestea sunt necesare pentru ca voi să puteți trăi experiența vieții, aşa cum o cunoaşteți.

Cum putem exprima cel mai bine treaba asta care se numeşte energie sexuală?

Cu Dragoste. Cu Deschidere. În Joacă. Cu Bucurie. Peste Măsură. Cu Pasiune. În mod Sacru. Cu Romantism. Cu Umor. Spontan. Mişcător. Creativ. Fără Sfială. Cu Senzualitate. Şi, desigur, Frecvent.

Există unii care spun că singurul scop legitim al sexualității umane este procrearea.

Prostii. Procrearea e efectul ulterior fericit şi nu gândul prealabil, logic, al majorității experienței sexuale umane. Ideea că sexul există doar pentru a face copii este naivă, iar gândul corolar că, din acest motiv, sexul ar trebui oprit după ce a fost conceput ultimul copil este mai mult decât naiv, este chiar rău. El încalcă natura umană - natura pe care Eu v-am dat-o.

Exprimarea sexuală este rezultatul inevitabil al unui proces etern de atracție şi al unui şuvoi de energie ritmică ce vă alimentează întreaga viață. Am construit în toate o energie care-şi trimite semnalul în întregul univers. Fiecare persoană, fiecare animal, plantă, stâncă, copac - *fiecare* lucru fizic - emite energie ca un radio emițător. *Tu* trimiți în afară energie - emiți energie - în toate direcțiile, chiar acum, din centrul ființei tale. Această energie - care este *tu* - se mişcă în afară sub formă de undă.

Energia pleacă din tine, trece prin pereți, peste munți, dincolo de lună, în Eternitate. *Ea nu se opreşte absolut niciodată*.

Fiecare gând pe care l-ai avut vreodată colorează această energie. (Când te gândeşti la cineva, dacă acea persoană este suficient de sensibilă, el sau ea pot să o *simtă.)* Fiecare cuvânt pe care l-ai spus vreodată îi dă formă. Orice ai făcut vreodată o influențează. Vibrația, viteza, lungimea de undă, frecvența emanațiilor tale se mişcă şi se transformă constant, în funcție de gândurile tale, de stările tale de spirit, de sentimentele, cuvintele şi acțiunile tale.

Ai auzit că se spune: „cineva trimite vibrații bune" şi este adevărat. Este foarte exact! Fiecare persoană face, în mod firesc, acelaşi lucru. Şi, astfel, eterul - „aerul" dintre voi - *este plin de energie*; o Matrice de „vibrații" personale care se întrepătrund, se împletesc şi formează o tapițerie mult mai complexă decât ți-ai putea imagina vreodată.

Această țesătură este câmpul de energie combinată în interiorul căruia trăiți voi. El este *puternic* şi afectează *totul*. Inclusiv *pe tine*. Apoi, *tu* trimiți înspre în afară „vibrații" nou create, influențate, aşa cum eşti şi tu, de vibrații *care vin spre tine* şi acestea, la rândul lor, adaugă la Matrice şi o modifică - ceea ce afectează apoi câmpul energetic al tuturor, fapt care are un impact asupra *vibrațiilor* pe care *ei* le emit, ceea ce are impact asupra Matricei - ceea ce are impact asupra *ta* ... şi aşa mai departe.

S-ar putea să crezi că toate acestea sunt doar o închipuire exaltată - dar ai intrat vreodată într-o cameră unde „aerul era atât de gros încât îl puteai tăia cu cuțitul"?

Sau ai auzit vreodată de doi savanți care lucrează în acelaşi timp la aceeaşi problemă - unul de-o parte şi unul de alta a globului - fiecare lucrând la aceeaşi problemă fără să ştie de celălalt şi ajungând, brusc, la aceeaşi soluție, amândoi în acelaşi timp - dar *independent unul de altul*?

Acestea sunt întâmplări care apar frecvent şi reprezintă unele dintre cele mai evidente manifestări ale Matricei.

Matricea - câmpul de energie prezentă combinată, aflată în cadrul unui parametru dat - este o vibrație puternică. Ea poate avea un impact direct, poate afecta şi poate *crea* obiecte fizice şi evenimente. („Oriunde sunt adunați doi sau mai mulți oameni în numele Meu ...")[10]

Psihologia voastră populară a numit această Matrice energetică,

[10] Matei, XVIII, 20. Noul Testament

„Conştienta Colectivă”. Ea poate afecta, şi o şi face, *tot ce se află pe planeta voastră*: planurile de război şi şansele de pace; zguduirea geofizică sau liniştirea planetei; boala larg răspândită sau bunăstarea mondială.

Totul este rezultatul conştientei. La fel sunt şi cele mai importante evenimente şi situații din viața voastră personală.

E fascinant, dar ce legătură are cu sexul?

Ai răbdare. Ajung şi acolo.

În permanență, întreaga omenire face schimb de energie. Energia ta iese în afară şi atinge absolut totul. Totul şi toți ceilalți te ating pe tine. Dar acum se întâmplă ceva interesant. Într-un anumit punct, la mijlocul drumului între tine şi orice altceva, aceste energii *se întâlnesc*.

Ca să fac o descriere mai sugestivă, să ne imaginăm că într-o cameră sunt doi oameni. Ei sunt aşezați la capetele extreme ale camerei. Hai să-i numim Tom şi Mary. Energia personală a lui Tom transmite semnale înspre univers, într-un cerc de 360 de grade. O parte din această undă energetică o loveşte pe Mary.

Între timp, Mary emite propria ei energie - o parte din ea îl loveşte pe Tom. Dar aceste energii se întâlnesc într-un mod la care nu te-ai fi gândit niciodată. Ele se întâlnesc *la mijlocul drumului între* Tom şi Mary.

Aici, energiile se unesc (aminteşte-ți acum că aceste energii sunt *fenomene fizice*; ele pot fi *măsurate*, *simțite)* şi se combină pentru a forma o unitate de energie nouă, pe care o vom numi „Tomary”. Este energia combinată a lui Tom şi a lui Mary. Tom şi Mary ar putea foarte bine să numească această energie Corpul Dintre Noi - pentru că exact asta este: un corp de energie la care sunt conectați amândoi, amândoi hrănesc energiile continui care curg spre el, iar el *trimite energii* înapoi înspre cei doi „sponsori”, de-a lungul firului, corzii, conductei care există întotdeauna în interiorul Matricei. (Într-adevăr, această „conductă” *este* Matricea).

Această experiență a lui „Tomary” reprezintă *adevărul* lui Tom şi Mary. Amândoi *sunt* atraşi *către* această Comuniune Sfântă, deoarece ei simt de-a lungul conductei bucuria sublimă a Corpului Dintre, a Unului Unit, a Uniunii Binecuvântate.

Tom şi Mary, aşezați la distanță, pot *simți - într-un mod fizic* - ce se întâmplă în interiorul Matricei. Amândoi sunt *atraşi* urgent înspre această

experiență. Ei vor să se mişte unul spre celălalt! Imediat! Acum începe „antrenamentul" lor. Lumea i-a învățat s-o ia încet, să nu aibă încredere în sentimentele lor, să aibă grijă să nu fie răniți, să se țină de-o parte.

Dar sufletul... vrea să-l cunoască pe *„Tomary"* - *acum*!

Dacă cei doi sunt norocoşi, se vor simți suficient de liberi ca să lase frica de-o parte şi să aibă încredere că numai dragostea contează.

Cei doi sunt atraşi acum, în mod irevocabil, către Corpul Dintre Ei. TOMARY este *deja* trăit *metafizic*, iar Tom şi Mary vor vrea să-l trăiască *fizic*. Prin urmare, ei se vor apropia unul de altul. Nu ca să ajungă unul la *celălalt*. Aşa ar părea unui observator neatent. Fiecare dintre ei încearcă să ajungă la TOMARY. Ei încearcă să ajungă la acel loc de Uniune Divină care *există deja* între ei. Locul unde ei ştiu deja că sunt Unul - şi cum e *Să Fii* Unul.

Astfel, ei se îndreaptă către „sentimentul" pe care-l trăiesc şi, pe măsură ce micşorează spațiul gol dintre ei, pe măsură ce „scurtează coarda", energia pe care o trimit amândoi către TOMARY călătoreşte pe o distanță mai scurtă şi este, prin urmare, mai intensă. Ei se mută şi mai aproape. Cu cât distanța este mai scurtă, cu atât intensitatea este mai mare. Ei se mută şi mai aproape. Încă o dată, intensitatea creşte.

Acum se găsesc doar la mai puțin de un metru depărtare. Corpul dintre ei străluceşte înfierbântat. Vibrează cu o viteză teribilă. „Legătura" spre şi de la TOMARY este mai groasă, mai extinsă, mai strălucitoare, arzând din cauza transferului de energie incredibilă. Se spune că cei doi „ard de dorință". *Chiar ard*! Ei se apropie şi mai mult. Acum se ating.

Senzația este aproape de nesuportat. Splendidă. În punctul unde ei se ating, simt toată energia lui TOMARY - toată substanța compactă, intens unită a Ființei lor Combinate.

Dacă dai frâu liber celei mai mari sensibilități pe care o ai, vei fi în stare să simți la atingere această energie subtilă, sublimă, ca pe o furnicătură - uneori „furnicătura" va trece direct *prin* tine - sau ca pe o căldură în punctul de atingere - căldură pe care o poți simți, de asemenea, dintr-o dată în tot corpul, dar concentrată profund în interiorul ceakrei tale celei de mai jos, centrul energetic.

Acolo va „arde" cu o intensitate deosebită - iar acum se poate spune despre Tom şi Mary că „ard" unul după celălalt! Cei doi se îmbrățişează şi micşorează şi mai mult golul dintre ei, Tom, Mary şi Tomary umplând

aproape acelaşi spaţiu. Tom şi Mary îl pot *simţi* pe Tomary între ei - ei vor să *se apropie* şi mai mult, literalmente să se *topească în* Tomary.

Să devină Tomary *în formă fizică*.

Am creat în trupurile de mascul şi femelă o modalitate de a o face. În acest moment, trupurile lui Tom şi Mary sunt gata să o facă. Trupul lui Tom este acum, literalmente, gata să *intre* în Mary. Trupul lui Mary este acum, literalmente, gata să *îl primească pe Tom în interiorul ei*. Furnicătura, arsura, sunt acum *extraordinar* de intense. Este ... de nedescris. Cele două corpuri fizice se unesc. Tom, Mary *şi* Tomary devin *Unul*.

În carne.

Energiile curg încă între ei. Cu intensitate. Cu pasiune. Ei se ridică. Se mişcă. Nu se satură unul de altul, nu sunt destul de aproape unul de celălalt. Se luptă să ajungă *mai aproape*. *Mai aproape*. *MAI APROAPE*.

Explodează - literalmente - şi întregul lor trup fizic se zbate.

Vibraţiile trimit unde spre vârfurile picioarelor. În explozia unirii lor, ei l-au cunoscut pe (Dumne)zeu şi pe (Dumne)zeiţă, pe Alfa şi pe Omega, Totul şi Nimicul - Esenţa vieţii - Experienţa a Ceea ce Este.

Se produc şi reacţii fizico-chimice. Cei doi *au devenit* Unul - şi *o a treia* entitate *este* adeseori creată din cei doi, *în formă fizică*. Astfel se creează o *imagine exterioară* a lui TOMARY. Carne din carnea lor. Sânge din sângele lor. Ei au creat, literalmente, *viaţă*!

Nu v-am spus Eu că *voi sunteţi Dumnezei*?[11]

Aceasta este cea mai frumoasă descriere a sexualităţii umane pe care am auzit-o vreodată.

Vezi frumuseţea acolo unde doreşti să o vezi. Vezi urâţenia acolo unde ţi-e frică să vezi frumuseţea. Ai fi uluit să afli cât de mulţi oameni consideră că ceea ce tocmai am descris este ceva urât.

Nu, n-aş fi. Am văzut deja cu cât de multă frică *şi* urâţenie au înconjurat oamenii sexul. Dar m-ai lăsat cu o grămadă de întrebări.

[11] Psalm 81,6; Ioan 10,34

Sunt aici ca să răspund. Dar dă-Mi voie să-Mi continui povestirea, înainte să începi să Mi le arunci pe toate în cap.

Da, *Te rog*.

Acest ... *dans* pe care tocmai l-am descris, această interacțiune a energiilor pe care am explicat-o apare tot timpul - în şi cu *toate*. Energia ta - care radiază din tine ca o Lumină Aurie - interacționează în mod constant cu totul şi cu toată lumea. Cu cât eşti mai aproape, cu atât mai intensă este energia. Cu cât eşti mai departe, cu atât este mai subtilă. Cu toate acestea, tu nu eşti niciodată complet deconectat de *nimic*.

Este un punct între Tine şi orice altă persoană, loc sau lucru care există. Aici se întâlnesc cele două energii, formând o a treia unitate de energie, mult mai puțin densă, dar nu mai puțin reală.

Fiecare şi *orice* de pe planetă - şi din univers - emite energie în toate direcțiile. Această energie se amestecă cu toate celelalte energii, formând o rețea de o complexitate care întrece capacitatea de analiză a celor mai puternice computere pe care le aveți. Energiile care se încrucişează, se împletesc şi se încolăcesc una peste alta, circulând în interiorul a tot ceea ce voi numiți dimensiune fizică este cea care *ține lumea fizică la un loc*. Aceasta este Matricea despre care v-am vorbit Prin această Matrice vă trimiteți voi semnale unul altuia - mesaje, semnificații, vindecări şi alte efecte fizice - create uneori de către indivizi, dar, în mare majoritate, de conştiența maselor.

Aceste energii fără număr sunt, după cum am explicat, atrase una către cealaltă. Aceasta se numeşte Legea Atracției. În această Lege, Ceea ce se Aseamănă se Atrage. Pe tot traseul Matricei, Gândurile Asemănătoare se atrag - şi când, ca să zic aşa, „se îngrămădesc” suficiente asemenea energii similare, vibrațiile lor devin mai grele; ele încetinesc - şi câteva devin Materie. Gândurile *într-adevăr* creează formă fizică - şi, când mulți oameni gândesc *acelaşi* lucru, există o probabilitate foarte mare ca gândurile lor să formeze o realitate. (De aceea „Ne vom ruga pentru tine” este o afirmație aşa de puternică. Există atâtea dovezi asupra eficacității rugăciunii făcute împreună, încât s-ar putea scrie o carte.)

E tot atât de adevărat că şi gânduri care sunt total opuse unei rugăciuni pot avea „efecte”. De exemplu, un sentiment de frică sau furie sau

lipsuri sau nemulțumire ce cuprinde întreaga omenire poate da naştere aceluiaşi gen de experiență - pe întregul glob sau în interiorul unui loc anumit, unde aceste idei colective sunt cele mai puternice.

Națiunea de pe Pământ pe care voi o numiți Statele Unite, de exemplu, de multă vreme s-a gândit să se considere ca fiind o națiune „aflată sub protecția lui Dumnezeu, indivizibilă, care oferă libertate şi dreptate pentru toată lumea".[12] Nu este întâmplător faptul că această națiune s-a ridicat şi a devenit cea mai prosperă de pe Pământ. Nu este surprinzător faptul că această națiune pierde treptat tot ceea ce s-a trudit atât de mult să creeze - pentru că această națiune pare să-şi fi pierdut idealul.

Termenii „sub protecția lui Dumnezeu, indivizibilă" chiar asta şi înseamnă - ei exprimă Adevărul Universal al Unității; Unul: o Matrice foarte greu de distrus. Dar Matricea a fost slăbită. Libertatea religioasă a devenit intransigență religioasă, vecină cu intoleranța religioasă. Libertatea individuală a dispărut, tot aşa cum a dispărut şi responsabilitatea individuală. Noțiunea de *responsabilitate individuală* a fost distorsionată, iar acum înseamnă „fiecare pentru sine". Aceasta e noua filozofie care îşi imaginează că se trage din Tradiția Americană Timpurie a individualismului sălbatic.

Dar sensul originar al responsabilității individuale pe care s-a bazat idealul american şi visul american şi-a găsit înțelesul cel mai profund şi exprimarea cea mai înaltă în conceptul de *Dragoste Frățească*.

Ceea ce a făcut ca America să fie mare nu a fost faptul că fiecare om s-a luptat pentru *propria* supraviețuire, ci că fiecare om a acceptat responsabilitatea individuală pentru supraviețuirea *tuturor*.

America a fost o națiune care nu întorcea spatele celor flămânzi, nu îi refuza pe cei în nevoie, îşi deschidea brațele către cei extenuați şi fără de adăpost şi îşi împărțea abundența cu restul lumii. Dar de când America a devenit mare, americanii au devenit hrăpăreți. Nu toți, dar mulți dintre ei. Iar pe măsură ce a trecut timpul, tot mai mulți şi mai mulți.

Pe măsură ce americanii au văzut că este *posibil* să aibă ceea ce este bun, ei s-au gândit să aibă ceva şi mai bun. Dar exista un singur mod de a avea mai mult, şi mai mult, şi *mai mult*. Altcineva trebuia să aibă mai puțin, şi mai puțin, şi mai puțin.

Pe măsură ce, în caracterul american, lăcomia a înlocuit măreția, s-a

---

[12] din Declarația de Independență, 4 iulie 1776

făcut din ce în ce mai puțin loc pentru compasiune față de cei bătuți de soartă. Celor mai puțin norocoşi li s-a spus că era „propria lor vină” dacă nu aveau mai mult. La urma urmei, America era Țara Tuturor Posibilităților, nu-i aşa? Nimeni *în afară de* cei mai puțin norocoşi nu a putut să admită că oportunitățile oferite de America erau limitate, *prin înseşi instituțiile ei*, existând doar pentru cei avantajați de soartă.

În general, aceştia nu au inclus multe minorități, cum ar fi cele de o anumită culoare a pielii sau sex.

Americanii au devenit aroganți şi pe plan internațional. În vreme ce milioane de oameni mureau de foame pe întreg globul, în fiecare zi americanii aruncau destulă mâncare cu care ar fi putut hrăni națiuni întregi.

America a fost generoasă cu unii, da - dar, din ce în ce mai mult, politica ei externă a ajuns să fie o extensie a propriilor ei interese de investiție. America i-a ajutat pe alții când aceasta i-a servit interesele. (Adică, atunci când a servit structurii de putere a Americii, elitei celei mai bogate din America, sau maşinii militare care a protejat acea elită, cât şi bunurile ei colective.)

Idealul existent la fondarea Americii - Dragostea Frățească - a fost erodat. Acum, orice vorbă cum că ai fi „cel care are grijă de fratele mai mic” este înlocuită de un nou sortiment de americănism - o minte ascuțită care să te învețe ce trebuie să faci ca să păstrezi ce este al tău şi o limbă ascuțită folosită față de toți cei mai puțin norocoşi, care ar îndrăzni să ceară partea lor sau ajutor la necaz. Fiecare *trebuie* să fie răspunzător pentru sine însuşi - acesta este un adevăr de necontestat.

Dar America - şi întreaga omenire - pot să funcționeze cu adevărat numai când fiecare persoană vrea să se considere responsabilă pentru voi *toți ca un Întreg*.

Deci, Conştiența Colectivă produce rezultate colective.

Exact - şi acest lucru a fost demonstrat iarăşi şi iarăşi, pe tot parcursul istoriei voastre scrise. Matricea se atrage înspre ea însăşi - exact aşa cum descriu savanții voştri fenomenul aşa-numitei Găuri Negre.

Ea împinge energie asemănătoare către energie asemănătoare, atrăgând chiar obiectele fizice unul înspre celălalt.

Aceste obiecte trebuie să se respingă unul pe altul - să se îndepărteze

- sau se vor contopi pentru totdeauna - vor dispărea din forma lor prezentă şi vor lua o formă nouă.

Toate fiinţele conştiente cunosc acest lucru în mod intuitiv, aşa că, toate fiinţele conştiente *se îndepărtează* de Contopirea Permanentă, pentru a-şi menţine relaţia cu toate celelalte fiinţe. Dacă nu ar face-o, ele s-ar contopi *în interiorul* tuturor celorlalte fiinţe şi ar trăi experienţa de A Fi Unul pentru Totdeauna.

Aceasta este starea din care am venit. Întrucât ne-am îndepărtat de această stare, noi suntem în permanenţă reatraşi *către* ea. Mişcarea de flux şi reflux, „încoace şi încolo" este ritmul de bază al universului *şi a tot ceea ce este în el*.

Acesta este sexul - Schimbul de Energie Sinergică.

Sunteţi în permanenţă atraşi, forţaţi, să vă îndreptaţi către unirea unul cu celălalt (şi cu tot ceea ce este în Matrice) iar apoi, în Momentul Unirii, sunteţi respinşi prin alegere conştientă, îndepărtându-vă de acea Unitate.

Alegerea voastră este să vă îndepărtaţi de Ea, astfel încât să o puteţi *trăi ca experienţă*. Deoarece, o dată ce aţi devenit parte a Unităţii şi *rămâneţi acolo*, nu puteţi să o *cunoaşteţi* ca pe o Unitate, întrucât nu mai cunoaşteţi separarea. Cu alte cuvinte: pentru ca Dumnezeu să Se *cunoască* pe El Însuşi ca Întreg, Dumnezeu trebuie Să se cunoască pe El Însuşi ca *nefiind* Întregul.

Prin voi - şi prin orice altă unitate de energie a universului - Dumnezeu Se cunoaşte pe El Însuşi ca *Părţile Întregului* - şi astfel Îşi dă Lui Însuşi posibilitatea de a Se cunoaşte, prin Propria Sa Experienţă, ca *Totul în Toate*.

Eu pot să trăiesc experienţa a ceea ce sunt, numai trăind experienţa a ceea ce nu sunt. Totuşi, Eu *sunt* ceea ce nu sunt - şi în felul acesta poţi să vezi Dicotomia Divină. De aici, afirmaţia: Eu Sunt ceea ce Eu Sunt.

După cum am spus, fluxul şi refluxul natural, acest *ritm* natural al universului este reprezentativ pentru întreaga viaţă - incluzând chiar mişcările care *creează* viaţă în realitatea voastră.

Voi sunteţi împinşi unul *către* celălalt de o forţă presantă, pentru ca, apoi, să vă îndepărtaţi şi să vă separaţi, apoi să fiţi iarăşi împinşi, urgent, unul către celălalt, să vă separaţi încă odată, pentru ca apoi, cu foame, cu pasiune, cu perseverenţă, să căutaţi unirea totală.

Împreună-separat, împreună-separat, împreună-separat aşa dansează

trupurile voastre, într-o mişcare atât de fundamentală, atât de *instinctuală*, încât sunteți foarte puțin conştienți de această acțiune deliberată. La un moment dat, totul devine automat. Nimeni nu trebuie să spună corpurilor voastre ce să facă. Ele, pur şi simplu, *o fac* - cu perseverența *întregii vieți*.

Aceasta este viața însăşi, care se exprimă ca viața însăşi.

Şi aceasta este viața însăşi, care produce o viață *nouă* în sânul propriei sale experiențe. Întreaga viață acționează după un astfel de ritm; întreaga viață ESTE ritmul.

Şi, în felul acesta, întreaga viață este îmbibată de ritmul blând a lui Dumnezeu - ceea ce voi numiți ciclurile vieții.

Hrana creşte în astfel de cicluri. Anotimpurile vin şi se duc. Planetele se învârt şi se rotesc. Sori cunosc explozie, implozie şi din nou explozie. Universurile inspiră şi expiră.

Totul se întâmplă, *totul*, în cicluri, în ritmuri, în vibrații care sunt la unison cu frecvențele lui (Dumne)zeu/(Dumne)zeiță - *întregul*.

Pentru că (Dumne)zeu *este* întregul, şi (Dumne)zeița este *totul* şi nu există nimic altceva; şi tot ceea ce *a fost* vreodată, este *acum* şi *va fi* vreodată este lumea voastră fără de sfârşit.

Amin.

8

Când vorbesc cu Tine, este interesant că întotdeauna mă laşi cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Acum am întrebări şi despre politică şi despre sex!

Unii zic că-i acelaşi lucru. Că tot ceea ce obții de la politică e ...

Stai puțin! Doar n-ai de gând să foloseşti *cuvinte obscene*!

Păi, ba da, m-am gândit să te şochez puțin.

Hei, HEI! *Termină*! Dumnezeu nu trebuie să vorbească aşa!

Atunci *voi* de ce o faceți?

Majoritatea dintre noi *nu o fac*.

Pe naiba, nu o fac.

Nu o fac cei care sunt *cu frica lui Dumnezeu*!

Aha, am înțeles, trebuie *să vă fie frică* de Dumnezeu ca să nu Îl jigniți. Cine zice că Eu sunt *jignit* de un simplu cuvânt?

Şi, la urma urmei, nu ți se pare interesant că un cuvânt pe care unii dintre voi îl folosiți în momentele de maximă pasiune pentru a descrie cel mai grozav sex, e folosit şi ca cea mai mare insultă? Aceasta nu-ți spune nimic despre sentimentele pe care le aveți voi față de sexualitate?

Cred că faci o mare confuzie. Nu sunt convins că oamenii folosesc acest termen pentru a descrie un moment sexual splendid şi într-adevăr romantic.

Chiar aşa? Ai fost în ultima vreme printr-un dormitor?

Nu. Tu ai fost?

Eu sunt *în toate* dormitoarele - tot timpul.

Mda, asta ar trebui să mă facă să mă simt foarte bine!

Ce? Vrei să spui că în dormitor tu faci lucruri pe care nu le-ai face în fața lui Dumnezeu?

Majoritatea oamenilor nu se simt bine când îi priveşte *cineva*, cu atât mai puțin când e vorba de *Dumnezeu*.

Cu toate acestea, în anumite civilizații - aborigenii, unii polinezieni - dragostea se face de față cu ceilalți.

Da, dar majoritatea oamenilor nu au progresat până la acel nivel de libertate. De fapt, ei ar considera că un astfel de comportament înseamnă regresie - spre un stadiu primitiv, păgân.

Aceşti oameni pe care tu-i numeşti „păgâni" au un respect enorm pentru viață. Ei nu ştiu ce înseamnă viol, iar în societățile lor nu există, practic, crime. Cei din societatea voastră fac pe ascuns sex - care este o funcțiune foarte naturală, normală, omenească - şi apoi ies şi omoară oameni sub ochii tuturor.

Aceasta este obscenitatea! Ați transformat sexul în ceva aşa de murdar, de ruşinos, de tabu, încât sunteți jenați să-l faceți!

Prostii. Majoritatea oamenilor au un simț de decență diferit în ceea ce priveşte sexul - ei ar zice, un simț superior. Ei consideră sexul ca pe un act privat; pentru unii, e partea sacră a relației lor.

Lipsa de intimitate nu înseamnă lipsă de sfinţenie. Majoritatea celor mai sacre ritualuri ale omenirii sunt făcute în public. Nu confunda intimitatea cu sfinţenia. Majoritatea acţiunilor voastre *cele mai rele* sunt făcute în intimitate şi vă păstraţi comportamentul cel mai bun pentru când sunteţi în public.

Aceasta nu este o pledoarie pentru sex public; este doar o observaţie că intimitatea nu este neapărat egală cu sfinţenia - şi nici faptul că acţionezi în public nu te spoliază de ea. Cât despre decenţă, acest unic cuvânt cât şi conceptul comportamental care se află în spatele lui au contribuit mai mult la inhibarea celor mai mari bucurii ale bărbaţilor şi femeilor, decât orice alte creaţii umane - cu excepţia ideii că Dumnezeu este cel care pedepseşte - idee care *a pus capac*.

După cât se pare, Tu nu crezi în decenţă.

Problema în ceea ce priveşte „decenţa" este că cineva trebuie să stabilească nişte standarde. Asta înseamnă, în mod automat, că comportamentele voastre sunt limitate, direcţionate, *dictate* de ideile *altcuiva* legate de ce ar trebui să vă aducă vouă bucurie. În privinţa sexualităţii - ca şi în orice altă privinţă - aceasta poate însemna mai mult decât „a limita" - poate însemna a nimici.

Nu mă pot gândi la nimic mai trist decât la situaţia unui bărbat şi a unei femei care simt că *le-ar place* să trăiască o anumită experienţă şi care se abţin, deoarece cred că ceea ce au visat, şi-au imaginat ar viola „Standardele Decenţei!" Înţelege, nu e ceva ce *ei* nu ar vrea să facă - este doar ceva care încalcă „decenţa". Şi asta, nu doar în ceea ce priveşte sexualitatea, ci în toată viaţa voastră, niciodată, niciodată, *niciodată* să nu vă abţineţi de la a face ceva, doar pentru că aceasta s-ar putea să încalce standardele de decenţă ale cuiva.

Dacă aş avea un afiş pe maşină, pe el ar scrie:

ÎNCĂLCAŢI DECENŢA

Aş pune cu siguranţă un astfel de afiş în fiecare dormitor.

Dar simţul nostru despre ceea ce este „corect" şi „greşit" este ceea ce ţine societatea la un loc. Cum putem coabita noi, dacă nu ne punem de acord asupra acestui lucru.

„Decența” nu are nici o legătură cu valorile relative ale lui „corect” şi „greşit”. E posibil să fiți cu toții de acord că este „greşit” să omori un om, dar este oare „greşit” să alergi gol prin ploaie? E posibil să fiți cu toții de acord că este „greşit” să te dai la nevasta vecinului, dar este oare „greşit” să „te dai la” propria ta nevastă - sau ca nevasta ta să „se dea la” tine - într-un mod extrem de delicios? „Decența” se referă rareori la limitări legale. De cele mai multe ori, ea se referă la probleme simple asupra a ceea ce e considerat ca fiind cum se „cuvine”.

Nu întotdeauna comportamentul „cum se cuvine” este cel care e în ceea ce voi numiți „avantajul vostru”. Acesta este rareori comportamentul care vă aduce cea mai mare bucurie.

Întorcându-ne la sexualitate, vrei să spui deci că orice comportament este acceptabil, atâta timp cât există un consimțământ mutual între toți cei implicați şi afectați.

N-ar trebui să fie acesta un adevăr pentru tot ce priveşte viața?

Dar, uneori, noi nu ştim cine va fi afectat sau cum ...

Trebuie să fiți foarte atenți în această privință. Trebuie să fiți deosebit de conştienți. Şi, acolo unde cu adevărat nu ştiți şi nu puteți ghici, trebuie să greşiți în favoarea Dragostei.

Întrebarea esențială în ORICE decizie pe care o luați este: *„Ce ar face dragostea acum*? *“*

Dragostea pentru *tine însuți*, dragostea pentru *toți ceilalți* care sunt *afectați sau implicați*. Dacă tu îl iubeşti pe celălalt, nu vei face nimic din ceea ce crezi că ar putea să rănească sau chiar ar răni acea persoană.

Dacă există vreun semn de întrebare sau un dubiu, vei aştepta până ce totul îți va deveni clar.

Dar aceasta înseamnă că alții te pot ține „ostatic”. £ de ajuns să spună că un anumit lucru i-ar „răni” şi acțiunile tale sunt îngrădite.

Numai de către Sinele tău. N-ai *dori* să-ți îngrădeşti acțiunile, făcându-le numai pe acelea care nu-i lezează pe cei pe care-i iubeşti?

Dar ce se întâmplă dacă *tu* te simți lezat, *nefăcând* ceva?

Atunci trebuie să le spui celor dragi adevărul tău - că, nefăcând un anumit lucru, te simți rănit, frustrat, minimalizat; că ai vrea să-l faci; că, pentru a-l face, ai vrea să primeşti asentimentul celor pe care-i iubeşti.

Trebuie să te străduieşti să obții un astfel de asentiment. Luptă-te să ajungi la un compromis; caută o cale de a acționa prin care toată lumea să poată câştiga.

Dar dacă nu se poate găsi o astfel de cale?

Atunci voi repeta ceea ce ți-am spus mai înainte:

A te trăda
pe tine însuți
ca să nu-*l trădezi pe celălalt*
înseamnă tot Trădare.
Este cea mai Înaltă Trădare.

Shakespeare a spus-o altfel:

Mai presus de orice,
Fii ție însuți credincios, de aici
Urmând, precum urmează noaptea zilei,
Că n-ai să poți fi prefăcut cu nimeni.[13]

Dar cel care întotdeauna „se lasă condus" numai de propriile lui dorințe devine un om foarte egoist. Nu pot crede că pledezi pentru aşa ceva!

Presupui că acel om va face ceea ce tu numeşti „o alegere egoistă". Adevăr îți spun Eu ție: Omul *este* capabil de a face *cea mai înaltă* alegere.

[13] William Shakespeare, Hamlet

Dar îți spun şi asta: Cea mai Înaltă Alegere nu este *întotdeauna* alegerea care ar părea că-i spre binele celuilalt.

Deci trebuie, uneori, să ne punem pe noi pe primul loc.

O, dar tu trebuie să te pui *întotdeauna* pe tine pe primul loc! Apoi, în funcție de ce încerci să faci - sau de ce experiență cauți să trăieşti - vei alege. Atunci când scopul tău - scopul *vieții* tale este foarte înalt, aşa vor fi şi alegerile tale.

A te pune pe tine pe primul loc nu însemnă a fi ceea ce tu numeşti „egoist” - înseamnă a fi *conştient de sine*.

Stabileşti o gamă foarte largă de posibilități ca bază pentru comportamentul uman.

Cea mai mare evoluție este obținută - sau chiar posibilă - numai prin exercitarea celei mai mari libertăți.

Dacă tot ceea ce faceți voi e doar să urmați regulile *altcuiva*, atunci nu ați evoluat, v-ați supus. Contrar tiparelor tale, eu nu vă cer supunere. Supunerea nu este evoluție, iar ceea ce Eu doresc este evoluția.

Şi dacă noi nu „evoluăm”, atunci ne arunci în iad, corect?

Greşit. Dar am mai discutat asta în primul volum şi o vom face din nou, detaliat, în volumul al treilea.

E în regulă. Deci, păstrându-ne în aceşti parametri largi pe care i-ai stabilit, pot să-ți pun nişte întrebări finale despre sex, înainte de a părăsi subiectul?

Dă-i drumul.

Dacă sexul este o parte atât de minunată a experienței umane, de ce sunt atât de mulți învățători spirituali care predică abstinența? Şi

de ce atât de mulți maeştri au fost, aparent, celibatari.

Dintr-un anumit motiv, majoritatea au fost prezentați ca trăind foarte simplu. Cei care evoluează spre un nivel mai înalt de înțelegere îşi aduc dorințele corpului în echilibru cu mintea şi sufletul lor.

Sunteți ființe făcute din trei părți, dar majoritatea oamenilor se simt ca fiind numai corp. Până şi mintea este uitată după vârsta de 30 de ani.

Nimeni nu mai citeşte, nimeni nu mai scrie, nimeni nu mai învață pe alții. Nimeni nu mai învață de la alții. Mintea este uitată. Mintea nu mai este întreținută. Nu mai este extinsă. Nu mai primeşte nimic nou. I se cere să dea minimum necesar. Mintea nu este hrănită. Nu este trezită.

Este legănată ca să adoarmă, este prostită. Faceți tot ce puteți ca să o decuplați. Televiziune, filme, romane proaste. Orice ai face, nu gândi, nu gândi, *nu gândi*!

Astfel încât, majoritatea oamenilor duc o viață la nivelul trupului.

Hrăneşte trupul, îmbracă trupul, dă-i trupului „tot felul de chestii". Majoritatea oamenilor nu au citit o carte bună - vreau să spun o carte din care pot *învăța* ceva - de ani de zile. Dar ei pot să-ți spună programul de televiziune pe o săptămână întreagă. E ceva îngrozitor de trist în asta.

Adevărul este că majoritatea oamenilor nu vor să fie obligați să *gândească*. Ei aleg lideri, ei sprijină guverne, ei adoptă religii care pretind *să nu gândeşti independent*. „Uşurează-mi viața. Spune-mi ce să fac".

Majoritatea oamenilor vor ceva de genul: Unde să şed? Când să stau în picioare? Cum să salut? Când să plătesc? Ce vrei să fac? Care sunt regulile? Unde-mi sunt granițele? Spune-mi, spune-mi, *spune-mi*. Fac orice - dar *să-mi spună* cineva.

Apoi ei devin dezgustați, deziluzionați. Au urmat toate regulile, au făcut ceea ce li s-a spus. Unde a fost greşeala? Când s-a stricat totul? De ce s-a distrus totul? Totul s-a distrus în clipa în care ți-ai abandonat mintea - cel mai mare instrument creator pe care l-ai avut vreodată.

Este momentul să te împrieteneşti iarăşi cu mintea ta. Fii alături de ea - s-a simțit atât de singură. Fii cel care o hrăneşte - a fost atât de flămândă! Unii dintre voi - o mică minoritate - ați înțeles că aveți *şi* un corp *şi* o minte. V-ați comportat bine cu mintea voastră.

Cu toate acestea, chiar şi printre aceia dintre voi care v-ați prețuit

mintea - şi tot ceea ce ține de ea - există puțini care au învățat *să folosească* mintea la mai mult de o zecime din capacitatea ei. Dar, dacă ați şti de ce este în stare mintea voastră, n-ați înceta niciodată să vă împărtăşiți din minunile ei - şi din puterile ei. Iar dacă voi credeți că sunteți puțini cei care păstrați un echilibru în viață între trupul vostru şi mintea voastră, atunci cei care vă vedeți ca pe nişte ființe făcute din *trei* părți - Trupul, Mintea şi Sufletul - este minuscul.

Totuşi, voi *sunteți* ființe făcute din trei părți. Sunteți mai mult decât trupul vostru şi mai mult decât un trup cu o minte.

Vă îngrijiți voi sufletul? Îl *băgați* măcar *în seamă*? Îl vindecați sau îl răniți? Evoluați sau vă veştejiți? Vă extindeți sau vă contractați? Este sufletul vostru tot atât de singuratic ca şi mintea voastră? Este el, oare, mai neglijat decât ea? Şi care a fost ultima dată când ați simțit că sufletul vostru *se exprimă*? Când ați plâns ultima dată de bucurie? Sau ați scris poezii? Sau ați făcut muzică? Sau ați dansat în ploaie? Sau ați făcut o plăcintă? Sau ați pictat *orice*? Sau ați reparat ceva ce era stricat? Sau ați sărutat un copilaş? Sau ați ținut o pisică lipită de fața voastră? Sau v-ați plimbat urcând un deal? Sau ați înotat în pielea goală? Sau v-ați plimbat la răsăritul soarelui? Sau ați cântat din acordeon? Sau ați stat de vorbă până în zori? Sau ați făcut dragoste ore întregi... pe o plajă, într-o pădure? Sau ați intrat în comuniune cu natura? Sau L-ați căutat pe Dumnezeu?

Când a fost ultima dată când ați stat singuri, în tăcere, călătorind spre partea cea mai profundă a ființei voastre?

Când i-ați spus ultima dată „salut" sufletului vostru?

Când trăieşti ca o ființă cu o singură fațetă, devii adânc înnămolit în problemele trupului: Bani. Sex. Putere. Averi. Stimulări şi Satisfacții fizice. Siguranță. Faimă. Câştig financiar.

Când trăieşti ca o ființă cu două fațete, îți lărgeşti preocupările pentru a include problemele minții. Prietenie; creativitate; stimularea noilor gânduri, a noilor idei; crearea de noi scopuri, de noi solicitări; evoluție personală. Când trăieşti ca o ființă făcută din trei părți, ajungi, în sfârşit, la un echilibru cu tine însuți. Preocupările tale includ probleme ale sufletului: identitate spirituală; scop în viață; relație cu Dumnezeu; cale spre evoluție; creştere spirituală; destin absolut.

Pe măsură ce evoluezi spre stadii din ce în ce mai înalte ale conştienței, realizezi pe deplin fiecare aspect al ființei tale.

Cu toate acestea, evoluție nu înseamnă *să renunți* la anumite aspecte ale Sinelui în favoarea altora. Ea înseamnă, pur şi simplu, extinderea scopului; înseamnă să te îndepărtezi de la implicarea aproape exclusivă într-un singur aspect şi să te concentrezi asupra dragostei adevărate şi prețuirii *tuturor* aspectelor.

Atunci, de ce sunt atât de mulți învățători care propovăduiesc abstinență completă în ceea ce priveşte sexul?

Pentru că ei nu cred că oamenii pot să ajungă la un echilibru. Ei cred că energia sexuală - ca şi energiile care se află în jurul altor experiențe lumeşti - este prea puternică pentru a aduce moderație, pur şi simplu; pentru a aduce echilibru. Ei cred că abstinența este *unicul drum* spre evoluție spirituală, mai degrabă decât un posibil *rezultat* al ei.

Totuşi, nu este adevărat că anumite ființe care sunt deosebit de evoluate *„au renunțat* la sex”?

Nu „au renunțat”, în sensul clasic al cuvântului. Nu este o abandonare forțată a ceva ce încă mai doreşti, ci cunoaşterea faptului că „n-are rost să-l ai”. Este mai mult ca şi când ai da drumul la ceva, te-ai îndepărta de ceva - aşa cum împingi departe de tine încă o farfurioară cu desert. Nu pentru că desertul nu e bun. Nici măcar pentru că nu e bun *pentru* tine. Ci, pur şi simplu, pentru că, oricât de bun ar fi, ai mâncat destul.

Când, din acest motiv, poți să renunți la implicarea ta în sex, s-ar putea să vrei s-o faci. Dar s-ar putea şi să nu vrei. S-ar putea să nu decizi niciodată că „ți-a fost destul” - şi s-ar putea să vrei întotdeauna să trăieşti această experiență, în echilibru cu alte experiențe ale Ființei tale.

E-n regulă. E bine. Cei care sunt activi sexual nu sunt cu nimic mai puțin calificați pentru iluminare, cu nimic mai puțin evoluați spiritual decât cei care sunt inactivi sexual. Iluminarea şi evoluția te determină *într-adevăr* să renunți la *dependența* de sex, la *nevoia* ta profundă de a avea această experiență, la obsesiile tale.

La fel vor dispărea şi *preocupările* tale legate de bani, putere, siguranță, averi şi alte experiențe ale corpului. Dar nu vor dispărea şi nici *nu*

trebuie să dispară, *prețuirea* ta autentică față de ele. Prețuirea față de *tot ce ține de* viață înseamnă considerație față de Procesul pe care l-am creat.

Desconsiderarea față de viață sau față de bucuriile ei - chiar şi față de cele de mai jos, cele fizice - însemnă desconsiderare față de *Mine*, Creatorul. Pentru că, dacă voi considerați creația Mea ca fiind lipsită de sfințenie, pe Mine cum Mă considerați? Dar când voi considerați creația Mea ca fiind sacră, binecuvântați experiența pe care o aveți față de ea şi, de asemenea, Mă preamăriți pe Mine.

Adevăr vă spun Eu vouă: nu am creat *nimic* demn de dispreț - şi, după cum a spus Shakespeare al vostru, *nimic* nu este „rău”, doar gândul vostru îl face să fie aşa.

Aceasta mă duce la alte întrebări finale despre sex. Este permis orice fel de sex între adulții care sunt de acord să-l practice?

Da.

Vreau să spun, chiar şi sexul „mai ciudat”? Chiar şi sexul fără dragoste? Chiar şi între homosexuali?

În primul rând, să ne lămurim încă o dată că nimic nu este dezaprobat de Dumnezeu. Eu nu şed şi judec, hotărând că o acțiune este *Bună* şi o alta *Rea*. (După cum ştii, am mai discutat aceasta destul de detaliat în volumul I.)

Acum - în contextul a ceea ce te serveşte sau te deserveşte pe *tine* pe Drumul tău spre Evoluție - numai *tu* poți să decizi.

Totuşi, există nişte principii călăuzitoare foarte largi, asupra cărora au căzut de acord majoritatea sufletelor evoluate.

Nici o acțiune care-i face rău altuia nu duce la evoluție rapidă.

Iată şi un al doilea principiu:

Nici o acțiune care-l implică pe altul nu poate fi făcută, *fără a se obține acceptul şi permisiunea celuilalt*.

Hai să discutăm acum întrebările pe care le-ai pus, având în vedere aceste principii.

Sex „ciudat”? Păi, dacă nu face rău nimănui şi se face cu permisiunea tuturor, ce motiv ar avea cineva să-l numească „rău”?

Sex fără dragoste? Sex „de dragul sexului” a fost subiect de dezbatere din cele mai vechi timpuri. Adeseori, când aud această întrebare mă gândesc că mi-ar place să intru, într-o zi, într-o cameră plină de oameni şi să spun: „Să ridice mâna acela dintre voi care nu a făcut niciodată sex în afara cadrului unei relații de dragoste profundă, veşnică, plină de dăruire, trainică.” Îți spun doar atât: *Orice* este făcut fără dragoste nu reprezintă drumul cel mai rapid spre starea de Dumnezeire.

Voi pierdeți cea mai extraordinară parte a experienței pe care o trăiți dacă pregătiți festinul şi îl consumați fără dragoste, fie că e vorba de sex fără dragoste sau macaroane cu carne gătite fără dragoste.

Şi e rău să piezi aşa ceva? Cuvântul „rău” poate să nu fie cel mai potrivit. „Dezavantajos” ar fi ceva mai aproape, dat fiind faptul că doreşti să evoluezi cât de repede poți spre o ființă spirituală superioară.

Sex între homosexuali? Sunt atât de mulți oameni care vor ca Eu să spun că sunt împotriva homosexualității - sau a manifestării ei. Cu toate acestea, Eu nu judec nici această alegere, nici oricare altă alegere pe care voi o faceți. Oamenii vor să emită tot felul de judecăți de valoare - despre *orice* - iar Eu le cam stric cheful. Nu vreau să mă alătur lor când emit asemenea judecăți, ceea ce este derutant, mai ales pentru cei care spun că Eu *le-am dat naştere*. Observ că: a existat o vreme când oamenii gândeau că o căsătorie între două persoane de *rase* diferite nu numai că era inacceptabilă, dar era şi *împotriva legii lui Dumnezeu*. (Este uluitor că unii oameni *încă* mai cred asta.).

Ei au indicat Biblia ca fiind cartea de referință - aşa cum fac atunci când vor să arate că sunt experți în probleme legate de homosexualitate.

Vrei să spui că e în regulă ca oameni de rase diferite să se unească prin căsătorie?

Întrebarea este absurdă, dar nu chiar atât de absurdă ca siguranța unor oameni că răspunsul este „nu”.

Sunt la fel de absurde şi întrebările legate de homosexualitate?

Decide singur. Eu nu emit o judecată în legătură cu aceasta sau cu *orice altceva*. Ştiu că ai vrea s-o fac. Asta v-ar face viața mult mai uşoară.

N-ar mai trebui să luați decizii. N-ar fi nevoie de opțiuni dure. Totul este deja decis pentru voi.

N-ați mai avea nimic altceva de făcut decât să vă supuneți. N-ați mai avea o viață adevărată, cel puțin nu în sens de creativitate sau de putere pe care ți le acorzi ție însuți, dar ... n-ați mai avea nici stres.

Lasă-mă să Te întreb câte ceva despre sex şi copii. La ce vârstă este potrivit să le permitem copiilor să devină conştienți de sexualitate ca experiență de viață?

Copiii sunt conştienți de ei înşişi ca ființe sexuate - ca ființe *umane*, adică - încă de la începutul vieții lor. Ceea ce mulți părinți de pe planetă fac acum este să încerce să îi oprească să observe acest lucru. Dacă mâna unui copil merge „unde nu trebuie”, o îndepărtați. Dacă un copilaş începe să găsească momente de plăcere în a se juca în mod inocent cu propriul său trup, reacționați plini de oroare şi transmiteți această oroare asupra copilului vostru. Copilul se minunează: Ce-am făcut, ce-am făcut? Mămica este furioasă, ce-am făcut?

În cazul neamului vostru omenesc, nu s-a pus problema legată de momentul în care să prezentați copiilor voştri noțiunea de sex, ci de cel în care să încetați de a le mai cere să-şi nege propria identitate ca ființe sexuate. Undeva între vârsta de 12 şi 17 ani, majoritatea dintre voi renunță deja la luptă şi spun în esență (deşi, bineînțeles, nu cu cuvinte - despre aceste lucruri nu se vorbeşte): „E-n regulă, acum ai voie să observi că ai organe sexuale şi să vezi ce poți să faci cu ele.”

Dar răul a fost deja făcut. Timp de 10 ani sau mai mult, copiilor voştri li s-a arătat că trebuie să le fie *ruşine* de acele părți ale corpului. Unora nu li s-a spun nici măcar *numele* potrivit pentru ele. Ei aud ceva - de la „păsărică” la „cocoşel” şi până la cuvinte pe care unii dintre voi se străduiesc foarte tare să le inventeze - toate pentru a evita, pur şi simplu, să spuneți „penis” sau „vagin”.

După ce au înțeles foarte clar că toate lucrurile care au legătură cu părțile *acelea* ale corpului trebuie să fie ascunse, să nu fie rostite, să fie

negate, copiii voştri explodează în pubertate, neştiind câtuşi de puţin ce să înțeleagă din ceea ce se întâmplă cu ei. Nu au fost deloc pregătiți.

Desigur că, apoi, ei acționează într-un mod jalnic la cele mai noi şi urgente necesități pe care le au, răspunzând neîndemânatic, ca să nu zic în modul cel mai nepotrivit. Nu trebuie să se întâmple aşa şi nici nu observ că ar fi în folosul copiilor voştri, întrucât mult prea mulți intră în viața de adult cu tabu-uri sexuale, inhibiții şi „dureri de cap" şi nu mai sunt în stare să țină pasul.

În societățile iluminate, copiii nu sunt niciodată descurajați, pedepsiți sau „corectați" când încep să-şi găsească o plăcere timpurie chiar în natura ființei lor. Nici sexualitatea părinților lor - adică *identitatea* părinților lor ca ființe sexuate - nu este în mod special evitată sau neapărat ascunsă. Trupurile goale, fie că sunt ale părinților sau ale copiilor sau ale rudelor, sunt văzute şi tratate ca fiind ceva absolut natural, minunat şi în regulă - nu ca nişte chestii de care să-ți fie ruşine.

De asemenea, funcțiile sexuale sunt considerate şi tratate ca fiind ceva absolut natural, minunat şi complet în regulă.

În anumite societăți, părinții se acuplează sub ochii copiilor - şi ce ar putea da copiilor un sentiment mai măreț despre frumusețea şi minunea şi pura bucurie şi totala normalitate a exprimării sexuale a dragostei, decât aceasta? Pentru că părinții modelează în mod constant aspectul „corect" şi „greşit" al *tuturor* comportamentelor, iar copiii primesc de la ei semnale subtile şi-nu-chiar-aşa-de-subtile în legătură cu *totul*, prin ceea ce văd ei că gândesc, spun sau fac părinții lor.

După cum s-a subliniat mai devreme, puteți numi astfel de societăți „păgâne" sau „primitive" şi, cu toate acestea, se poate observa că, în astfel de societăți, violul şi crimele pasionale sunt practic inexistente, prostituția este ridiculizată ca fiind absurdă şi nimeni nu a auzit de inhibiții şi disfuncții sexuale. În timp ce o astfel de atitudine deschisă nu este recomandată acum în societatea voastră (ea ar fi considerată o ruşine pentru cultura oricărei altei societăți, în afară de cele cu adevărat ieşite din comun), *este* momentul ca aşa numitele civilizații moderne de pe planeta voastră să facă ceva pentru a pune capăt reprimării, vinovăției şi ruşinii care, mult prea adesea, înconjoară şi caracterizează totalitatea expresiilor şi experiențelor sexuale ale societății voastre.

Ai ceva sugestii? Ceva idei?

Încetați de a-i mai învăța pe copiii voştri încă de la începutul vieții lor că tot ceea ce are legătură cu funcționarea foarte naturală a corpurilor lor este de ruşine sau greşit. Nu mai demonstrați copiilor voştri că tot ceea ce este legat de sex trebuie să fie ascuns. Permiteți-le să vadă şi să observe latura romantică din *voi*. Lăsați-i să vă vadă cum vă îmbrățişați, vă atingeți, vă mângâiați cu blândețe - lăsați-i să-şi vadă părinții cum *se iubesc unul pe altul* şi că, *a-şi arăta dragostea fizică*, este ceva foarte natural şi absolut minunat. (V-ar surprinde să ştiți în cât de multe familii nu a fost niciodată predată această lecție simplă.)

Când copiii voştri încep să trăiască propriile lor sentimente, curiozități şi nevoi sexuale, faceți-i să lege această experiență personală, nouă şi care se amplifică treptat, de o trăire interioară de bucurie şi sărbătoare, nu de vinovăție şi ruşine.

Şi, pentru numele Domnului, încetați să vă mai ascundeți *trupurile* de copiii voştri. Este absolut în regulă dacă ei vă văd înotând în pielea goală într-un iaz când ieşiți la iarbă verde, sau în piscina din spatele casei; nu faceți apoplexie dacă ei vă văd o clipă când treceți de la dormitor la baie fără haină pe voi; puneți capăt acestei nevoi turbate de a vă acoperi, de a vă ascunde, de a închide orice ocazie, oricât de inocentă, în care copilul vostru ar putea să vă vadă ca pe o ființă cu propria ei identitate sexuală.

Copiii cred că părinții lor sunt asexuați, pentru că părinții s-au arătat în felul *acesta*. Apoi, îşi imaginează că aşa trebuie să fie şi *ei*, pentru că *toți copiii îşi imită părinții*. (Terapeuții vă vor spune că unii copii - ajunşi adulți - întâmpină, până în ziua de astăzi, dificultăți în a-şi imagina că părinții lor chiar „o fac", ceea ce, bineînțeles, îi umple pe aceşti foşti copii - acum pacienți în cabinetul unui terapeut - de mânie sau vinovăție sau ruşine, deoarece bineînțeles că şi ei *doresc* să „o facă" şi nu înțeleg ce *nu e în regulă cu ei.)*

Aşa că, vorbiți despre sex cu copiii voştri, glumiți despre sex cu copiii voştri, învățați-i şi permiteți-le şi amintiți-le şi *arătați-le cum să se bucure* de sexualitatea lor. *Asta* puteți face voi pentru copiii voştri. Şi faceți-o din prima zi când s-au născut, o dată cu primul sărut, cu prima îmbrățişare, cu prima atingere pe care o primesc de la voi şi arătați-le că voi

primiţi acelaşi lucru, unul de la celălalt.

Mulţumesc. *Mulţumesc*. Speram să aduci un pic de *normalitate* în acest subiect. Dar încă o întrebare finală. Când este potrivit să deschizi, în mod specific, subiectul sau să descrii şi să discuţi cu copiii tăi despre sexualitate?

Vă vor spune ei când a venit momentul. Să fiţi sigur că orice copil vă dă de veste, dacă priviţi şi ascultaţi cu adevărat.

De fapt, apare treptat. În etape. Şi veţi şti care e modul cel mai potrivit vârstei pentru a trata această apariţie treptată a sexualităţii copilului vostru, dacă *v-aţi lămurit*, dacă v-aţi rezolvat propriile probleme „nerezolvate" legate de aceasta.

Şi cum reuşim să ni le rezolvăm?

Faceţi ce trebuie. Înscrieţi-vă la un curs. Mergeţi la un terapeut. Intraţi într-un grup de terapie. Citiţi o carte. Meditaţi asupra ei.

Descoperiţi-vă unul pe altul - mai presus de orice, *descoperiţi-vă* din nou *unul pe altul* ca bărbat şi femeie; descoperiţi, regăsiţi, recâştigaţi, luaţi-vă înapoi *propria* voastră sexualitate. Savuraţi-o. Bucuraţi-vă de *ea*. Luaţi-o în stăpânire.

Luaţi în stăpânire propria voastră sexualitate plină de bucurii şi apoi le puteţi permite şi îi puteţi încuraja pe copiii voştri să o ia în stăpânire pe a lor.

Îţi mulţumesc din nou. Acum, întorcându-ne de la subiectul legat de copii la unul mai larg, legat de sexualitatea umană, trebuie să-Ţi mai pun încă o întrebare. Şi ar putea să pară impertinentă şi ar putea să pară chiar neserioasă, dar nu pot să termin acest dialog fără să o pun.

Hai, hai, nu te mai scuza şi întreabă-Mă.

Grozav! Există ceea ce se numeşte „prea mult” sex?

Nu. Bineînțeles că nu. Dar există ceva care se cheamă prea mare nevoie de sex. Vă sugerez:

Bucură-te de tot.

Nu avea nevoie de nimic.

Inclusiv de oameni?

Inclusiv de oameni. *În special* de oameni. A avea nevoie de cineva este cel mai rapid mod de a omorî o relație.

Dar tuturor ne place să simțim că cineva are nevoie de noi.

Atunci opriți-vă de la a mai simți astfel.

Să vă facă plăcere, în schimb, să simțiți că nu e nevoie de voi - pentru că cel mai mare dar pe care-l puteți da cuiva este forța şi tăria *de a nu avea nevoie de voi*, de a nu avea nevoie de voi în nici o privință.

9

În regulă, sunt gata să mergem mai departe. Ai promis că vom discuta despre câteva dintre aspectele mai extinse ale vieții pe Pământ. Şi, încă de când ai făcut comentariile despre viața în Statele Unite, am dorit să discutăm mai mult despre toate astea.

Da, bine. Am vrut ca volumul al doilea să ofere idei mai extinse referitoare la planeta voastră. Şi nu există nimic mai important decât educația copiilor voştri.

Nu prea îi educăm bine, nu-i aşa? Îmi dau seama după felul în care ai pus problema.

Păi, bineînțeles că totul este relativ. În legătură cu ceea ce spuneai adineaori, nu, nu e bine ce faceți.

Tot ceea ce spun aici, tot ceea ce am inclus până acum în această discuție şi te-am făcut să pui în acest document trebuie înțeles în contextul de mai sus. Eu nu emit judecăți referitoare la cât e de „corect" sau „greşit", „bine" sau „rău". Eu fac, pur şi simplu, nişte observații asupra *eficienței* voastre, relativ la ceea ce *spui tu că încercați să faceți*.

Înțeleg.

Ştiu că zici că înțelegi, dar s-ar putea să vină un moment - chiar înainte ca acest dialog să se termine - când Mă vei acuza că emit judecăți de valoare.

Nu Te-aş acuza niciodată de aşa ceva. Ştiu eu mai bine despre ce este vorba.

„A şti mai bine" nu a împiedicat, în trecut, rasa umană să Mă considere un Dumnezeu care judecă.

Pe mine mă va împiedica.

Vom vedea.

Voiai să discutăm despre educaţie.

Chiar aşa. Observ că majoritatea dintre voi aţi înţeles greşit sensul, scopul şi funcţia educaţiei, ca să nu mai vorbim despre procesul în cadrul căruia se desfăşoară ea cel mai bine.

Este o afirmaţie uriaşă şi am nevoie de ajutor ca să o înţeleg.

Majoritatea rasei umane a decis că sensul, scopul şi funcţia educaţiei sunt de a oferi cunoştinţe; că a educa pe cineva înseamnă a-i da cunoştinţe - în general, cunoştinţele acumulate de către familia, clanul, tribul, societatea, naţiunea şi lumea cuiva. Cu toate acestea, educaţia are foarte puţin de-a face cu cunoştinţele.

Măi să fie! Era cât p'aci să mă las păcălit şi să zic că are.

Aşa e, cum îţi spun.

Şi atunci despre ce este vorba?

Despre înţelepciune.

***Înţelepciune*?**

Da.

Bine, mă dau bătut. Care-i diferenţa?

Înțelepciunea înseamnă cunoştințe aplicate.

Deci, se presupune că noi nu trebuie să încercăm să le oferim copiilor noştri cunoştințe. Se presupune că trebuie să încercăm să le oferim înțelepciune.

În primul rând, nu „încercați” să faceți nimic. *Faceți*. *Î*n al doilea rând, nu ignorați cunoştințele în favoarea înțelepciunii. Ar fi fatal. Pe de altă parte, nu ignorați înțelepciunea în favoarea cunoştințelor. Şi asta ar fi fatal. Ar omorî educația. Pe planeta voastră, chiar *o omoară*.

Noi ignorăm înțelepciunea în favoarea cunoştințelor?

În cele mai multe dintre cazuri, da.

Şi cum facem asta?

Voi îi învățați pe copiii voştri *ce* să gândească în loc de, *cum* să gândească.

Explică, te rog.

Bineînțeles, când le dați copiilor voştri cunoştințe, le spuneți ce să gândească. Adică, le spuneți ce ar trebui să ştie, ce vreți voi să înțeleagă ei ca fiind adevărat.

Când le dați copiilor voştri înțelepciune, nu le spuneți ce să ştie sau ce e adevărat ci, mai degrabă, *cum să ajungă la propriul lor adevăr*.

Dar nu poate exista înțelepciune fără cunoştințe.

De acord. De aceea am spus că nu puteți ignora cunoştințele în favoarea înțelepciunii. O anumită cantitate de cunoştințe trebuie să se transmită de la o generație la alta. Este evident. Dar cât mai puține cunoştințe cu putință. Cu cât cantitatea e mai mică, cu atât e mai bine.

Lasă copilul să descopere singur. Să știi: Cunoștințele se pierd. Înțelepciunea nu e niciodată uitată.

Prin urmare, școlile noastre ar trebui să-i învețe pe copii cât mai puțin cu putință?

Școlile voastre ar trebui să pună accentul pe altceva. În clipa de față sunt axate în special pe cunoștințe - și acordă deosebit de mică atenție înțelepciunii. Ore de curs, cum ar fi: gândire critică, soluții la probleme, logică, sunt considerate de către părinți o amenințare. Ei vor ca asemenea ore să fie scoase din programă. Și ar trebui să o și facă, dacă vor să-și protejeze modul lor de viață. Deoarece, copiii cărora li se permite să-și dezvolte un mod de gândire critic sunt cei care vor *abandona* criteriile morale, standardele și întregul mod de viață al părinților lor.

Pentru a vă proteja modul vostru de viață, ați construit un sistem educațional bazat pe dezvoltarea memoriei copilului și nu a aptitudinilor lui. Copiii sunt învățați *să-și amintească* fapte și povești - povești pe care fiecare societate le-a construit despre ea însăși - mai degrabă decât să le oferiți abilitatea de a descoperi și de a crea propriile lor adevăruri.

Programele care le cer copiilor să dezvolte *aptitudini* și *îndemânări*, mai degrabă decât *memorie*, sunt ridiculizate foarte tare de către cei care-și închipuie că știu ce trebuie să învețe un copil. Iar ceea ce i-ați învățat voi pe copiii voștri a condus lumea *înspre* ignoranță, nu a îndepărtat-o de ea.

Școlile noastre nu predau povești, ele predau fapte.

Vă mințiți pe voi înșivă, așa cum îi minți și pe copiii voștri.

Îi mințim noi pe copiii noștri?

Bineînțeles. Ia orice carte de istorie și ai să vezi. Istoriile voastre sunt scrise de către oameni care vor ca acești copii ai lor să vadă lumea dintr-un anumit punct de vedere. Orice încercare de a extinde relatările istorice, printr-o privire mai largă asupra faptelor, este disprețuită și numită

„revizionism”. Nu le spuneți copiilor adevărul despre trecutul vostru, ca să nu vă vadă aşa cum sunteți voi în realitate.

Mare parte a istoriei este scrisă din punctul de vedere al acelui segment al societății voastre pe care l-ați numi bărbați albi Protestanți Anglo-Saxoni. Când femeile, sau negrii, sau alții aflați în minoritate spun: „Hei, stai o clipă! Nu aşa au stat lucrurile. Ați lăsat foarte mult pe dinafară!”, vă înverşunați şi răcniți şi pretindeți ca „revizioniştii” să înceteze de la a mai încerca să vă schimbe manualele. Nu *vreți* ca acei copii să ştie cum s-au întâmplat lucrurile *cu adevărat*. Vreți ca ei să ştie cum *justificați* ceea ce s-a întâmplat, din punctul vostru de vedere.

Să-ți dau un exemplu?

Te rog.

În Statele Unite nu-i învățați pe copii tot ce trebuie ştiut despre decizia țării voastre de a arunca bombe atomice asupra a două oraşe japoneze, bombe care au omorât şi au schilodit sute de mii de oameni. În schimb, le oferiți fapte, aşa cum le vedeți voi - aşa cum vreți voi ca ei să le vadă.

Când se face o încercare de a contrabalansa acest punct de vedere cu punctul de vedere al altora - în cazul acesta, al japonezilor - țipați şi urlați şi tunați şi fulgerați şi săriți în sus şi pretindeți ca şcolile *să* nici *nu îndrăznească* măcar *să se gândească* la a oferi astfel de date în prezentarea istorică a acestui eveniment important.

Procedând astfel, voi nu ați predat istorie, ci politică.

Se presupune că istoria trebuie să fie o relatare corectă şi completă a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Politica nu se referă niciodată la ce s-a întâmplat cu adevărat. Politica reprezintă întotdeauna *punctul de vedere* al cuiva asupra a ceea ce s-a întâmplat.

Istoria revelează, politica justifică. Istoria dă la iveală; spune tot. Politica acoperă; spune punctul de vedere al unei singure părți.

Politicienii urăsc istoria ce scrie adevărul. Iar istoria care conține adevărul nu vorbeşte nici ea prea bine despre politicieni.

Cu toate acestea, voi purtați Hainele cele Noi ale Împăratului, pentru că, până la urmă, copiii voştri vor vedea prin voi. Copiii care au fost învățați să gândească în mod critic privesc istoria voastră şi spun: „Măi, măi

ce s-au mai autoamăgit părinții şi strămoşii noştri”.

Voi nu puteți accepta aşa ceva, prin urmare le scoateți cu forța din cap asemenea gânduri. Nu vreți ca aceşti copii să cunoască faptele fundamentale. Vreți ca ei să preia faptele aşa cum le vedeți *voi*.

Cred că exagerezi. Cred că ai dus exemplul prea departe.

Chiar aşa? Majoritatea oamenilor din societatea voastră nici măcar nu vor ca odraslele lor să ştie fapte fundamentale ale *vieții*. Oamenii au căpiat când şcolile au început să-i învețe pe copii cum funcționează corpul omenesc. Considerați că nu ar trebui să le spuneți cum se transmite SIDA, sau cum *să* i *se oprească* extinderea. Doar dacă, bineînțeles, nu le spuneți *pe ocolite* cum să evite SIDA. Atunci e în regulă.

Dar să le oferiți, pur şi simplu, faptele şi să-i lăsați să decidă singuri?

Pentru nimic în lume.

Copiii nu sunt pregătiți să hotărască aceste lucruri singuri. Ei trebuie să fie îndrumați cum se cuvine.

Te-ai uitat, în ultima vreme, la cum arată lumea voastră?

Ce-i cu ea?

Aşa v-ați îndrumat copiii în trecut.

Nu. Aşa i-am *derutat*. Dacă lumea este într-o formă jalnică acum - şi, în multe privințe, aşa este - nu se întâmplă pentru că am încercat să-i învățăm pe copiii noştri valorile *vechi*, ci pentru că le-am permis să învețe toate „aiurelile” astea noi!

Crezi cu adevărat ceea ce spui, nu-i aşa?

Să ştii că da! Chiar cred! Dacă ne-am ține copiii în limita disciplinelor de bază: citit, scris şi socotit, în loc de a-i îndopa cu toată

porcăria asta de „gândire critică”, am duce-o mult mai bine astăzi. Dacă am fi ținut aşa numita „educație sexuală” departe de clasă şi am fi predat-o acasă, aşa cum se cuvine, n-am mai vedea adolescenți dând naştere la copii, mame celibatare de 17 ani cerând ajutor social şi o lume care o ia razna.

Dacă am fi insistat ca tinerii noştri să trăiască după standardele *noastre* morale, în loc să-i lăsăm să plece şi să şi le creeze pe ale lor proprii, n-am fi transformat națiunea noastră puternică şi sănătoasă într-o imitație jalnică a ceea ce a fost ea cândva.

Înțeleg.

Şi încă ceva. Nu sta acolo să-mi explici cum că ar trebui să ne vedem aşa, dintr-o dată, ca fiind „răi” pentru ceea ce am făcut la Hiroşima şi Nagasaki. *Noi am pus capăt războiului*, pentru numele lui Dumnezeu! Am salvat mii de vieți. Din *ambele* tabere. Ăsta a fost prețul războiului. Nimănui nu i a plăcut această hotărâre, dar a trebuit să fie luată.

Înțeleg.

Mda, înțelegi. Eşti exact ca toți comuniştii ăia roşii. Vrei să ne revizuim istoria, bine! Vrei să ne-o revizuim până dispărem cu totul. Atunci voi, ăştia, puteți să vă faceți, în sfârşit, de cap; să puneți stăpânire pe lume; să creați societățile voastre decadente; să redistribuiți bogăția. *Să dați putere poporului* şi prostii d-astea. Numai că asta nu ne-a dus niciodată nicăieri.

Ceea ce ne trebuie nouă acum este o întoarcere la trecut; la valorile strămoşilor noştri. De asta avem nevoie!

Ai terminat?

Da, am terminat. Cum m-am descurcat?

Destul de bine. A fost chiar bine.

Păi, când ai vorbit la radio ani de zile, îți este destul de ușor.

Așa gândesc oamenii de pe planeta ta, nu-i așa?

Ba bine că nu. Şi nu numai în America. Vreau să spun că ai putea să schimbi numele țării şi să schimbi numele războiului; să pui în loc orice acțiune militară ofensivă, făcută de către orice națiune, în orice moment al istoriei. Nu contează. Toți cred că ei au dreptate. Toți știu că *ceilalți* sunt de vină. Hai să lăsăm Hiroşima de-o parte. Să punem în loc Berlinul. Sau Bosnia. Toată lumea știe că vechile valori sunt şi cele care au fost eficiente. Toată lumea știe că omenirea se duce de râpă. Nu numai în America. Pretutindeni. Peste tot pe planetă există o tendință și un strigăt pentru reîntoarcerea la valorile vechi, pentru reîntoarcerea la naționalism.

Ştiu că există.

Iar eu am încercat să accentuez acest sentiment, această grijă, această furie.

Ai făcut-o foarte bine. Aproape că M-ai convins şi pe Mine.

Ei bine? Ce ai de spus celor care chiar gândesc așa?

Chiar crezi că lucrurile au mers mai bine acum 30 de ani, acum 40 de ani, acum 50 de ani? Zic că memoria e cam mioapă. Vă amintiți numai de ce a fost bun, nu și de ce a fost rău. E normal, e natural să fie așa. Dar nu vă autoamăgiți.

Gândiți critic și nu *memorați* doar ceea ce vor alții să gândiți.

Întorcându-ne la exemplu nostru, chiar îți închipui că a fost absolut necesar să aruncați o bombă atomică asupra Hiroşimei? Ce zic istoricii voştri americani despre nenumăratele rapoarte făcute de cei care susțin că ştiu mai mult despre ce s-a întâmplat cu adevărat, în care se arată că

imperiul japonez a anunțat în particular Statele Unite despre dorința lui de a termina războiul, *înainte* ca bomba să fie aruncată? Cât de mare a fost rolul jucat de dorința de *răzbunare* pentru grozăvia de la Pearl Harbour în luarea deciziei de bombardare. Şi, dacă accepți că bomba de la Hiroşima a fost necesară, a fost oare nevoie să aruncați şi a doua bombă?

S-ar fi putut, desigur, ca relatarea voastră să fi fost corectă. S-ar fi putut ca punctul de vedere american să concorde exact cu ceea ce s-a întâmplat. Dar nu acesta este subiectul discuției.

Ideea e că sistemul vostru educațional nu permite gândire critică asupra acestor chestiuni, sau asupra multor altora. Îți poți imagina ce i s-ar întâmpla unui profesor de istorie sau studii sociale din Iowa care ar pune elevilor întrebările de mai sus, invitându-i şi încurajându-i să examineze şi să exploreze aceste subiecte în profunzime şi să tragă propriile lor concluzii? *Aceasta* e problema!

Voi nu *vreți* ca tinerii voştri să tragă propriile lor concluzii. Vreți ca ei să *ajungă la aceeaşi concluzie la care ați ajuns şi voi*. Aşa îi condamnați să repete greşelile la care v-au dus propriile *voastre* concluzii.

Dar ce părere ai despre afirmațiile făcute de atât de mulți oameni în legătură cu vechile valori şi dezintegrarea actuală a societății noastre? Ce părere ai de creşterea incredibilă a numărului de adolescente care nasc copii, sau de mame care apelează la ajutor social, sau de lumea noastră care o ia razna?

Lumea voastră a luat-o razna. Sunt de acord cu asta. Dar nu a luat-o razna pentru ceea ce ați permis voi şcolilor să-i învețe pe copii. A luat-o razna din cauza a ceea ce nu le-ați permis să-i învețe. Nu ați permis şcolilor să îi învețe că nu există nimic altceva decât dragoste. Nu ați permis şcolilor să vorbească despre o dragoste necondiționată.

Fir-ar să fie! Noi nu le permitem nici măcar *religiilor* **noastre să vorbească despre asta.**

E adevărat. Şi nu veți permite odraslelor voastre să fie învățate să se bucure de ei înşişi şi de trupurile lor, de calitatea lor de oameni şi de minunatele lor ființe sexuate. Şi nu veți permite copiilor voştri să ştie că ei

sunt - în primul rând şi mai presus de orice - ființe spirituale care locuiesc într-un trup. Şi nici nu îi tratați pe copiii voştri ca pe nişte suflete care vin în trupuri.

În societățile în care se vorbeşte despre sexualitate deschis, liber, unde aceasta este explicată şi trăită cu bucurie, practic nu există crime sexuale, apare un număr foarte mic de naşteri care nu sunt aşteptate şi nu există nici o naştere „nelegitimă” sau nedorită. În societățile foarte evoluate, *toate* naşterile sunt binecuvântări şi toate mamele şi copiii sunt îngrijiți. Într-adevăr, societatea nu poate proceda altfel. În societățile în care istoria nu se supune punctelor de vedere ale celor mai puternici şi celor mai tari, greşelile trecutului sunt recunoscute deschis şi nu mai sunt repetate niciodată, iar comportamentele care sunt, în mod clar, autodistructive sunt abandonate, pe considerentul că *o dată*, *ajunge*.

În societățile în care se predau gândire critică, soluții la probleme, cât şi deprinderi pentru viață, mai degrabă decât fapte memorate pur şi simplu, până şi aşa numitele acțiuni „justificabile” din trecut sunt supuse unei analize intense. Nimic nu este acceptat aşa cum se prezintă.

Cum funcționează asta? Să folosim exemplul luat din al doilea război mondial. Cum ar putea aborda episodul istoric Hiroşima un sistem şcolar care predă deprinderi pentru viață, mai degrabă decât simple fapte.

Profesorii voştri ar descrie elevilor lor exact ceea ce s-a întâmplat acolo. Ei ar include toate faptele - *toate* faptele - care au dus la acel eveniment. Ar căuta punctul de vedere al istoricilor din *ambele* tabere, înțelegând că există mai mult decât un singur punct de vedere în *orice privință*. Apoi, nu ar cere elevilor să memoreze faptele. În schimb, le-ar arunca o provocare. Ar spune: „Acum ați auzit totul despre acest eveniment. Ştiți tot ce s-a întâmplat înainte şi tot ce a fost după aceea. V-am oferit tot atâtea 'cunoştințe' despre acest eveniment câte am putut găsi. Ce 'înțelepciune' iese acum din aceste 'cunoştințe'.

Dacă vi s-ar cere să rezolvați problemele care au apărut în acele zile şi care au fost rezolvate prin aruncarea bombelor, cum ați face-o? Vă puteți gândi la o soluție mai bună?”

***Bineînțeles*. E uşor. Oricine poate oferi răspunsuri *în felul acesta* - profitând de avantajul *celui care priveşte în urmă*. Oricine poate privi peste umăr şi spune „eu aş fi procedat altfel”.**

Atunci, voi de ce n-o faceți?

Ce-ai spus?

Am întrebat, de ce n-o faceți şi voi? De ce nu v-ați uitat peste umăr, să *învățați* din trecutul vostru şi apoi să procedați altfel? Îți spun Eu de ce. Pentru că, a le permite copiilor voştri să privească trecutul vostru şi să-l analizeze critic - *ale cere* să procedeze astfel ca parte a educației lor - ar însemna să riscați ca ei *să nu fie de acord* cu modul în care *ați procedat voi*.

Oricum, ei nu vor fi, bineînțeles, de acord. Voi nu veți permite ca asemenea lucruri să se întâmple prea mult în timpul orelor de clasă. Prin urmare, ei trebuie să meargă pe străzi. Să fluture placarde. Să-şi rupă carnetele. Să ardă steaguri. Să facă orice pot ca să vă capteze atenția, să vă determine să-i vedeți. Tineretul vostru țipă către voi: „Trebuie să existe o cale mai bună!” Dar voi nu-i auziți. Nu *vreți* să-i auziți. Şi, desigur, nu vreți să-i încurajați ca, în *clasă*, să înceapă să gândească critic asupra faptelor pe care le oferiți.

Acceptați-le, spuneți voi. Nu veniți aici să ne spuneți că am greşit. *Acceptați* că am procedat *aşa cum trebuie*.

În felul acesta vă educați copiii. Asta numiți voi educație.

Dar există şi dintre cei care ar spune că tineretul cu ideile lui trăsnite, nebune, libertine, au dus această țară şi această lume de râpă. Au trimis-o în iad. Au împins-o la limită. Au distrus civilizația noastră bazată pe valori şi au înlocuit-o cu o moralitate bazată pe fă-ce-vrei, fă „orice-te-face-să-te-simți-bine”, moralitate care amenință să pună capăt chiar modului nostru de viață.

Tineretul *într-adevăr* distruge modul vostru de viață. *Întotdeauna* a făcut-o. Treaba voastră este să-l încurajați, nu să-l descurajați. Nu tineretul

vostru este cel care distruge pădurile tropicale. Ei vă cer să *încetați această distrugere*. Nu tineretul vostru este cel care degradează stratul vostru de ozon. Ei vă cer să *încetați această degradare*. Nu tineretul vostru este cel care îi exploatează pe săraci în ateliere ale trudei din toată lumea. Ei vă cer să *încetați această exploatare*. Nu tineretul vostru este cel care vă pune taxe îngrozitoare, iar apoi le foloseşte pentru război şi armament. Ei vă cer să *încetați această practică*. Nu tineretul vostru este cel care ignoră problemele celor slabi şi asupriți, lăsând sute de oameni să moară de inaniție în fiecare zi, pe o planetă care are mâncare absolut suficientă pentru a-i hrăni pe toți. Ei vă cer să *încetați aceasta*.

Nu tineretul vostru este cel care este angajat în politica de înşelăciune şi manipulare. Ei vă cer să *încetați această politică*. Nu tineretul vostru este cel care este oprimat, ruşinat şi făcut să se jeneze sub aspect sexual de propriile lor trupuri şi să le transmită şi copiilor lor această ruşine şi jenă. Ei vă cer să *încetați toate astea*. Nu tineretul vostru este cel care a instituit un sistem de valori care spune că „cel mare este şi cel tare", cât şi o lume care rezolvă problemele cu violență. Ei vă cer să *încetați de a-l mai folosi*. Ba nu, ei nu vă cer, ... ei *vă imploră*.

Cu toate acestea, tineretul e cel violent! Tineretul care intră în bande şi se omoară unul pe altul! Tineretul e cel care dă cu tifla legii şi ordinii - *orice fel* de ordine. Tineretul care ne *înnebuneşte*!

Când țipetele şi rugămințile tineretului pentru a schimba lumea nu sunt auzite şi nici băgate în seamă; când îşi vede cauza pierdută - când vede că faceți cum vreți voi, orice s-ar întâmpla - tineretul, care nu este prost, va face următorul lucru pe care-l va considera bun. Dacă nu vă poate înfrânge, va face ca voi.

În ceea ce priveşte comportamentul, tineretul vostru a făcut ceea ce ați făcut şi voi. Dacă ei sunt violenți, e din cauză că voi sunteți violenți. Dacă ei sunt materialişti, e din cauză că voi sunteți materialişti. Dacă ei se comportă ca nişte nebuni, e din cauză că voi vă comportați ca nişte nebuni. Dacă ei folosesc sexul ca pe un instrument de manipulare, fără simț de răspundere, plini de ruşine, e din cauză că voi faceți acelaşi lucru. Singura diferență dintre tineret şi oamenii în vârstă este că tinerii fac totul la vedere. Cei în vârstă îşi ascund comportamentul, cei în vârstă cred că

tinerii nu văd. Cu toate acestea, tineretul vede tot. Nu li se poate ascunde nimic. Ei văd ipocrizia celor în vârstă şi încearcă cu disperare să o schimbe. După ce au încercat şi nu au reuşit, tinerii nu văd altă şansă decât să o imite. Aici greşesc, dar *nu au fost niciodată învăţaţi să procedeze altfel*. Nu li s-a permis să analizeze în mod critic ce făceau părinţii lor. Li s-a permis numai să memoreze.

Ceea ce memorezi, îţi revine mereu în minte.

Prin urmare, cum ar trebui să ne educăm tineretul?

În primul rând, trataţi-i ca suflete. Ei sunt suflete care intră într-un corp fizic. Nu e uşor pentru un suflet să facă asta; nu e uşor să se obişnuiască cu aşa ceva. E ceva care constrânge, care limitează. De aceea nou-născutul va plânge că este, dintr-o dată, atât de limitat. Ascultaţi-le plânsul. Înţelegeţi-i şi acordaţi copiilor voştri cât mai mult sentiment de „neîngrădire” cu putinţă. Apoi, prezentaţi-le cu blândeţe şi grijă lumea pe care aţi creat-o.

Aveţi mare grijă - adică, fiţi prudenţi - cu ceea ce le introduceţi în memorie. Copiii îşi amintesc tot ceea ce văd, tot ceea ce trăiesc ca experienţă. De ce îi pălmuiţi pe copiii voştri în momentul în care ies din pântec. Chiar vă imaginaţi că acesta este unicul mod prin care le porniţi motoarele? De ce îndepărtaţi bebeluşii de mamele lor la câteva minute după ce au fost separaţi de singura formă de viaţă pe care au cunoscut-o în toată existenţa lor actuală? Oare măsuratul şi cântăritul şi înţepatul şi scormonitul nu pot să mai aştepte, până ce nou-născutul trăieşte experienţa siguranţei şi mângâierii celei *care i-a dat viaţă*?

De ce permiteţi ca cele mai de început imagini la care este expus copilul vostru să fie imagini ale violenţei? Cine v-a spus că acestea le fac bine copiilor voştri? Şi de ce ascundeţi imaginile dragostei?

De ce-i învăţaţi pe copiii voştri să le fie ruşine şi să fie jenaţi de propriile lor trupuri şi de funcţiile lui, ascunzând de ei propriul vostru trup şi spunându-le să nu se atingă vreodată într-un mod care le face plăcere? Ce mesaj despre plăcere le trimiteţi voi? Şi ce lecţii despre trup?

De ce vă duceţi copiii la şcoli unde este permisă şi încurajată competiţia, unde este recompensat cel care învaţă „mai bine” şi cel care este „cel mai bun”, unde „performanţa” capătă note şi cu greu se tolerează evoluţia

în ritm propriu? Ce înțelege copilul vostru din asta?

De ce-i nu-i învățați pe copiii voştri mişcare şi muzică şi bucuria artei şi misterul basmelor şi minunăția vieții? De ce nu scoateți la suprafață ceea ce se găseşte în mod natural *în* copil, mai degrabă decât să căutați să băgați în el tot ce este artificial. Şi de ce nu permiteți tinerilor să învețe gândire logică şi critică şi soluții la probleme şi creație, folosind uneltele propriei lor intuiții şi cunoaşterea lor interioară cea mai profundă, mai degrabă decât regulile şi sistemele de memorare şi concluziile unei societăți care s-a dovedit deja a fi complet incapabilă de a evolua prin astfel de metode, dar care continuă să le folosească?

În cele din urmă, învățați-i *concepte* şi nu *subiecte*.

Organizați o nouă programă şcolară pe care să o construiți în jurul a trei Concepte de Bază:

A fi conştient.

A fi cinstit.

A fi responsabil.

Învățați-i pe copiii voştri aceste trei concepte, încă din fragedă pruncie. Faceți ca acestea să fie prezente în programa şcolară până în ultima clipă. Structurați întregul model educațional bazându-vă pe ele. Întregul proces de instruire să se nască din ele.

Nu înțeleg ce vrei să spui.

Vreau să spun că tot ceea ce-i învățați, trebuie să provină din interiorul acestor concepte.

Poți să-mi explici? Cum să-i învățăm cele trei discipline de bază, cititul, scrisul şi socotitul?

Toate subiectele materiilor predate, toate poveştile, povestirile se vor situa în jurul acestor concepte de bază, de la primele clase primare până la cititorii voştri cei mai sofisticați. Adică, ele vor fi povestiri despre conştiență, povestiri despre cinste, povestiri despre responsabilitate. Copiii voştri vor fi inițiați în aceste concepte, inoculați cu ele, îndopați cu ele.

Temele scrise se vor învârti în jurul acestor Concepte de Bază şi a

altora care sunt la fel cu ele, pe măsură ce copilul creşte în capacitatea lui de autoexprimare.

Până şi îndemânarea de a socoti va fi predată în cadrul acestora. Aritmetica şi matematica nu sunt noţiuni abstracte, ci unelte fundamentale în univers, pentru ca să-ţi poţi trăi viaţa. Predarea tuturor deprinderilor de a socoti va fi făcută în contextul unei experienţe mai largi de viaţă, într-un mod care atrage atenţia asupra Conceptelor de Bază şi a derivatelor lor şi concentrează această atenţie asupra acestora.

Ce sunt aceste „derivate”?

Ca să folosesc o expresie modernă, ele sunt produse colaterale. Întregul model educaţional se poate baza pe ele, înlocuind - în actuala voastră programă şcolară - obiectele care predau, în esenţă, fapte.

De exemplu?

Ei bine, hai să ne folosim imaginaţia. Care sunt câteva dintre conceptele care au importanţă pentru tine în viaţă?

Păi... aş zice ... cinstea, după cum ai spus.

Bine, dă-i înainte. Acesta este un Concept de Bază.

Şi... corectitudinea. Este un concept important pentru mine.

Bun. Mai sunt şi altele?

Să te porţi frumos cu ceilalţi. Ăsta ar fi unul. Nu ştiu cum să-l exprim ca pe un concept.

Continuă. Lasă-ţi gândurile să curgă.

Să te înțelegi cu cineva. Să fii tolerant. Să nu faci rău altora. Să-i consideri pe toți egali. Sper că îi voi putea învăța pe copiii mei toate aceste lucruri.

Bine. Excelent! Dă-i înainte.

Uf... să crezi în tine însuți. Ăsta e unul grozav. Şi, of,... aşteaptă, aşteaptă... mai îmi vine unul în gând. Aha... da, ăsta-i:... să trăieşti cu demnitate. Cred că l-aş numi *a trăi cu demnitate*. Nu ştiu cum să-l formulez mai bine, dar e vorba de modul în care un om se comportă în viață, modul în care-i respectă pe ceilalți şi căile pe care o apucă ceilalți.

E foarte bine ce ai spus. E foarte bine. *Ajungi* la esență. Şi mai există multe alte asemenea concepte pe care toți copiii voştri trebuie să le înțeleagă foarte bine, dacă vor să evolueze şi să devină ființe umane depline. Cu toate acestea, voi nu predați aceste lucruri în şcoli. Ele, cele despre care vorbim acum, sunt cele mai importante lucruri din viață, dar voi nu le predați în şcoli. Voi nu predați ce înseamnă a fi cinstit. Voi nu predați ce înseamnă a fi responsabil. Voi nu predați ce înseamnă a fi conştient de sentimentele altora şi cu respect față de căile altora.

Zici că e de datoria părinților să-i învețe pe copii asemenea lucruri. Dar părinții nu pot decât să transmită mai departe ceea ce le-a fost transmis şi lor. Iar păcatele tatălui au fost trecute asupra fiului. Aşa că voi îi învățați aceleaşi lucruri pe care le-ați învățat de la părinții voştri.

Şi ce dacă? Ce e rău în asta?

După cum am tot spus, te-ai uitat, în ultima vreme, la cum arată lumea voastră?

Ne tot aduci înapoi la chestia asta. Ne tot faci să ne uităm la lumea de azi. Dar nu e vina noastră. Nu putem fi acuzați pentru felul în care arată restul lumii.

Nu este o problemă de acuzare, e o problemă de alegere. Şi, dacă *voi* nu sunteți responsabili pentru alegerile pe care le-a făcut umanitatea şi *le face mereu*, atunci cine este?

Noi nu ne putem considera responsabili pentru *tot*!

Adevăr îți spun Eu ție: Până când nu veți vrea să vă asumați responsabilitatea pentru tot, *nu puteți schimba nimic*. Nu puteți continua să spuneți că *ei* au făcut-o şi *ei* o fac şi ce bine ar fi dacă *ei* ar face ce trebuie. Aminteşte-ți minunatul vers din personajul comic al lui Walt Kelly, Pogo, şi nu-l uita niciodată:

„Am întâlnit duşmanii şi ei sunt noi."

Am repetat aceleaşi greşeli timp de sute de ani, nu-i aşa?

Mii de ani, fiule. Faceți aceleaşi greşeli de mii de ani. În privința instinctelor primare, omenirea nu a evoluat mult peste oamenii cavernelor. Dar orice încercare de a schimba lucrurile este întâmpinată cu dispreț. Orice provocare de a vă evalua valorile şi, poate, a le restructura este întâmpinată cu frică şi apoi cu mânie. Şi mai vine şi ideea Mea de a preda în *şcoli* concepte mai evoluate. Măiculiță, chiar că ne jucăm cu focul. Cu toate acestea, în societățile foarte evoluate se face exact acest lucru.

Problema este că nu toți oamenii sunt de acord cu aceste concepte, cu înțelesul lor. De aceea nu le putem preda în şcoli. Părinții iau foc când încerci să introduci asemenea lucruri în programa şcolară.

Ei spun că predai „valori" şi că în şcoală nu este loc pentru acest gen de instruire.

Ei greşesc. Iarăşi, bazându-ne pe ceea ce spui tu că încearcă rasa umană să facă - adică să construiască o lume mai bună - ei *greşesc*. Şcolile sunt *exact* locul pentru acest gen de instruire. Mai exact, *pentru că* şcolile sunt departe de prejudecățile părinților. Mai exact, *pentru că* şcolile sunt separate de ideile preconcepute ale părinților. *Ai văzut* ce rezultat a avut pe planeta voastră transmiterea valorilor de la părinte la copil.

Planeta voastră este o *harababură*.

Voi nu înțelegeți care sunt conceptele fundamentale ale societăților civilizate.

Voi nu ştiți cum să rezolvați un conflict fără violență.

Voi nu ştiți cum să trăiți fără frică.

Voi nu ştiți cum să acționați fără interes personal.

Voi nu ştiți cum să iubiți necondiționat.

Acestea sunt moduri fundamentale de a înțelege - *fundamentale* - şi, ... *după mii şi mii de ani*, voi nu sunteți nici măcar aproape de a le înțelege pe deplin, cu atât mai puțin de a le implementa.

Există vreun mod de a ieşi din această harababură?

Da. El se află în şcolile voastre! În educația tineretului! Speranța voastră este în generația viitoare şi în cea de după ea! Dar încetați de a-i mai angrena în mecanismul *trecutului*. Acest mecanism nu a funcționat. Nu v-a dus unde ziceați că vreți să mergeți. Dacă nu sunteți atenți, veți ajunge exact în locul înspre care vă îndreptați!

Opriți-vă, deci! Întoarceți-vă! Stați cu toții jos şi adunați-vă gândurile. Creați cea mai măreață versiune a celei mai grandioase viziuni pe care ați avut-o vreodată despre voi înşivă ca rasă umană. Apoi luați valorile şi conceptele care marchează o astfel de viziune şi *predați-le în şcolile voastre*. De ce să nu aveți materii şcolare cum ar fi:

A înțelege ce înseamnă Puterea

Rezolvări Paşnice pentru Conflicte

Elementele Relațiilor de Iubire

Conceptul de Persoană şi Crearea de Sine

Trup, Minte şi Suflet: Cum Funcționează Ele

Creativitate Angajantă

Celebrarea Sinelui, Prețuirea Altora

Exprimare Sexuală Exuberantă

Corectitudine

Toleranță

Deosebiri şi Asemănări
Economie Etică
Conştienţă Creatoare şi Puterea Minţii
Conştienţă şi Vigilenţă
Cinste şi Responsabilitate
Clarviziune şi Transparenţă
Ştiinţă şi Spiritualitate

Multe *sunt* predate chiar acum. Le numim Studii Sociale.

Eu nu vorbesc despre un curs de două zile într-un semestru. Eu vorbesc despre *cursuri separate* asupra fiecăruia dintre aceste subiecte. Eu vorbesc despre o revizuire completă a programelor voastre şcolare. Eu vorbesc despre o programă bazată pe valori. Ceea ce predaţi voi acum este, în mare măsură, o programă bazată pe fapte.

Eu vorbesc despre concentrarea atenţiei copiilor voştri asupra înţelegerii conceptelor de bază şi a structurilor teoretice în jurul cărora poate fi construit sistemul lor de valori, în aceeaşi măsură în care se concentrează ei acum asupra datelor, faptelor şi statisticilor.

În societăţile foarte evoluate din galaxia şi din universul vostru (societăţi despre care vom vorbi mult mai detaliat în volumul al III-lea), conceptele de viaţă sunt predate odraslelor începând cu o vârstă foarte mică. Ceea ce voi numiţi „fapte”, care în acele societăţi sunt considerate de mult mai mică importanţă, sunt predate la o vârstă mult mai avansată.

Pe planeta voastră aţi creat o societate în care micuţul Ionel a învăţat să citească înainte să termine grădiniţa, dar nu a învăţat cum să facă să nu-şi mai muşte fratele. Şi Suzi şi-a perfecţionat tabla înmulţirii folosind cartonaşe şi memorare mecanică în clasele foarte mici, dar nu a învăţat că nu există nimic de ruşine sau jenant când e vorba de trupul ei.

În clipa aceasta, şcolile voastre există în primul rând pentru a da răspunsuri. Ar fi mult mai folositor dacă funcţia lor ar fi, în primul rând, de a pune întrebări.

Ce înseamnă să fii cinstit sau responsabil sau „corect”? Care sunt implicaţiile? Ce înseamnă, oare, că 2+2=4? Care sunt implicaţiile?

Societăţile foarte evoluate îşi încurajează copiii *să descopere şi să*

creeze ei înşişi răspunsurile.

Dar ... dar, aceasta ar duce la *haos*!

În comparație cu viața nehaotică pe care o trăiți acum ...

Bine, bine,... ar duce la *şi mai mult* haos.

Eu nu sugerez că şcolile voastre nu împărtăşesc niciodată copiilor nici unul dintre lucrurile învățate de voi şi nici concluziile la care ați ajuns în legătură cu ele. Dimpotrivă. Şcolile fac un serviciu elevilor când împărtăşesc Celor Tineri ceea ce Bătrânii au învățat şi au descoperit, au decis şi au ales în trecut. Elevii pot observa, apoi, cum au funcționat toate acestea. Totuşi, în şcolile voastre, voi prezentați aceste date elevilor ca Ceea ce Este Corect, când ele ar trebui să fie oferite, pur şi simplu, ca ceea ce sunt: date.

Datele din Trecut nu ar trebui să fie baza Adevărului Prezent. Datele dintr-un timp anterior sau o experiență anterioară ar trebui să fie întotdeauna numai şi numai baze pentru noi întrebări. Comoara ar trebui să fie în întrebare şi nu în răspuns. Iar întrebările sunt întotdeauna aceleaşi. Referitor la aceste date din trecut pe care vi le-am prezentat, sunteți de acord sau nu sunteți de acord? Ce credeți?

Întotdeauna aceasta este întrebarea cheie. Întotdeauna acesta este centrul atenției. Ce credeți voi? Ce credeți *voi*? *Ce credeți voi*?

În mod evident, copiii vor acorda acestei întrebări valorile impuse de către părinții lor. Părinții vor continua să joace un rol deosebit - evident, primul rol - în crearea sistemului de valori al copilului. Intenția şi scopul şcolii ar fi să încurajeze copilul, de la vârsta ce mai fragedă până la sfârşitul educație lui formative, să exploreze aceste valori, să învețe cum să le folosească, cum să le aplice, cum să le facă să funcționeze - şi, ei bine da, chiar să le pună sub semnul întrebării. Pentru că, acei părinți care nu permit copiilor lor să se îndoiască de aceste valori nu-şi iubesc copiii ci, mai degrabă, se iubesc pe ei înşişi *prin* copiii lor.

O, cât aş dori, cât de mult aş dori să existe şcoli ca cele pe care le

descrii!

Există unele care caută să se apropie de acest model.

Există?

Da. Citeşte lucrările unui om care se numeşte Rudolph Steiner. Cercetează metodele Şcolii Waldorf căreia el i-a pus bazele.

Desigur că ştiu despre aceste şcoli. Faci cumva reclamă?

Este o observație.

Pentru că ştiai că eu cunosc foarte bine Şcolile Waldorf. Ştiai acest lucru.

Bineînțeles că-l ştiam. Tot ce ai făcut în viață ți-a fost de folos, te-a adus în acest moment. Eu nu am pornit să vorbesc cu tine doar la începutul acestei cărți. Eu vorbesc cu tine de ani întregi, prin toate legăturile şi experiențele pe care le-ai avut.

Vrei să spui că Şcoala Waldorf este cea mai bună?

Nu. Spun doar că este un model care funcționează, dacă luăm în considerare încotro spui tu că se îndreptă rasa umană; dacă luăm în considerare ceea ce pretinzi că vrei să facă ea, dacă luăm în considerare ceea ce spui că vrea să fie. L-am dat doar ca exemplu - unul dintre cele câteva pe care le-aş putea cita, deşi pe planeta ta şi în societate ta ele sunt rare - de cum se poate realiza educația într-un mod care se concentrează pe „înțelepciune” mai mult decât pe simple „cunoştințe”.

Ei da, e un model pe care-l aprob foarte tare. Există multe diferențe între o şcoală Waldorf şi alte şcoli. Să-ți dau un exemplu. E unul simplu, dar exemplifică extraordinar de bine această idee.

În şcoala Waldorf, profesorul parcurge împreună cu copiii toate nivelele de experiență şcolară, de la şcoală primară la şcoală gimnazială. În toți acei ani, copiii au acelaşi profesor şi nu trec de la o persoană la alta. Îți imaginezi ce legătură se formează aici. Poți să vezi valoarea?

Profesorul ajunge să cunoască copilul ca şi când ar fi al lui propriu. Copilul trece la un nivel înalt de încredere şi dragoste față de profesor, nivel care deschide uşi nebănuite de multe şcoli cu orientare tradițională. La sfârşitul acelor ani, profesorul se întoarce la clasa întâi, luând-o iarăşi de la capăt cu un alt grup de copii, de-a lungul tuturor anilor de programă şcolară.

Un profesor Waldorf devotat poate să lucreze numai cu patru sau cinci grupe de copii pe parcursul întregii cariere. Dar el a însemnat ceva pentru acei copii, dincolo de orice ar putea oferi o şcoală tradițională.

Acest model educațional admite şi anunță că *relațiile umane*, *legăturile şi dragostea* care sunt împărtăşite într-o astfel de paradigmă, sunt la fel de importante ca orice *fapte* pe care profesorul i le poate împărtăşi unui copil. Este ca şi cum ar fi lecții particulare care se desfăşoară în afara casei.

Da, este un model bun.

Mai sunt şi alte modele bune?

Da. În ceea ce priveşte educația, faceți ceva progrese pe planeta voastră, dar foarte încet. Până şi încercarea de a introduce în şcoli publice o programă şcolară care are un scop, care se axează pe dezvoltarea unor îndemânări, a întâmpinat o rezistență enormă. Oamenii o consideră ca pe o amenințare, sau ca fiind ineficientă. Ei vor ca odraslele lor să învețe *fapte*. Totuşi, mai există şi alte păreri.

Mai e mult de făcut.

Şi acesta este numai un singur domeniu al experienței umane căreia i-ar prinde bine nişte corecturi, dat fiind ceea ce spuneți voi, în calitate de ființe umane, că vă străduiți să fiți.

Dar îmi închipui că şi arenei politice i-ar prinde bine nişte schimbări.

Să fii sigur de asta.

10

Asta am aşteptat. E mai mult decât am presupus că îmi promiteai când mi-ai spus că volumul al II-lea va trata despre probleme planetare la scară globală. Ce-ar fi să începem discuția noastră despre politica umană cu ceva care arată ca o întrebare elementară?

Nici o întrebare nu este fără rost sau fără valoare. Întrebările sunt ca oamenii.

Aha! E **bună! Atunci să te întreb. Este greşit să faci politică externă bazându-te pe interesele generale ale țării tale?**

Nu. În primul rând, din punctul Meu de vedere, *nimic* nu este „greşit". Dar înțeleg cum foloseşti acest termen, aşa că voi vorbi în contextul vocabularului tău. Voi folosi termenul „greşit" cu înțelesul „ceea ce nu-ți este de folos având în vedere cine şi ce alegi tu să fii". Acesta este înțelesul pe care l-am dat Eu întotdeauna termenilor „corect" şi „greşit" în ceea ce vă priveşte; întotdeauna în acest context, deoarece, adevărul e că nu există Corect şi Greşit.

Deci, în acest context, nu, nu este greşit să-ți bazezi deciziile de politică externă pe considerații de interese de investiție. Ceea ce este greşit este a pretinde că nu procedezi aşa. Şi asta fac, desigur, majoritatea țărilor. Ele acționează - *sau nu acționează* - din anumite motive, apoi expun ca justificare un cu totul alt set de motive.

De ce? De ce fac țările aşa ceva?

Pentru că guvernele ştiu că, dacă oamenii ar înțelege motivele reale pentru majoritatea deciziilor de politică externă, poporul nu i-ar mai sprijini. Acesta este un adevăr valabil pentru guvernele de pretutindeni. Există foarte puține guverne care nu-şi duc poporul în eroare în mod deliberat. Înşelăciunea este un apanaj al guvernului, deoarece puțini

oameni ar alge să fie guvernați la modul în care sunt guvernați - puțini oameni ar alege să fie guvernați cât de cât - dacă guvernul nu i-ar convinge că deciziile pe care el le ia sunt spre binele lor.

E greu să-i convingi, pentru că majoritatea oamenilor văd clar prostia care există în guvern. Astfel că guvernul trebuie să mintă pentru ca, cel puțin să încerce să păstreze loialitatea poporului. Guvernul este exemplul perfect al acurateței axiomei că, dacă minți destul de tare şi destul de mult timp, minciuna devine „adevăr". Oamenii de la putere nu trebuie niciodată să lase publicul să ştie cum au ajuns ei la putere - şi nici tot ceea ce au făcut şi vor să facă pentru a rămâne acolo.

Adevărul şi politica nu se amestecă şi *nu pot* să se amestece, deoarece politica este *arta* de a spune numai ceea ce e nevoie să fie spus - şi aşa cum trebuie spus - pentru a se ajunge la scopul dorit. Nu tot ce înseamnă politică este rău, dar arta politicii este o artă *practică*. Ea recunoaşte cu mare sinceritate psihologia majorității oamenilor. Ea, pur şi simplu, observă că majoritatea oamenilor acționează din interes propriu. Astfel că politica e modul în care oamenii de la putere încearcă să te convingă că interesul *lor* propriu e *interesul tău*.

Guvernele înțeleg interesul propriu. De aceea guvernele sunt foarte bune să facă programe care *dau* ceva oamenilor. Inițial, guvernele au avut funcții foarte limitate. Scopul lor a fost doar să „păstreze şi să protejeze". Apoi, cineva a adăugat „să dea". Când guvernele au început să fie şi *furnizorul* poporului şi nu numai protectorul lui, guvernele au început să *creeze* societatea - mai degrabă decât să o păstreze.

Dar guvernele nu fac, pur şi simplu, ceea ce vor oamenii? Nu furnizează guvernanții doar mecanismul prin care poporul face rost, la nivel social, de ceea ce are nevoie ? De exemplu, în America, noi punem mare preț pe demnitatea vieții umane, pe libertatea individuală, pe importanța şansei, pe caracterul sacru al noțiunii de copil. Astfel că am făcut legi şi am cerut guvernului să creeze programe care să ofere venituri pentru cei în vârstă, astfel încât ei să-şi poată păstra demnitatea şi când sunt la pensie; să asigure locuri de muncă şi condiții de locuit egale pentru toți oamenii - chiar şi pentru cei care sunt diferiți de noi sau care au un stil de viață cu care nu suntem de acord; să garanteze prin legislația muncii dreptul copiilor națiunii de a nu deveni sclavii națiunii şi că o familie care are copii trăieşte cu

demnitate şi cu elementele de bază ale vieții - hrană, îmbrăcăminte, adăpost.

Astfel de legi au un impact bun asupra societății. Totuşi, atunci când te ocupi de nevoile poporului, trebuie să fii atent să nu-i jefuieşti de cea mai mare demnitate a lor: exercitarea puterii personale, creativitatea individuală şi ingeniozitatea care permit oamenilor să-şi dea seama că pot să facă ei înşişi rost de ceea ce au nevoie. Este un echilibru foarte greu de păstrat aici. Voi, oamenii, se pare că ştiți numai cum să treceți de la o extremă la alta. Ori vreți ca guvernul „să facă totul" pentru popor, ori vreți să distrugeți toate programele guvernului şi să aboliți, mâine, toate legile lui.

Da, iar problema este că sunt atât de mulți care *nu pot* să facă rost de ceea ce au nevoie, într-o societate care oferă, în mod obişnuit, oportunitățile de viață cele mai bune celor care au recomandările „bune" (sau nu le au pe cele „rele"); care *nu pot* să obțină cele necesare, într-o națiune în care proprietarii nu închiriază case familiilor numeroase, în care companiile nu promovează femei, în care justiția e prea adesea un produs al statutului social, în care accesul la îngrijirea sănătății este limitat pentru cei care nu au venituri suficiente şi în care există pe scară largă multe alte discriminări şi nedreptăți.

Deci trebuie ca guvernele să înlocuiască conştiința poporului?

Nu. Guvernele *sunt* conştiința manifestă a poporului. Prin ele, poporul caută, speră şi hotărăşte să îndrepte relele societății.

Bine spus. Totuşi, repet, trebuie să aveți grijă să nu vă înăbuşiți în legi care încearcă să garanteze oamenilor şansa de a putea respira! Nu puteți legifera moralitatea. Nu puteți mandata egalitatea.

E nevoie de o *schimbare* a conştienței colective şi nu de o *impunere* a conştiinței colective. Comportamentul (şi toate legile şi toate programele guvernamentale) trebuie să-şi aibă obârşia în A Fi, trebuie să fie o reflectare adevărată a lui Cine Sunteți.

Legile societăţii reflectă *într-adevăr* cine suntem! Ele spun fiecăruia „Aşa *este* aici în America. Aşa *suntem* noi, americanii”.

Asta, poate, în cel mai bun dintre cazuri. Dar cel mai adesea, legile voastre anunţă ceea ce cred *cei de la putere* că *ar trebui să fiţi*, dar nu sunteţi.

„Cei puţini din elită” îi instruiesc prin legi pe „cei mulţi şi ignoranţi”.

Exact.

Şi ce-i rău în asta? Dacă există câţiva dintre cei mai inteligenţi şi cei mai buni dintre noi care vor să se ocupe de problemele societăţii, ale lumii şi propun soluţii, oare asta nu e în favoarea celor mulţi?

Depinde de motivele acestor câţiva, cât şi de puterea lor de înţelegere. În general, singurul lucru în favoarea „celor mulţi” este să îi laşi să se guverneze singuri.

Anarhie. N-a funcţionat niciodată.

Nu poţi să evoluezi şi să devii cineva, când guvernul îţi spune tot timpul ce să faci.

S-ar putea aduce drept contra-argument faptul că guvernul - şi prin aceasta înţeleg legea prin care am ales să ne guvernăm pe noi înşine - este o reflectare a cât de evoluată este societatea (sau cât nu este), deoarece societăţile evoluate dau legi evoluate.

Foarte puţine o fac, pentru că în societăţile evoluate sunt *necesare* foarte puţine legi.

Dar societăţile care într-adevăr nu au legi sunt cele primitive, în

care „cel mare este şi cel tare". Legile reprezintă încercarea omului de a nivela terenul; de a garanta că predomină ceea ce este într-adevăr corect, indiferent dacă este slăbiciune sau putere. Cum am putea coexista fără coduri de comportament asupra cărora ambele părți au căzut de acord?

Eu nu propun o lume fără coduri de comportament şi fără acorduri mutuale. Sugerez că acordurile şi codurile voastre să fie bazate pe o înțelegere superioară şi pe o definiție măreață a interesului propriu.

Ceea ce *spun*, de fapt, majoritatea legilor este ceea ce reprezintă interesele generale ale celor mai puternici dintre voi.

Hai să luăm un singur exemplu. Fumatul. Legea spune că nu aveți voie să cultivați un anumit gen de plantă, cânepa indiană, deoarece, după cum spune guvernul, nu e bună pentru voi. Totuşi, acelaşi guvern spune că este permis să cultivați şi să folosiți *un alt* soi de plantă, tutunul, nu pentru că *acesta* este bun pentru voi (chiar guvernul însuşi spune că este *rău)* ci, probabil, pentru că l-ați cultivat dintotdeauna.

Motivul adevărat pentru care prima plantă este scoasă în afara legii şi a doua nu, nu are nici o legătură cu sănătatea. Are legătură cu factorul economic. Adică, cu *puterea*.

Legile voastre *nu* arată, deci, ce gândeşte societatea despre ea însăşi şi ce anume doreşte să fie. Legile voastre arată *unde se află puterea*.

Nu-i cinstit. Ai ales o situație unde contradicția este evidentă.

Majoritatea situațiilor nu sunt aşa.

Dimpotrivă. Majoritatea *sunt*.

Atunci, care este soluția?

Să aveți cât de puține legi cu putință - legi care sunt limitări reale.

Motivul pentru care prima buruiană este scoasă în afara legii este numai *ostentativ* legat de sănătate. *Adevărul* este că prima buruiană nu dă mai multă dependență şi nu reprezintă un risc mai mare pentru sănătate decât țigările sau alcoolul, iar acestea două sunt *protejate* prin lege.

Atunci de ce nu este permisă? Pentru că, dacă ar fi cultivată, jumătate din producătorii de bumbac şi fabricanţii de nylon şi relon şi produse de cherestea din lume ar ieşi din afaceri. Întâmplător, cânepa indiană este unul dintre materialele cele mai folositoare, mai puternice, mai dure şi mai rezistente de pe planeta voastră. Nu puteţi produce o fibră mai bună pentru îmbrăcăminte, un material mai puternic pentru frânghii şi sursă de pastă pentru hârtie mai uşor de cultivat şi de recoltat. Tăiaţi pe an sute de mii de copaci ca să vă tipăriţi ziarele de duminică, din care să puteţi citi despre distrugerea pădurilor lumii. Cânepa indiană ar putea să vă ofere milioane de ziare de duminică fără să tăiaţi un singur pom. Într-adevăr, ea ar putea înlocui atât de multe materii prime cu o zecime din preţ.

Ei, *aici e toată treaba*! Cineva *pierde bani* dacă se permite cultivarea acestei plante miraculoase - care, întâmplător, are şi proprietăţi medicale extraordinare. *De aceea*, marijuana este ilegală în ţara voastră.

Din acelaşi motiv a durat atât de mult ca să ajungeţi la producţia de masă a automobilelor electrice, să acordaţi îngrijire medicală convenabilă şi de bun simţ, sau să folosiţi energia solară în fiecare casă.

De *ani de zile* aţi avut mijloacele necesare şi tehnologia pentru a produce *toate* aceste lucruri. De ce nu le-aţi produs? *Uită-te să vezi cine pierde bani dacă aţi face-o*. Acolo vei găsi răspunsul.

Şi asta este Societatea Măreaţă de care eşti atât de mândru? „Măreaţa ta societate" trebuie să fie forţată cu şuturi şi ţipete să ia seama la bunăstarea comună. Ori de câte ori sunt menţionate bunăstarea comună şi binele colectiv, toată lumea urlă „comunism!". În societatea voastră, dacă a oferi bunăstare celor mulţi nu aduce un profit uriaş cuiva, *de cele mai multe ori binele celor mulţi este ignorat*.

Aceasta nu este o realitate numai în ţara ta, ci şi în toată lumea. Prin urmare, problema de bază cu care se confruntă omenirea este: poate fi vreodată înlocuit interesul personal cu interesele cele mai măreţe, cu interesul *comun* al umanităţii? Dacă da, cum?

În Statele Unite aţi încercat să serviţi prin legi interesul comun, interesul cel mai măreţ. Aţi eşuat lamentabil. Naţiunea voastră este cea mai bogată, cea mai puternică de pe pământ şi are una dintre cele mai ridicate rate ale mortalităţii infantile. De ce? Deoarece *oamenii săraci* nu-şi pot *permite* îngrijire pre- şi post-natală de calitate - iar societatea voastră este *condusă de profit*.

Am citat aceasta doar ca pe un exemplu al eşecului vostru lamentabil. Ar trebui să vă îngrijoreze faptul că bebeluşii voştri mor în număr mai mare decât în majoritatea națiunilor industrializate din lume. Dar nu se întâmplă aşa, iar aceasta spune foarte mult despre ce consideră societatea voastră ca fiind priorități.

Alte țări au grijă de cei bolnavi şi de cei nevoiaşi, de bătrâni şi de infirmi. Voi aveți grijă de cei bogați şi înstăriți, de cei influenți şi de cei bine situați. 85% dintre americanii pensionari *trăiesc în sărăcie*. Mulți dintre aceşti americani bătrâni şi majoritatea oamenilor cu venituri mici folosesc camera de gardă a spitalului local ca „doctor de familie", căutând tratament medical în condițiile cele mai mizerabile şi neprimind, practic, nici un fel de îngrijire medicală preventivă.

Vezi tu, nu se scoate profit din oamenii care nu au bani de cheltuit... care nu mai *sunt folositori*... Şi aceasta este *măreața* voastră societate.

Faci ca lucrurile să pară foarte sumbre. Cu toate acestea, America a făcut mai mult pentru cei bătuți de soartă şi nefericiți, atât aici cât şi în străinătate, decât orice altă națiune de pe Pământ.

America a făcut mult, e un adevăr vizibil. Dar ştii că procentajul din produsul național brut pe care Statele Unite îl oferă ca ajutor extern este, proporțional, mai redus decât al multor țări mici? Ideea este că, înainte de a vă lăuda prea mult pe voi înşivă, ar trebui, poate, să vă uitați la lumea din jur. Pentru că, dacă acesta este cel mai bun lucru pe care lumea voastră îl poate face pentru cei mai puțini norocoşi, atunci aveți multe de învățat.

Trăiți într-o societate risipitoare şi decadentă. Practic, în tot ceea ce faceți, aplicați ceea ce inginerii voştri numesc „învechire planificată".

Automobilele costă de trei mai mult şi țin de trei ori mai puțin.

Îmbrăcămintea se distruge după a zecea purtare.

Puneți chimicale în mâncare, astfel încât să o puteți ține mai mult în galantar, chiar dacă asta înseamnă ca voi să rămâneți mai puțin pe planetă. Sprijiniți, încurajați şi faceți posibil ca echipele sportive să acorde salarii ruşinos de mari pentru eforturi ridicole, în timp ce profesorii, preoții şi cercetătorii, care se chinuiesc să găsească un tratament pentru bolile care vă omoară, ajung să cerşească. Aruncați mai multă mâncare în fiecare zi din magazinele, restaurantele şi casele voastre, decât ar fi necesar ca să

hrăniţi jumătate din omenire. Toate astea nu sunt o încriminare, ci o simplă observaţie. Nu numai în legătură cu Statele Unite, pentru că asemenea atitudini care-ţi fac rău la inimă sunt de găsit în toată lumea.

Cei bătuţi de soartă de pretutindeni trebuie să se umilească şi să ţină foarte strâns de bani ca să poată rămâne în viaţă, în timp ce puţinii de la putere îşi apără *şi* îşi sporesc grămezile de bani, dorm pe cearceafuri de mătase şi, în fiecare dimineaţă, învârt la baie robinete de aur. În timp ce copii numai carne şi oase mor în braţele mamelor înlăcrimate, „liderii" ţărilor lor se angajează în corupţie politică şi nu dau alimente obţinute din donaţii maselor care mor de foame.

Nimeni nu pare că are puterea de a modifica aceste condiţii, dar, adevărul e că nu puterea e problema. Nimeni nu pare *să vrea* să o facă.

Şi aşa va fi întotdeauna, atâta timp cât nimeni nu vrea să se ocupe de această situaţie grea ca şi cum ar fi a lui.

De ce nu o facem? Cum putem să vedem asemenea atrocităţi în fiecare zi şi să le lăsăm să continue?

Pentru că *nu vă pasă*. Este o lipsă de *grijă*. Întreaga planetă e pusă în faţa unei crize de conştienţă. Trebuie să hotărâţi, pur şi simplu, dacă *vă pasă unul de altul*.

Este o întrebare atât de patetică. De ce nu-i putem iubi pe membrii propriilor noastre familii?

Dar *îi iubiţi* pe membrii propriilor voastre familii. Problema este că aveţi o imagine foarte limitată în legătură cu cine *sunt* membrii familiei voastre.

Nu vă consideraţi ca făcând parte din familia omenească, prin urmare, problemele ei nu sunt ale voastre.

Cum îşi pot schimba popoarele de pe Pământ acest mod de a vedea lucrurile?

Depinde de *direcţia* înspre care vreţi să faceţi schimbarea.

Cum putem elimina mare parte din durere, mare parte din suferință?

Eliminând ceea ce vă separă. Construind un nou model al lumii. Păstrându-l în cadrul unei *idei noi*.

Cum ar fi?

Cum ar fi, îndepărtarea radicală de modul în care vedeți voi lumea acum.

În prezent, voi vedeți lumea - vorbim geopolitic, acum - ca pe un grup de state-națiuni, fiecare suveran, separat, şi independent unul față de celălalt.

Problemele interne ale acestor state-națiuni independente nu sunt în totalitatea lor considerate problemele grupului ca un întreg - în afară de cazul sau până când ele *afectează* grupul ca un întreg (sau pe cei mai puternici membri ai acelui grup).

Grupul ca un întreg reacționează la condițiile şi problemele statelor individuale, bazate pe interesele generale ale grupului mai larg. Dacă nimeni din grupul mai extins nu are nimic *de pierdut*, situația dintr-un anumit stat poate să se ducă de râpă şi nimănui nu-i pasă.

Mii de oamenii pot să moară de foame în fiecare an, sute pot muri în războaie civile, tirani pot să jefuiască teritoriul, dictatori şi hoardele lor armate pot să violeze, să prade şi să omoare, regimuri pot să jupoaie oamenii de drepturile lor cele mai elementare, iar voi ceilalți nu faceți nimic. Este, după cum spuneți, o „problemă internă".

Dar când sunt amenințate interesele *voastre*, când e vorba de investițiile *voastre*, siguranța *voastră şi* calitatea *voastră* de viață, adunați întreaga națiune şi încercați să adunați întreaga lume în jurul vostru şi vă repeziți acolo unde nimeni nu ar îndrăzni să păşească.

Apoi spuneți Marea Minciună - pretinzând că faceți ceea ce faceți din motive umanitare, pentru a-i ajuta pe cei oprimați, când adevărul este că vă apărați, pur şi simplu, interesele.

Dovada este că nu vă pasă decât de locurile în care *aveți* interes.

Maşina politică mondială funcționează pe baza interesului personal. Ce e nou în asta?

Va trebui să apară ceva nou, dacă doriți ca lumea să se schimbe. Trebuie să începeți să vedeți interesul altuia ca fiind al vostru propriu.

Aceasta se va întâmpla numai când veți reconstrui realitatea globală şi vă veți guverna în consecință.

Vorbeşti despre un guvern mondial?

Da.

11

Ai promis că în volumul al doilea vei intra în probleme geopolitice mai extinse care privesc planeta noastră (spre deosebire de problemele personale de bază pe care le-ai tratat în volumul I), dar nu credeam că vei intra într-o *asemenea* dezbatere!

E momentul ca omenirea să înceteze de a se mai autoamăgi, să se trezească, să-şi dea seama că *singura problemă a omenirii* este lipsa de dragoste. Dragostea dă naştere la toleranță, toleranța dă naştere la pace. Intoleranța produce război şi priveşte cu indiferență către condiții de neîngăduit. Dragostea nu poate fi indiferentă. Nu ştie cum să o facă.

Cel mai rapid mod de a ajunge la dragoste şi grijă față de întreaga omenire este să considerați întreaga omenire ca pe *familia* voastră.

Cel mai rapid mod de a vedea omenirea ca pe familia voastră este *să încetați de a vă mai separa de ea*. Fiecare dintre statele-națiuni care formează lumea voastră trebuie *să se unească*.

Dar avem Națiunile Unite.

Care a fost incapabil şi lipsit de putere. Ca să funcționeze, acest organism ar trebui să fie complet restructurat. Nu e ceva imposibil dar, probabil, dificil şi incomod.

Bine - ce propui?

Nu am o „propunere”. Ofer doar nişte observații. În acest dialog tu îmi spui care sunt noile voastre alegeri şi eu ofer observații asupra posibilităților voastre de a le manifesta. Ce *alegeți* voi acum în ceea ce priveşte relațiile curente între popoarele şi națiunile de pe planeta voastră?

Am să folosesc cuvintele Tale. Dacă aş face cum vreau eu, aş alege să ajungem „acolo unde există dragoste şi grijă pentru întreaga

omenire".

Având în vedere această alegere, observ că ceea ce ar da rezultate ar fi formarea unei noi comunități politice mondiale, în care fiecare stat-națiune să aibă un cuvânt egal de spus în afacerile lumii şi o parte proporțional egală din resursele lumii.

Asta n-o să funcționeze niciodată. Cei „care au" nu-şi vor ceda niciodată suveranitatea, bogăția şi resursele în favoarea celor „care nu au". Şi poți să-mi spui vreun motiv pentru care ar face-o?

Deoarece ar fi *în maximul lor interes*.

Ei nu-şi dau seama de asta - şi nici eu.

Dacă ați putea adăuga miliarde de dolari pe an la economia națiunii voastre - dolari care ar putea fi folosiți la a-i hrăni pe cei flămânzi, la a-i îmbrăca pe cei goi, la a-i adăposti pe cei săraci, la a aduce siguranță pentru cei bătrâni, a oferi o sănătate mai bună şi a da un standard de viață demn pentru toți - n-ar fi aceasta în interesul cel mai înalt al națiunii voastre?

Păi, în America există cei care ar argumenta că aceasta i-ar ajuta pe săraci pe cheltuiala celor bogați şi a contribuabilului cu venit mijlociu. Între timp, țara continuă să se ducă de râpă, crimele distrug națiunea, inflația îi jefuieşte pe oameni de economiile lor de-o viață, şomajul atinge cote uriaşe, guvernul devine din ce în ce mai umflat şi mai gras, iar în şcoli se dau prezervative.

Vorbeşti de parcă ai fi la un talk-show radiofonic.

Da, dar acestea *sunt* îngrijorările multor americani.

Atunci, ei au o viziune foarte limitată. Nu înțelegi că, dacă miliarde de dolari pe an - adică milioane pe lună, sute şi sute de mii pe săptămână,

sume de neînchipuit în fiecare zi - ar putea fi aduse înapoi în sistemul vostru, dacă *ați putea* folosi aceşti bani pentru a-i hrăni pe cei flămânzi, a-i îmbrăca pe cei goi, a-i adăposti pe cei săraci, a aduce siguranță bătrânilor voştri şi a oferi îngrijire medicală şi demnitate tuturor, cauzele *crimelor* ar dispărea pentru totdeauna? Nu înțelegi că, pe măsură ce dolarii ar fi pompați înapoi în economia voastră, noile locuri de muncă ar răsări ca ciupercile? Că propriul vostru guvern ar putea fi redus, deoarece *ar avea mai puțin de lucru*?

Presupun că o parte din toate acestea s-ar putea întâmpla - nu pot să-mi imaginez că guvernul ar deveni *vreodată* mai mic! - dar de unde ar veni aceste milioane şi miliarde? Din taxele impuse de noul Tău guvern mondial? Din ceea ce se ia de la cei care „au muncit ca să aibă" pentru a li se da celor care nu vor „să se țină pe propriile lor picioare" şi care preferă să stea cu mâna întinsă?

Aşa vezi tu lucrurile?

Nu, dar aşa le văd *o mulțime de* oameni şi am vrut doar să prezint, în mod corect, felul lor de a gândi.

Ei bine, aş dori să vorbim despre aceasta mai târziu. Acum nu vreau să mă abat de la discuție - dar mă voi întoarce la ea mai târziu.

Grozav.

Ai întrebat de unde ar proveni toți aceşti bani în plus. Ei bine, n-ar trebui să provină din noi taxe impuse de către noua comunitate mondială (deşi membri comunității - cetățenii individuali - ar *dori*, sub o guvernare luminată, să trimită 10% din venitul lor pentru a asigura necesitățile societății per total). Nici nu ar proveni din noi taxe impuse de vreun guvern local. De fapt, unele guverne locale ar fi, fără îndoială, capabile să reducă taxele.

Toate acestea - toate aceste beneficii - ar rezulta din simpla restructurare a modului vostru de a vedea lumea, din simpla reorganizare a con-

figurației politice a lumii.

Cum?

Banii pe care-i economisiți din construirea unui sistem de apărare şi a armelor de atac.

Aha, înțeleg! Vrei să *desființăm forța militară*!

Nu numai *voi*, ci *toată lumea*.

Nu să *desființați* forța militară, ci pur şi simplu să o reduceți drastic.

Singura voastră necesitate ar fi ordinea internă. Ați putea întări poliția locală - ceva ce spuneți că vreți să faceți, dar în fiecare an când se face bugetul țipați că nu puteți - reducând în acelaşi timp, în mod dramatic, cheltuielile pentru arme şi pregătiri pentru război; adică armele ofensive şi defensive de distrugere în masă.

În primul rând, cred că cifrele Tale exagerează când arată cât de mult am putea economisi făcând acest lucru. În al doilea rând, nu cred că îi vei convinge vreodată pe oameni că ar trebui să renunțe la capacitatea lor de a se apăra.

Hai să ne uităm la nişte cifre. În prezent, (este 25 martie 1994 când scriem acestea) guvernele lumii cheltuiesc aproximativ peste un trilion de dolari pe an pentru scopuri militare. Adică *un milion de dolari pe minut* în lumea întreagă.

Națiunile care *cheltuiesc* cel mai mult ar putea *redirecționa* majoritatea acestor bani către celelalte priorități pe care le-am menționat. Astfel, națiunile mai mari şi mai bogate *ar înțelege* că e în maximumul lor interes să o facă - *dacă* s-ar gândi că este şi posibil. Dar națiunile mai bogate nu îşi pot imagina să rămână lipsite de apărare, de frica agresiunilor şi atacurilor din partea națiunilor care le invidiază şi *vor să le ia ceea ce au*.

Există două modalități de a elimina această amenințare:

1. Împărțiți suficient din bogăția şi resursele mondiale totale cu toți

oamenii lumii, astfel încât nimeni să nu vrea sau să aibă nevoie de ceea ce are celălalt şi ca toți să poată trăi în demnitate şi să scape de frică.

2. Creați un sistem pentru rezolvarea diferendelor, care să elimine nevoia de război - ba chiar şi *posibilitatea* acestuia.

Probabil că popoarele lumii nu ar face niciodată acest lucru.

Au făcut-o deja.

Au făcut-o?

Da. Există un mare experiment care se desfăşoară acum în lume, legat exact de acest gen de ordine politică.

Acest experiment se numeşte Statele Unite ale Americii.

Despre care Tu ai spus că eşuează lamentabil.

Aşa şi este. Mai e foarte mult până când să poată fi numit un succes. (După cum ți-am promis, voi vorbi mai târziu despre aceasta şi despre atitudinile care le împiedică acum). Totuşi, este cel mai bun experiment în curs de desfăşurare. După cum a spus Winston Churchill: „Democrația este sistemul cel mai prost, cu excepția tuturor celorlalte sisteme."

Națiunea voastră a fost prima care a luat o confederație de state individuale libere, disparate şi le-a unit cu succes într-un grup solidar, fiecare supunându-se unei autorități centrale.

Pe vremea aceea, nici unul dintre state nu a vrut să facă acest lucru şi fiecare a rezistat cu putere, înspăimântat că-şi pierde măreția individuală şi pretinzând că o astfel de uniune nu i-ar servi interesele.

Ar putea fi instructiv să înțelegeți exact ce s-a întâmplat în vremea aceea cu fiecare dintre aceste state individuale.

Cât timp erau disparate în cadrul acestei confederații, nu exista un adevărat guvern al Statelor Unite şi, prin urmare, nici o putere care să impună Articolele Confederației asupra cărora statele căzuseră de acord.

Ele îşi conduceau propriile lor afaceri externe, câteva încheind înțe-

legeri private asupra comerțului şi a altor probleme cu Franța, Spania, Anglia şi alte țări. Statele făceau comerț unul cu celălalt şi, deşi Articolele Confederației interziceau o astfel de practică, unele state adăugau tarife la bunurile aduse pe mare din alte state - exact aşa cum făceau cu bunurile aduse de peste ocean! Negustorii nu aveau de ales şi plăteau în port dacă voiau să-şi cumpere sau să-şi vândă bunurile, neexistând *o autoritate* centrală - deşi era o *înțelegere* scrisă care să interzică o asemenea taxare.

Statele individuale s-au luptat în războaie unul cu celălalt. Fiecare stat îşi considera gărzile naționale ca fiind o armată stabilă, nouă state aveau propriile lor nave şi „Nu mă călca pe coadă!" ar fi putut fi motto-ul oficial al fiecărui stat din Confederație.

Peste jumătate din state îşi tipăreau propriile lor bancnote. (Deşi confederația căzuse de acord că acest lucru era, de asemenea, ilegal!) Pe scurt, statele voastre originale, deşi s-au unit sub *Articolele* Confederației, acționau *exact aşa cum fac națiunile independente de astăzi*.

Deşi ele puteau vedea că acordurile din cadrul Confederației lor (cum ar fi învestirea Congresului ca singură autoritate de a bate monedă) nu funcționau, ele au rezistat cu dârzenie şi nu au creat şi nu s-au supus unei autorități centrale, care ar fi putut *să le impună* aceste acorduri şi să le aspească. Totuşi, cu timpul, au început să se impună câțiva lideri progresişti. Ei i-au convins pe oamenii simpli că aveau mai mult *de câştigat* decât de pierdut prin crearea unei astfel de noi Federații.

Negustorii ar economisi bani şi şi-ar mări profiturile, deoarece statele individuale nu şi-ar mai pune taxe unul altuia.

Guvernele ar economisi bani şi ar avea mai mulți de băgat în programe şi servicii care i-ar ajuta cu adevărat *pe oameni*, deoarece resursele nu ar mai trebui să fie folosite pentru a proteja statele individuale unul de celălalt.

Oamenii ar avea mai multă securitate şi siguranță şi mai mare prosperitate cooperând, mai degrabă, decât luptându-se unul cu altul.

Departe de a-şi pierde măreția, fiecare stat ar deveni încă şi mai măreț. Şi aceasta este exact ceea ce s-a întâmplat.

Acelaşi lucru s-ar putea întâmpla cu cele 160 state-națiuni din lumea de astăzi, dacă s-ar uni într-o Federație Unită. Aceasta ar însemna sfârşitul războiului.

Cum aşa? Ar mai exista încă neînțelegeri.

Aşa este, atâta timp cât oamenii rămân ataşați de lucrurile exterioare. Există o modalitate de a elimina cu adevărat războiul - şi *toate* experiențele de nelinişte şi lipsă de pace - dar aceasta este o soluție spirituală. Aici explorăm una geopolitică.

De fapt, trucul este *să le combinați pe amândouă*. Adevărul spiritual trebuie trăit în viața practică, pentru a schimba experiența de fiecare zi.

Până când o asemenea schimbare apare, vor mai exista *încă* neînțelegeri. Ai dreptate. Totuşi, nu trebuie să mai fie războaie.

Nu trebuie să mai fie omoruri. Există oare războaie între California şi Oregon din cauza unor drepturi asupra apelor? Între Maryland şi Virginia pentru pescuit? Între Wisconsin şi Illinois, Ohio şi Massachusetts.

Nu.

Şi oare de ce nu? Nu s-au ivit diverse dispute şi diferende între ele?

De-a lungul anilor, presupun că s-au ivit.

Să fii sigur de asta. Dar aceste state individuale au căzut de acord de bună voie - a fost o *înțelegere* simplă, *voluntară* - să se sprijine pe anumite legi şi pe anumite compromisuri asupra unor probleme comune tuturor, păstrându-şi dreptul de a avea statute separate în probleme referitoare la fiecare individ.

Iar când apar *într-adevăr* dispute între state din cauza interpretărilor diferite ale legii federale - sau cineva, pur şi simplu, încalcă legea - problema este adusă în fața unui tribunal... căruia i s-a *acordat autoritatea* (adică *i s-a dat de către state* autoritatea) de a rezolva disputa.

Şi, dacă actualul corp de lege nu oferă un precedent sau un mijloc prin care problema poate fi trecută prin justiție cu un rezultat *satisfăcător*, statele şi oamenii din ele îşi trimit reprezentanții către un guvern central, pentru a încerca să stabilească acorduri asupra unor legi *noi* care *vor produce*, cu adevărat, o circumstanță favorabilă - sau, cel puțin, un compromis rezonabil.

În felul acesta *funcționează* federația voastră.

Un sistem de legi, un sistem de tribunale *împuternicite* de către voi să interpreteze aceste legi şi un sistem al justiției - sprijinit din spate de puterea armată, în cazul în care este necesar - pentru a impune deciziile acelor tribunale.

Deşi nimeni nu poate contrazice faptul că sistemul ar trebui îmbunătățit, acest amalgam politic funcționează de mai mult de 200 de ani! Nu există nici un motiv să ne îndoim că *aceeaşi formulă va funcționa şi între statele-națiuni*.

Dacă este atât de simplă, de ce nu a fost încercată?

A fost. Liga Națiunilor a fost o încercare de început. Națiunile Unite este cea mai recentă încercare.

Dar prima a eşuat şi cealaltă are minimum de eficiență, deoarece - ca şi cele 13 state din Confederația inițială a Americii - statelor-națiuni membre (în special celor mai puternice) le este teamă că *au mai mult de pierdut decât de câştigat* din această reconfigurare.

Asta, pentru că „oamenii puterii” sunt mai preocupați de a ține strâns de putere, mai degrabă decât de a îmbunătăți calitatea vieții pentru *toți* oamenii. „Cei care au” *ştiu* că o astfel de Federație Mondială ar produce, în mod inevitabil, mai mult pentru „cei care nu au” - dar „cei care au” cred că aceasta s-ar face pe *cheltuiala lor* ... şi ei nu vor să dea nimic.

Dar, oare, frica lor nu este justificată, iar dorința lor de a vrea să țină ceea ce s-au zbătut atât de mult să aibă ar putea fi exagerată?

În primul rând, *nu este* neapărat adevărat că dând mai mult celor care acum suferă de foame, sete şi trăiesc fără un adăpost înseamnă că alții trebuie să renunțe la bogăția lor.

După cum am subliniat, tot ce aveți de făcut este să luați cei 1.000.000.000.000 de dolari pe an cheltuiți anual în întreaga lume în scopuri militare şi să-i transferați spre scopuri umanitare şi veți fi rezolvat problema, fără să cheltuiți nici un ban în plus sau fără să treceți *nimic* din bogăție de acolo de unde se află spre un loc unde nu se găseşte.

(Desigur, s-ar putea argumenta că acele conglomerate internaționale ale căror profituri provin din război şi cele necesare războiului ar fi „cei care pierd” - aşa cum s-ar întâmpla şi cu angajații lor şi cu *toți* cei a căror avere provine din conştiența conflictuală a lumii - dar sursa voastră de abundență este, probabil, plasată greşit.

Dacă cineva trebuie *să depindă* pentru a supraviețui de o lume care trăieşte în dezbinare, pesemne că această dependență explică de ce lumea voastră a rezistat *oricărei* încercări de a crea o structură pentru o pace durabilă.)

Cât despre a doua parte a întrebării tale, a vrea să ții ceea ce te-ai zbătut atât de mult să obții, ca individ sau ca națiune, nu este un lucru exagerat, dacă vii dintr-o conştiență a unei Lumi Exterioare.

Ce-i aia?

Dacă-ți capeți cea mai mare fericire a vieții din experiențe care pot fi obținute numai din Lumea Exterioară - lumea fizică din afara ta - nu vei vrea *niciodată* să renunți la *un gram* din tot ceea ce ai acumulat, ca persoană sau ca națiune, pentru ca să devii fericit.

Şi, atâta timp cât cei care „nu au” îşi văd *nefericirea* legată de *lipsa* lucrurilor materiale, vor cădea şi ei în capcană. Ei vor dori în mod constant ceea ce ai tu şi, în mod constant, tu vei refuza să împărți cu ei.

De aceea am spus mai devreme că există un mod cu adevărat posibil de a elimina războiul - *şi toate* experiențele de nelinişte şi lipsă de pace. Dar aceasta este o soluție *spirituală*.

În cele din urmă, fiecare problemă geopolitică, la fel ca şi fiecare problemă personală, se rezumă tot la o problemă spirituală.

Întreaga *viață* este spirituală şi, de aceea, toate problemele vieții se bazează pe ceva spiritual - şi se rezolvă *în mod spiritual*.

Războaiele sunt create pe planeta voastră pentru că cineva are ceea ce altcineva doreşte. Acesta este motivul pentru care cineva *face* ceva nedorit de *altcineva*.

Toate conflictele provin din dorințe prost plasate.

Singura pace din lume care durează este Pacea Interioară.

Lăsați fiecare persoană să-şi găsească pacea în interiorul ei. Când

descoperiți pacea în interiorul vostru, găsiți că nu vă mai trebuie nimic din exterior. Aceasta înseamnă, pur şi simplu, că nu mai aveți nevoie de lucrurile care aparțin lumii exterioare. „A nu avea nici o nevoie” este o mare libertate. În primul rând te eliberează de frică: Frică cum că există ceva ceea ce tu nu vei avea; frică cum că există ceva ce ai şi ai putea pierde; şi frică cum că, fără un anumit lucru, nu ai fi fericit.

În al doilea rând, „a nu avea nici o nevoie” te eliberează de mânie. *Mânia înseamnă frică declarată*. Când nu este nimic de care să-ți fie frică, nu există nimic care să te facă mânios.

Voi nu sunteți mânioşi când nu obțineți ceea ce doriți, pentru că a dori a fost pur şi simplu o preferință, nu o necesitate. De aceea nu aveți nici o frică legată de posibilitatea de a nu obține. Deci, nu există nici mânie.

Voi nu sunteți mânioşi când îi vedeți pe alții făcând ceea ce voi nu vreți ca ei să facă, deoarece *nu aveți nevoie* ca ei să facă sau să nu facă *ceva* în mod deosebit. Deci, nu există nici mânie.

Nu sunteți mânioşi când cineva nu este amabil, deoarece nu aveți *nevoie* ca ei să fie amabili. Nu simțiți mânie când cineva nu este iubitor, pentru că nu aveți *nevoie* ca ei să vă iubească. Nu simțiți mânie când cineva este crud sau jigneşte sau încearcă să vă facă un rău, pentru că nu aveți *nevoie* ca ei să se comporte în nici un alt fel şi vă este foarte clar că nu vi se poate face nici un rău. Nu simțiți mânie nici în cazul în care cineva încercă să vă ia viața, pentru că nu vă e frică de moarte.

Când frica vă este luată, orice altceva vă poate fi luat şi nu veți fi mânioşi. În sinea voastră, ştiți în mod intuitiv că tot ceea ce ați creat poate fi creat iarăşi sau - ceea ce e mult mai important - că nu contează.

Când îți găseşti Pacea Interioară, nici o prezență sau absență a unei persoane, loc sau lucru, a unei condiții, circumstanțe sau situații nu poate fi Creatorul stării voastre de spirit sau cauza experienței voastre ca ființe.

Aceasta nu înseamnă că voi respingeți tot ceea ce ține de trup. Nici gând de aşa ceva. Voi trăiți experiența de a fi pe deplin în trupul vostru cât şi *deliciile* acestuia, aşa cum n-ați mai trăit-o niciodată înainte. Dar implicarea voastră în ceea ce ține de trup va fi voluntară, nu obligatorie. Veți trăi senzații trupeşti, deoarece *alegeți* să o faceți şi nu pentru că *vi se cere* să o faceți pentru a vă simți fericiți sau a vă justifica tristețea.

Această schimbare simplă - a căuta şi a găsi pacea interioară - ar

putea, dacă ar fi trăită de fiecare în parte, să termine cu toate războaiele, să elimine conflictul, să prevină nedreptatea şi să ducă lumea la pace veşnică. Nu există alte formule necesare sau *posibile*.

Pacea lumii este o treabă personală! Nu este nevoie de o schimbare de împrejurări, ci de o schimbare de conştiență.

Cum poți să-ți găseşti pacea interioară când eşti flămând? Să fii într-o stare de seninătate când îți este sete? Să rămâi calm când eşti ud şi ți-e frig şi nu ai adăpost? Sau să eviți mânia când cei pe care-i iubeşti mor fără motiv?

Vorbeşti atât de poetic, dar este oare poezia ceva practic? Are ea ceva de spus mamei din Etiopia care-şi priveşte copilul vlăguit murind din lipsa unei felii de pâine? Omului din America Centrală care simte cum un glonte îi sfâşie trupul, deoarece a încercat să împiedice o armată să-i cotropească satul? Şi ce îi spune poezia ta femeii din Brooklyn, violată de opt ori de către o bandă? Sau familiei cu şase copii din Irlanda care a sărit în aer din cauza unei bombe teroriste, plasată într-o biserică, într-o dimineață de duminică?

E greu să auzi ce spun acum. Dar, adevăr îți spun Eu ție: Există perfecțiune în orice. Străduieşte-te să vezi perfecțiunea. Aceasta este schimbarea de conştiență despre care am vorbit. Să nu ai nevoie de nimic. Să doreşti totul. Să alegi numai ceea ce se iveşte.

Simțiți-vă sentimentele. Plângeți-vă lacrimile. Râdeți râsetele. Cinstiți-vă adevărul. Dar când toată emoția a dispărut, stați liniştiți şi cunoaşteți că Eu sunt Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, în mijlocul celei mai mari tragedii priviți miracolul devenirii. Chiar dacă muriți cu un glonte în piept, chiar dacă sunteți violați de o bandă.

Totul sună ca ceva ce este imposibil de făcut. Dar dacă treceți în conştiența lui Dumnezeu, puteți să o faceți.

Nu *trebuie* să o faceți, bineînțeles. Depinde de modul în care doriți să trăiți experiența în acel moment. Într-un moment de mare tragedie, încercarea la care sunteți supuşi este întotdeauna să liniştiți mintea şi să treceți în adâncimea sufletului vostru.

Voi faceți acest lucru în mod automat, atunci când nu mai dețineți

controlul.

Ai vorbit vreodată cu o persoană care a căzut cu maşina de pe un pod? Sau care s-a pomenit cu un pistol în faţă? Sau care aproape s-a înecat? Ei îţi vor spune adesea că timpul a încetinit, că ei erau copleşiţi de un calm ciudat, că nu a existat deloc frică.

„Nu vă fie frică, pentru că Eu sunt cu voi."[14] Asta este ceea ce îi spun versurile, celui care trăieşte o tragedie. În cele mai întunecate ore, Eu voi fi lumina voastră. În cele mai negre momente, Eu voi fi mângâierea voastră. În clipele cele mai grele şi mai chinuitoare, Eu voi fi puterea voastră. Aveţi, deci, credinţă! Pentru că Eu sunt păstorul vostru. Nimic nu vă va lipsi. La loc cu păşune vă voi sălăşlui, vă voi conduce la apa odihnei.

Vă voi întoarce sufletele şi vă voi povăţui pe căile dreptăţii, pentru Numele Meu.

Într-adevăr, deşi voi veţi umbla în valea Umbrei Morţii, *nu* vă veţi teme de rele. Pentru că Eu sunt cu voi. Toiagul Meu şi varga Mea, acestea *vă vor mângâia*.

Găti-voi masă înaintea voastră împotriva celor ce vă necăjesc. Unge-voi cu undelemn capul vostru şi paharul vostru va da pe afară.

E sigur că bunătatea şi mila vă vor urma în toate zilele vieţii voastre şi voi veţi locui în casa Mea şi - în inima Mea - întru lungime de zile.[15]

---

[14] compară Ieremia XLII, 11 Vechiul Testament

[15] compară PSALMUL 22 al lui David; Noul Testament Buc. 1979

12

E minunat. Ceea ce ai spus acum este absolut minunat. Aş dori ca lumea să poată pricepe vorbele tale. Aş dori ca lumea să poată înțelege, să poată crede.

Această carte îi va ajuta. Tu îi ajuți. Deci, tu joci un rol, îți joci rolul tău în dezvoltarea Conştienței Colective. Aceasta trebuie să faceți cu toții.

Da.

Putem trece acum la un alt subiect? Cred că este important să vorbim despre această atitudine - această idee - despre care, ceva mai demult, ai spus că vrei să o prezinți aşa cum trebuie.

Atitudinea la care mă refer este cea pe care o au mulți oameni care spun că săracilor li s-a dat destul; că trebuie să încetăm de a mai pune taxe asupra celor bogați - penalizându-i, de fapt, pentru că muncesc din greu şi „se descurcă" - doar pentru a oferi încă şi mai mult celor săraci. Aceşti oameni cred că săracii sunt săraci, în special pentru că aşa vor ei să fie. Mulți nici măcar nu încercă să iasă singuri din această situație. Ei preferă să sugă din biberonul guvernului, mai degrabă decât să-şi asume responsabilitatea pentru ei înşişi.

Există mulți oameni care cred că redistribuirea bogăției - împărțirea - este o idee socialistă, diabolică. Ei citează din Manifestul Comunist - „de la fiecare după capacități, fiecăruia după nevoi" - ca dovadă a originii satanice a ideii de a asigura demnitatea umană fundamentală a tuturor, prin eforturile fiecăruia.

Aceşti oameni cred că „fiecare trebuie să fie pentru sine". Dacă li se spune că acest concept este rece şi fără inimă, ei se refugiază în afirmația că şansa bate la uşa fiecăruia în mod egal; ei pretind că nici un om nu este dezavantajat din pornire; că, dacă *ei* au putut „să se descurce", atunci *toată lumea poate* - iar, dacă cineva nu o face, „este numai vina lui".

Ție ți se pare că acest gând este arogant, provenit din nerecunoştință.

Da. Dar Ție cum Ți se pare?

Eu nu judec. E, pur şi simplu, un gând. Există o singură întrebare relevantă referitoare la acest gând sau la altul. Îți face un serviciu? Îți face acest gând un serviciu când e vorba de Cine Eşti şi Cine alegi Tu să Fii?

Uitându-se către omenire, aceasta este întrebarea pe care oamenii trebuie să şi-o pună. Ne face acest gând un serviciu? Observ că: *Există* oameni - e adevărat, *grupuri* întregi de oameni - care *s-au născut*, *după cum spuneți voi*, dezavantajați. E un adevăr evident.

Este, de asemenea, adevărat că la un nivel metafizic foarte înalt nimeni nu este „dezavantajat”, pentru că fiecare suflet creează pentru el însuşi exact acei oameni, evenimente şi împrejurări de care are nevoie ca să îndeplinească ceea ce doreşte să îndeplinească.

Voi alegeți totul. Părinții, țara în care vă veți naşte. Toate împrejurările care însoțesc revenirea voastră. Tot aşa, de-a lungul zilelor tuturor vieților voastre, continuați să alegeți şi să creați oameni, evenimente şi împrejurări destinate să vă ofere şansele exacte, corecte şi perfecte pe care le doriți acum, ca să vă cunoaşteți aşa cum *sunteți voi cu adevărat*.

Cu alte cuvinte, nimeni nu este „dezavantajat”, dacă luăm în considerare ceea ce *sufletul* doreşte să realizeze. De exemplu, sufletul poate să *dorească* să lucreze cu un corp handicapat ,sau într-o societate represivă, sau în condiții de constrângere politică sau economică enormă, pentru a i se oferi condițiile necesare să realizeze ceea ce a hotărât dinainte.

Vedem că oamenii *se confruntă* cu „dezavantaje” în sens *fizic*, dar acestea sunt, de fapt, condiții *metafizice* corecte şi perfecte.

Ce înseamnă pentru noi toate astea, dacă vorbim din punct de vedere practic? Ar trebui să oferim ajutor celor „dezavantajați”, sau ar trebui să vedem că, în realitate, ei se află exact acolo unde *vor* să fie şi îşi dau astfel voie să „acționeze conform Karmei lor”?

Aceasta este o întrebare foarte bună - şi foarte importantă.

Aminteşte-ți, în primul rând, că tot ceea ce gândiți, spuneți şi faceți este o reflectare a ceea ce ați decis referitor la voi înşivă; o afirmare a lui

Cine Sunteți; un act de *creație* în cadrul deciziei asupra a cine vreți să *fiți*. Continui să mă întorc la această idee, deoarece acesta este singurul lucru pe care-l faceți aici; cu asta vă ocupați. Nimic altceva nu se întâmplă, sufletul vostru nu are alte puncte pe ordinea de zi. Căutați să fiți şi să trăiți experiența lui Cine Sunteți Voi cu Adevărat - şi să îl creați.

Voi vă creați pe voi înşivă din nou, în fiecare moment al lui Acum.

Acum, în acest context, când întâlniți o persoană care, în termeni relativi, aşa cum se vede ea în interiorul lumii voastre, pare a fi dezavantajată, prima întrebare pe care trebuie să o puneți este: Cine sunt eu şi cine aleg eu *să fiu* în raport cu aceasta? Cu alte cuvinte, prima întrebare când întâlniți pe cineva *în orice* situație ar trebui să fie: Ce doresc eu în acest caz?

M-ai auzit? Prima ta întrebare ar trebui să fie întotdeauna: Ce doresc eu în acest caz? - şi nu: Ce doreşte cealaltă persoană?

Aceasta este cea mai fascinantă introspecție care mi s-a oferit vreodată asupra modului în care trebuie să procedăm în cadrul relațiilor umane. Ea contrazice complet tot ceea ce am învățat eu până acum.

Ştiu. Dar, motivul pentru care relațiile voastre sunt într-o astfel de dezordine este că voi încercați întotdeauna să înțelegeți ce doreşte cealaltă persoană şi ce doresc alți *oameni* - în loc de ce doriți *voi* cu adevărat.

Apoi, trebuie să decideți dacă să le *dați* sau nu. Şi iată cum procedați: Decideți, aruncând o privire asupra a ceea ce voi s-ar putea să doriți *de la ei*. Dacă credeți că nu veți dori nimic de la ei, dispare primul motiv pentru a le da ceea ce vor, aşa încât, rareori o faceți. Dacă, pe de altă parte, vedeți că există ceva ce doriți sau s-ar putea să doriți de la ei, atunci apare instinctul de autosupraviețuire şi încercați să le dați ceea ce vor.

Apoi vă supărați - în special dacă cealaltă persoană nu vă dă, în cele din urmă, ceea ce *doriți*.

În acest joc de-a *Eu îți Dau - Tu îmi Dai* stabiliți un echilibru foarte delicat. Eu îți satisfac nevoile şi tu mi le satisfaci pe ale mele.

Cu toate acestea, scopul tuturor relațiilor umane - a relațiilor între națiuni, ca şi între indivizi - nu are nimic de a face cu acest joc. Scopul Relațiilor voastre Sfinte cu orice altă persoană, loc sau obiect nu este de a

vă da seama ce anume doresc *ei* sau au nevoie, ci de ce anume doriți sau pretindeți *voi*, ca să *evoluați*, ca să fiți Cine *vreți* să Fiți.

De aceea *am creat* Eu Relațiile cu alte lucruri. Dacă n-ar fi fost aşa, voi ați fi continuat să trăiți într-un *vacuum*, un vid, Totul Etern de unde veniți. Dar în Totul voi, pur şi simplu, *sunteți* şi nu puteți *să trăiți experiența* „conştienței" voastre ca fiind *ceva anume*, deoarece în Totul nu există *nimic din ceea ce voi nu sunteți*.

Astfel că am realizat un mod pentru ca voi să creați din nou şi *să ştiți* Cine Sunteți *în cadrul experienței voastre*. Am făcut-o, oferindu-vă:

1. Relativitatea - un sistem în cadrul căruia puteți exista ca ceva în relație cu altceva.

2. Uitarea - un proces prin care vă supuneți voit la amnezie totală, astfel încât să *nu puteți şti* că relativitatea este, pur şi simplu, un truc şi că voi sunteți Tot ce Este.

3. Conştiența - o stare a Ființei în care voi evoluați, până când ajungeți complet conştienți, devenind apoi un Dumnezeu Adevărat şi Viu, creând şi trăind experiența propriei voastre realități, extinzând şi explorând acea realitate, schimbând şi *re*-creând acea realitate, pe măsură ce vă întindeți conştiența spre noi limite - sau, aş zice, spre *nici o limită*.

În această paradigmă, *Conştiența este totul*.

Conştiența - acel ceva de care sunteți pe deplin conştienți - este baza întregului adevăr şi, astfel, al întregii spiritualități adevărate.

Dar ce rost au toate astea? Mai întâi ne faci să uităm Cine Suntem, astfel încât să ne putem aminti Cine Suntem?

Nu chiar. Ca să puteți să-l *creați* pe Cine Sunteți şi Cine *Vreți* Voi *să Fiți*. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu de a fi Dumnezeu. Este Eu care sunt Eu - prin *voi*!

Aceasta este esența întregii vieți.

Prin voi, Eu *trăiesc experiența* de a fi Cine şi Ce Sunt.

Fără voi, Eu aş putea să cunosc acest lucru, dar nu să-l trăiesc ca experiență. A cunoaşte şi a trăi ca experiență sunt două lucruri diferite. Eu voi alege, tot timpul, a trăi ca experiență.

Şi, într-adevăr, *asta fac*. Prin *voi*.

Mi se pare că am deviat de la întrebarea de bază.

E greu să-L ții pe Dumnezeu legat de un singur subiect. Eu sunt genul expansiv. Hai să vedem dacă ne putem întoarce.

Da - ce e de făcut cu cei mai puțin norocoşi.

În primul rând, hotărâți Cine şi Ce Sunteți în Relația cu ei.

În al doilea rând, dacă decideți că doriți să trăiți experiența de a fi Sprijin, de a fi Ajutor, de a fi Iubire şi Compasiune şi Grijă, atunci vedeți cum puteți fi *toate acestea*, *în cel mai bun mod cu putință*.

Şi înțelegeți că abilitatea voastră de a fi toate acestea *nu are nimic de a face cu ceea ce sunt sau fac ceilalți*. Uneori, cel mai bun mod de a iubi pe cineva şi cel mai mare ajutor pe care i-l poți da este *de a-l lăsa în pace* sau de a-i da puterea de a se ajuta singur.

E ca un ospăț. Viața este o masă întinsă şi tu poți să-i serveşti cu *o porție mare din ei înşişi*.

Aminteşte-ți că cel mai mare ajutor pe care-l poți da cuiva este *să-l trezeşti*, să-i aminteşti de Cine Este cu Adevărat. Sunt multe căi pentru a o face. Uneori cu un pic de ajutor; cu un brânci, un ghiont, un şut... şi uneori cu hotărârea de a-l lăsa să meargă pe drumul lui, să-şi urmeze propria cale, să facă ce vrea, fără nici un amestec sau intervenție din partea ta. (Toți părinții ştiu că există această posibilitate şi în fiecare zi se chinuie groaznic din cauza ei.)

Ceea ce ai ocazia să faci pentru cei mai puțin norocoşi este să le *re-aminteşti*. Adică, să-i faci să-şi creeze o Imagine Mentală Nouă despre ei înşişi. Şi tu trebuie să capeți o Imagine Mentală Nouă în ceea ce-i priveşte, pentru că, dacă *îi vezi* ca fiind nenorocoşi, *aşa vor fi*.

Marele har a lui Iisus a fost că El i-a văzut pe toți aşa cum erau ei cu adevărat; El a refuzat să accepte aparențele. El a refuzat să creadă ceea ce credeau alții despre ei înşişi. El a avut întotdeauna gândirea cea mai înaltă şi întotdeauna i-a invitat şi pe ceilalți să o aibă.

Dar El a respectat opțiunea făcută de ceilalți. El nu le-a cerut să accepte ideea Sa înaltă - a ținut-o doar ca pe o invitație.

El a avut şi compasiune - iar dacă alții alegeau să se vadă pe ei înşişi ca pe nişte Ființe care au nevoie de ajutor, El nu i-a respins pentru auto-

evaluarea lor greşită, ci le-a permis să îşi iubească realitatea - şi i-a ajutat, cu dragoste, să-şi îndeplinească alegerea.

Asta, deoarece Iisus ştia că, pentru unii, cea mai rapidă cale spre Cine Sunt Ei era calea *prin* Cine Ei Nu Sunt.

El nu a considerat-o imperfectă şi, prin urmare, nu a condamnat-o. Mai degrabă, El a văzut-o *şi pe aceasta* ca fiind „perfectă" - şi a sprijinit pe oricine în a fi exact ceea ce voia să fie.

Din acest motiv, oricine Îi cerea lui Iisus ajutorul, îl primea.

El nu a refuzat pe nimeni - dar a avut întotdeauna grijă să vadă că ajutorul pe care-l dădea sprijinea dorința deplină şi cinstită a persoanei respective. Dacă alții căutau cu sinceritate iluminarea, exprimând în mod cinstit disponibilitatea lor de a trece la alt nivel, Iisus le dădea puterea şi curajul şi înțelepciunea pentru a o face. El S-a ținut de-o parte - şi pe bună dreptate - ca un exemplu, şi i-a încurajat pe oameni ca, dacă nu puteau să facă nimic altceva, măcar să aibă credință în El. El spunea că nu o să-i ducă pe căi greşite.

Mulți şi-au pus credința în El - şi, până în ziua de astăzi, El îi ajută pe cei care-I invocă numele. Asta, pentru că sufletul Său s-a angajat să-i trezească pe cei care se străduiesc să fie cu totul treji şi pe deplin vii în Mine.

Dar Christos a avut *milă* şi de cei care nu credeau în El. De aceea a respins ideea că numai El are dreptate şi - aşa cum face şi Tatăl din Ceruri - nu a emis niciodată judecăți. Conceptul lui Iisus despre Iubirea Perfectă a fost să ofere tuturor persoanelor exact ajutorul pe care-l cereau, după ce le spunea ce fel de ajutor puteau *primi*.

El nu a refuzat niciodată să ajute pe cineva şi nu a făcut-o câtuşi de puțin pornind de la gândul că „după cum ți-ai aşternut aşa vei dormi".

Iisus ştia că, dacă le dădea oamenilor ajutorul pe care-l cereau - în loc doar de ajutorul pe care voia El să-l dea, le dădea putere *la nivelul la care ei erau pregătiți să primească putere*.

Aceasta este atitudinea marilor maeştri. A acelora care au umblat pe planeta voastră în trecut şi a acelora care umblă acum.

Acum totul îmi este confuz. Când anume a da ajutor cuiva înseamnă a-i *lua* din putere? Când funcționează aceasta împotriva, mai degrabă decât în folosul evoluției celuilalt?

Atunci când ajutorul este oferit într-un asemenea mod încât creează dependență continuă, mai degrabă decât independență rapidă. Când le permiți altora să înceapă, în numele compasiunii, să se bazeze pe tine, mai degrabă decât pe ei înşişi.

Aceasta nu înseamnă compasiune ci dorință de a-i face dependenți de tine. De a avea putere asupra lor. Pentru că, acest gen de ajutor, în realitate îți măreşte orgoliul. Deosebirea poate fi foarte subtilă şi, uneori, nici nu-ți dai seama că ai început să devii plin de tine. Crezi cu adevărat că, de fapt, faci tot ce poți ca să-l ajuți pe altul... dar fii atent ca, nu cumva, prin asta să urmăreşti să-ți autocreezi un plus de valoare. Pentru că, în măsura în care tu permiți altor persoane să te facă responsabil pentru ele, în aceeaşi măsură le permiți să te facă puternic. Şi aceasta te face, desigur, să te simți valoros.

Iar acest gen de ajutor *este un afrodiziac care îi seduce pe cei slabi*.

Țelul este să-i ajuți pe cei slabi să devină puternici, nu să-i laşi să devină şi mai slabi. Aceasta este problema în cazul multor programe guvernamentale de asistență socială, pentru că ele fac adesea acest lucru, în loc de a-l face pe celălalt. Programele guvernamentale se pot perpetua prin ele însele. Obiectivul lor poate fi tot atât de bine să-şi justifice existența, ca şi să-i ajute pe cei care trebuie asistați. Dacă ar exista o limită a întregii asistențe guvernamentale, oamenii ar fi ajutați când au cu adevărat nevoie, dar nu ar putea deveni dependenți de *acest* ajutor, substituindu-*l* propriilor lor forțe.

Guvernele înțeleg că ajutor înseamnă putere. Din acest motiv, guvernele oferă cât mai mult ajutor la cât mai mulți oameni - pentru că, cu cât sunt mai mulți oamenii pe care guvernul îi ajută, cu atât sunt mai mulți oamenii care ajută guvernul.

Cei pe care guvernul îi sprijină, *sprijină guvernul*.

***Nu ar trebui* să existe redistribuirea bogățiilor. Manifestul comunist *este într-adevăr* satanic.**

Desigur că *nu există* Satana, dar înțeleg ce vrei să spui.

Ideea din spatele afirmației „De la fiecare după capacități, fiecăruia după nevoi” nu este rea, ci frumoasă. Este, pur şi simplu, un alt mod de a

spune că tu eşti cel care-l ajuți pe fratele tău mai mic. Este implementarea acestei idei frumoase care poate deveni urâtă.

A împărți cu altul trebuie să fie un mod de viață, nu un edict impus de guvern. A împărți cu altul trebuie să fie un gest voluntar, nu forțat.

Dar - iar am ajuns de unde am plecat! - în forma lui cea mai bună, guvernul *înseamnă oameni* şi programele lui sunt simple mecanisme prin care oamenii împart cu mulți alții, iar acesta este un „mod de viață”. Şi aş argumenta că oamenii, în colectiv, prin sistemele lor politice, au ales să facă aceasta - deoarece au observat, şi istoria a arătat, că „cei care au” *nu împart* cu „cei care nu au”.

Țăranii ruşi ar fi putut aştepta până ar fi înghețat iadul ca nobilimea rusă să-şi împartă bogăția, care a fost câştigată şi mărită prin muncă grea. Țăranilor li s-a dat doar atât cât să supraviețuiască, ca un „stimulent” să continue să lucreze pământul - şi să-i facă pe moşieri şi mai bogați. Vorbeai despre o *relație de dependență*! Acesta a fost un aranjament: eu-te-ajut-pe-tine-numai-dacă-şi-tu-mă-ajuți-pe-mine, mai exploatator şi mai neruşinat decât orice a fost inventat *vreodată* de către guvern! Împotriva acestei neruşinări s-au revoltat țăranii ruşi. Un guvern care dă asigurări că toți oamenii sunt tratați egal s-a născut din frustrarea poporului că „cei care au” *nu vor să dea de bună voie* „celor care nu au”.

La fel s-a întâmplat când Măria Antoaneta Ie-a spus maselor înfometate care strigau în zdrențe sub fereastra ei, în timp ce ea stătea întinsă într-o cadă de aur, aşezată pe un piedestal de pietre prețioase şi mesteca struguri de import: „Să mănânce cozonac!”

***Aceasta* este atitudinea împotriva căreia s-au ridicat cei asupriți. Aceasta este situația care a provocat revoluția şi a creat guverne de, aşa numită, oprimare. Guvernele care iau de la bogați şi dau la săraci se numesc de oprimare, în timp ce guvernele care nu fac nimic când bogații *îi exploatează* pe săraci sunt de reprimare.**

Întreabă-i chiar şi astăzi pe țăranii din Mexic. Se spune că 20 sau 30 de familii - elita bogată şi puternică - literalmente *conduc* Mexicul (în principal pentru că *îl au în posesie*!) în timp de 20 sau 30 de *milioane* trăiesc în cele mai cumplite lipsuri. Astfel încât, în 1993-1994 țăranii au pornit o revoltă, căutând să forțeze guvernul elitist să îşi

recunoască datoria de a-i ajuta pe oameni să-şi facă rost de mijloace de trai care să le ofere un pic de demnitate. Există o diferență între guverne elitiste şi guverne „alese de către şi pentru popor". Oare nu sunt guvernele poporului create de către oameni furioşi, frustrați din cauza egoismului fundamental al naturii umane? Nu sunt programele guvernamentale create ca un remediu pentru lipsa de dorință a omului de a oferi el însuşi un remediu?

Nu sunt acestea criteriile de bază pentru legi cinstite pentru locuințe, statute ale muncii copilului, programe de sprijin pentru mame cu copii care depind de ele? Nu a încercat departamentul de Securitate Socială a guvernului să ofere oamenilor în vârstă ceva ce propriile lor familii nu vor sau nu pot să le ofere?

Cum împăcăm ura noastră față de controlul guvernamental cu faptul că, în acelaşi timp, nu facem ceea ce ar *trebui* să facem atunci când *nu există* controale?

Se spune că nişte mineri au muncit în condiții *înfiorătoare* înainte ca guvernul să ceară împuțiților de proprietari de mine să-şi curețe minele împuțite.

De ce nu au făcut-o proprietarii înşişi? Pentru că le-ar fi micşorat *profiturile*! Iar celor bogați nu le-a păsat cât de mulți săraci *au murit* în mine nesigure, ca să le crească şi să le umfle lor profiturile.

Afaceriştii au plătit salarii de *sclav* muncitorilor începători, înainte ca guvernele să le impună cerințe de salarii minime. Cei care sunt pentru întoarcerea la „vremurile bune de odinioară" spun „Şi ce dacă? Ei ne dădeau *locuri de muncă*, nu-i aşa? Şi cine îşi asumă *riscul*? Muncitorul? Nu! *Investitorul*, *proprietarul îşi* asumă toate riscurile! Deci, el trebuie să primească recompensa cea mai mare!"

Oricine care gândeşte că muncitorii - de a căror muncă depind proprietarii - ar trebui să fie tratați cu demnitate, e numit *comunist*.

Oricine crede că unei persoane n-ar trebui să i se refuze locuință din cauza culorii pielii e numit *socialist*.

Oricine care crede că unei femei n-ar trebui să i se refuze oportunități de angajare sau promovare, numai pentru că nu are sexul care trebuie e numit *feminist radical*.

Iar când guvernele, prin reprezentanții lor aleşi, se străduiesc să

rezolve aceste probleme pe care oamenii care au puterea în societate refuză cu consecvenţă să le rezolve ei înşişi, acele guverne sunt numite de opresiune! (Dar niciodată de către oamenii pe care-i ajută. Numai de către oamenii care refuză să ofere *ei înşişi* ajutor.)

Nicăieri nu e acest lucru mai evident decât în asistenţa medicală. În 1992, un preşedinte american şi soţia lui au decis că era incorect şi nepotrivit ca milioane de americani să nu aibă acces la asistenţă medicală preventivă; această noţiune a pornit o dezbatere despre îngrijirea medicală, care i-a făcut chiar ţi pe cei care lucrează în profesia medicală şi în industria de asigurări să se amestece în scandal.

Problema reală nu este a cui soluţie a fost mai bună: planul propus de către Administraţie sau cel propus de către industria particulară. Problema reală este: *De ce nu a propus industria particulară propria sa soluţie*, *cu mult timp în urmă*.

Am să vă spun eu de ce. Pentru că nu *au fost obligaţi* să o facă. Nimeni nu s-a plâns. Iar industria a scos profit.

Profit. Profit. *Profit*.

Prin urmare, punctul meu de vedere este acesta: putem să ţipăm şi să ne răzvrătim şi să ne plângem cât vrem. Adevărul adevărat este că guvernele oferă soluţii, acolo unde sectorul particular nu o face.

Putem să pretindem, de asemenea, că guvernele fac ceea ce fac împotriva voinţei oamenilor, dar, atâta timp cât oamenii controlează guvernul - aşa cum se întâmplă în mare măsură în Statele Unite - guvernul va continua să ofere şi să pretindă soluţii pentru relele sociale, deoarece *majoritatea oamenilor nu sunt* bogaţi şi puternici şi, de aceea, *nu pot legifera pentru ei înşişi ceea ce societatea nu vrea să le dea de bună voie*.

Doar în ţările în care majoritatea oamenilor *nu controlează* guvernul, acest guvern nu face nimic sau mai nimic împotriva acestor inechităţi. Deci problema este: Ce înseamnă prea mult guvern? Ce însemnă prea puţin? Unde şi cum găsim echilibru?

Măiculiţă! Niciodată nu te-am văzut aşa de pornit! Ai vorbit acum cât n-ai făcut-o în ambele volume.

Ei bine, ai spus că această carte urmează să adreseze câteva pro-

bleme mai extinse, globale, cu care este confruntată familia unui om. Cred că am expus una importantă.

Şi chiar elocvent. De sute de ani toți s-au străduit să o rezolve, de la Toynbee la Jefferson - până la Marx.

Bun - care-i soluția *Ta*?

Trebuie să mergem înspre înapoi acum; va trebui să abordăm nişte probleme vechi.

Dă-i înainte. Probabil că trebuie să aud de două ori.

Atunci voi începe cu faptul că *Eu nu am* o „soluție". Şi asta, pentru că nimic din tot ce ai spus nu consider ca fiind o problemă. Este doar ceea ce este şi cu nu am nici o preferință. Descriu aici, pur şi simplu, ceea ce poate fi văzut; ceea ce poate vedea oricine cu ochiul liber.

Bine, nu ai nici o soluție şi nu ai nici o preferință. Poți să-mi oferi o observație?

Observ că omenirea trebuie să găsească un sistem de guvernare care să ofere o soluție totală - deşi guvernul Statelor Unite s-a apropiat până acum cel mai mult de acesta. Dificultatea e că bunătatea şi corectitudinea țin de morală şi nu de politică.

Guvernul este încercarea umană de a mandata bunătatea şi de a asigura corectitudinea. Dar există un singur loc unde se naşte bunătate. Şi acesta este în inima omului. Există un singur loc unde corectitudinea poate fi conceptualizată şi acesta este în mintea omului. Există un singur loc unde dragostea poate fi cu adevărat trăită ca experiență, iar acesta este sufletul omului. Pentru că sufletul omului *este iubire*.

Nu puteți legifera moralitatea. Nu puteți trece o lege care să spună „iubiți-vă unul pe altul".

Ne învârtim în cercuri, aşa cum am făcut cu toate şi până acum. Dar

discuția este bună. Aşa că, dă-i înainte! Totul este în regulă, chiar dacă ne întoarcem la aceleaşi lucruri de două sau de trei ori. Încercarea noastră este de a-i da de capăt; gândeşte-te cum vrei să o abordezi acum.

Atunci voi pune aceeaşi întrebare pe care am pus-o înainte. Nu sunt oare toate legile, pur şi simplu, o încercare a omului de a codifica concepte morale? Nu este „legislația" doar acordul nostru combinat în ceea ce priveşte ce este „corect" şi „greşit"?

Da. Şi anumite legi civile - reguli şi regulamente - sunt cerute de societate voastră primitivă. (Înțelegi că, în societățile non-primitive, astfel de legi nu sunt necesare. Toate ființele se coordonează singure.) În societatea voastră încă sunteți confruntați cu câteva întrebări absolut elementare. Să vă opriți la colțul străzii înainte de a merge mai departe? Să cumpărați şi să vindeți, potrivit cu anumite cerințe? Există restricții în legătură cu modul în care vă comportați unul cu altul?

Dar, zău că nici măcar aceste legi de bază - interzicerea crimelor, a distrugerilor, înşelăciunii, sau chiar a trecerii pe roşu - nu ar trebui să fie necesare şi *nu ar fi* necesare, dacă toți oamenii de pretutindeni ar urma numai *Legile Iubirii*.

Adică, Legea lui Dumnezeu.

E nevoie de o evoluție a conştienței şi nu de o mărire a guvernului.

Vrei să spui că totul ar fi în regulă doar dacă am urma cele Zece Porunci!

Nu există ceea ce voi numiți cele Zece Porunci. (Vezi volumul I pentru o explicație completă.) Legea lui Dumnezeu înseamnă Nici O Lege. Este ceva ce voi nu puteți înțelege.

Eu nu pretind nimic.

Mulți oameni nu pot să creadă în ultima Ta afirmație.

Fă-i să citească volumul I. Acolo se explică totul.

Asta sugerezi Tu pentru această lume? Anarhie totală?

Eu nu sugerez nimic. Observ doar ce anume dă rezultate. Îți spun ce se vede cu ochiul liber. Şi, nu! Eu nu văd că anarhia - absența guvernării, a regulilor, a regulamentelor sau limitările de orice fel - ar da rezultate. O astfel de organizare este practică numai în cazul ființelor evoluate, ceea ce nu văd că ar fi ființele umane. Prin urmare, e nevoie de un anumit nivel de guvernare până când omenirea va evolua ca să ajungă la punctul în care veți *face în mod natural* ceea ce *e corect în mod natural*.

Până atunci, sunteți foarte înțelepți că vă guvernați. Ideile pe care le-ai expus acum câteva momente sunt remarcabile, incontestabile. De cele mai multe ori, atunci când sunt lăsați de capul lor, oamenii *nu fac* ceea ce este „corect".

Problema reală este, nu de ce guvernele impun atât de multe regulamente şi reguli asupra oamenilor, ci de ce *trebuie să o facă*?

Răspunsul e legat de Conştiența de Separare.

Adică faptul că ne vedem ca pe nişte entități separate unul de celălalt.

Da.

Dar dacă noi nu suntem separați, atunci *suntem* Unul. Şi asta nu înseamnă, oare, că *suntem* răspunzători unul pentru celălalt?

Da.

Dar aceasta nu ne ia din puterea de a atinge măreția individuală? Dacă eu sunt responsabil pentru alții, atunci Manifestul Comunist avea dreptate! „De la fiecare după capacități, fiecăruia după nevoi."

După cum am spus deja, aceasta este o idee foarte nobilă. Dar care, atunci când este impusă fără milă, este spoliată de tot ce are nobil în ea.

Aceasta a fost dificultatea în cazul comunismului. Nu conceptul, ci implementarea.

Există dintre cei care spun că acest concept *a trebuit* să fie impus forțat, deoarece el violează natura fundamentală a omului.

Ai pus punctul pe i. Ceea ce trebuie schimbat este natura fundamentală a omului. Aici trebuie lucrat.

Pentru ca să se creeze mutația de conştiență despre care ai vorbit.

Da.

Dar iarăşi ne învârtim în cercuri. Oare o conştiență de grup nu le ia oamenilor puterea?

Hai să ne gândim. Dacă fiecărei persoane de pe planetă i s-ar îndeplini nevoile fundamentale - dacă masa de oameni ar putea trăi în demnitate, scăpând de lupta pentru supraviețuire - aceasta nu ar deschide oare drumul pentru ca întreaga umanitate să se angajeze în realizarea unor scopuri mai nobile? Oare măreția individuală ar fi cu adevărat suprimată dacă s-ar garanta supraviețuirea individuală?

Trebuie, oare, ca demnitatea universală să fie sacrificată în favoarea gloriei individuale?

Ce fel de glorie este aceasta, când e obținută pe seama altuia?

Am pus pe planeta voastră resurse mai mult decât suficiente ca să asigur provizii pentru toți. Cum se întâmplă că mii de oameni mor de foame în fiecare an? Că sute stau fără adăpost? Că milioane strigă după o minimă demnitate? Genul de ajutor care ar pune capăt *acestor lucruri* nu este cel care vă ia puterea. Dacă cei bogați spun că nu vor să-i ajute pe cei flămânzi şi fără de adăpost, pentru că nu vor să le ia puterea, atunci cei bogați sunt ipocriți. Pentru că nimeni nu este cu adevărat „bogat” dacă le merge bine, în timp ce alții mor.

Evoluția unei societăți este măsurată prin cât de bine îi tratează pe

cei mai amărâți dintre membrii ei. După cum am spus, provocarea este în a găsi un echilibru între a-i ajuta pe oameni şi a le face rău.

Ne poți oferi nişte povețe?

O povață care cuprinde tot ar fi aceasta: Când sunteți în dubiu, greşiți întotdeauna în favoarea compasiunii. Testul dacă ajutați sau faceți rău este următorul: oare oamenii evoluează sau involuează ca rezultat al ajutorului tău? I-ai făcut mai buni sau mai puțin buni? Mai capabili sau mai puțin capabili?

S-a spus că, dacă dai cuiva tot ce are nevoie, va fi mai puțin dispus să muncească el însuşi ca să-l obțină.

Dar de ce ar trebui să muncească pentru strictul necesar? Nu este suficient pentru toată lumea? Ce are de-a face „a munci pentru ceva" cu orice altceva? Oare demnitatea umană fundamentală de a avea strictul necesar nu este dreptul din naştere al fiecăruia? *Nu s-ar cuveni să fie*?

Dacă cineva caută să aibă *mai mult* decât nivelul minim - mai multă mâncare, case mai mari, îmbrăcăminte mai frumoasă - poate să se străduiască să atingă aceste scopuri. Dar se cuvine, oare, ca cineva să trebuiască să se lupte doar ca *să supraviețuiască*, pe o planetă unde se găseşte mai mult decât este necesar pentru toată lumea?

Aceasta e problema centrală cu care se confruntă omenirea.

Provocarea este, nu de a-i face pe toți egali, ci de a-i da fiecăruia cel puțin siguranța unei supraviețuiri minime în demnitate, astfel încât fiecare să aibă şansa de a alege ce doreşte să aibă în plus.

Există dintre cei care comentează că unii oameni nu profită de această şansă, chiar atunci când le este dată.

Ei fac o observație corectă.

Aceasta ridică o altă problemă: le datorați voi încă o şansă şi încă una celor care nu profită de oportunitățile care li se oferă?

Nu.

Dacă eu aş adopta o asemenea atitudine, pe toți v-ar înghiți iadul pentru totdeauna.

Adevăr vă spun Eu vouă: în Lumea lui Dumnezeu, compasiunea e fără de sfârşit, dragostea nu încetează niciodată, răbdarea nu se termină niciodată. Numai în lumea omului, bunătatea este limitată.

În Lumea Mea, *bunătatea este nesfârşită*.

Chiar dacă nu o merităm.

O meritați *întotdeauna*!

Chiar dacă Îți aruncăm bunătatea în față?

Mai ales dacă o faceți. („Dacă cineva te loveşte peste obrazul drept, întoarce-l şi pe celălalt. Şi dacă un om îți cere să mergi cu el o milă, mergi cu el două."[16]) Când Îmi aruncați bunătatea înapoi în față (ceea ce, că veni vorba, rasa umană o face către Dumnezeu de milenii), eu văd doar că *faceți o greşeală*. Nu vă cunoaşte-ți interesul.

Eu am compasiune pentru voi, deoarece greşeala voastră nu se bazează pe răutate, ci pe ignoranță.

Dar unii oameni sunt fundamental răi.
Unii au o răutate intrinsecă.

Cine ți-a spus aşa ceva?

Aşa am observat eu.

Atunci nu vezi bine. Ți-am mai spus şi înainte: nimeni nu face nimic

[16] Matei, V, 39,41 Noul Testament N.T.

rău, dacă se comportă conform cu modelul lumii lui.

Altfel spus, toţi fac cel mai bun lucru pe care-l pot face într-un anumit moment.

Toate acţiunile fiecăruia depind de datele pe care le are la îndemână.

După cum am mai spus - conştienta este totul. De ce anume eşti conştient? Ce cunoşti?

Dar când oamenii ne atacă, ne fac rău, ne provoacă distrugeri, sau chiar ne omoară ca să-şi atingă scopurile, acestea nu reprezintă ceva rău?

Ţi-am mai spus şi înainte: *orice atac este un strigăt după ajutor*.

Nimeni nu doreşte cu adevărat să facă rău altuia. Cei care-l fac - inclusiv guvernele voastre - o fac din ideea deplasată că acesta este singurul mod de a ajunge la ceea ce doresc. Am subliniat deja în această carte care este *soluţia cea mai înaltă* la această problemă. Pur şi simplu, *să nu doreşti nimic*. Să ai preferinţe, dar nu *nevoi*.

Dar aceasta e o stare foarte înaltă de a fi: este locul în care se află Maeştrii. Vorbind în termeni geopolitici, de ce să nu vă străduiţi împreună, toată omenirea la un loc, pentru a rezolva nevoile cele mai definitorii ale fiecăruia?

Dar o facem - sau cel puţin încercăm.

Asta-i tot ce poţi să spui după mii de ani de istorie a umanităţii?

Fapt este că nu aţi evoluat deloc. Încă acţionaţi cu mentalitatea primitivă: „fiecare om pentru sine”. Jefuiţi Pământul, îi prădaţi toate resursele, exploataţi oamenii şi îi privaţi în mod sistematic de drepturi pe cei care nu sunt de acord cu voi şi cu ceea ce faceţi, numindu-i „radicali”.

Faceţi toate acestea pentru propriile voastre scopuri egoiste, pentru că aţi instituit un stil de viaţă pe care *nu-l puteţi menţine altfel*.

Trebuie să tăiaţi milioane de hectare de copaci în fiecare an, pentru că, altfel, nu veţi putea avea ziarul de duminică. *Trebuie* să distrugeţi kilometri din stratul de ozon care vă protejează planeta, pentru că, altfel, nu vă puteţi da cu fixativ pe păr. *Trebuie să* vă poluaţi ireversibil râurile şi

fluviile, pentru că, altfel, industriile voastre nu vă pot da Mai Mare, Mai Bun, Mai Mult. Şi *trebuie* să-i exploataţi pe cei care au mai puţin decât voi - pe cei mai puţin avantajaţi, mai puţin educaţi, mai puţin conştienţi - sau, altfel, nu puteţi să trăiţi în vârful piramidei umane, într-un lux nemaipomenit (şi nenecesar). În cele din urmă, *trebuie să negaţi că faceţi toate acestea* sau altfel nu mai puteţi trăi cu voi înşivă.

Nu puteţi găsi în inima voastră ideea de „a trăi simplu, astfel încât şi alţii să poată, pur şi simplu, trăi". Înţelepciunea uşor accesibilă este prea simplă pentru voi. Este prea mult să vi se ceară aşa ceva. Prea mult de dat. La urma urmei, aţi muncit *din greu* pentru ceea ce aveţi! *N-aveţi de gând să daţi nimănui nimic*!

Şi dacă restul rasei umane - ca să nu mai vorbim despre copiii copiilor voştri - trebuie să sufere din cauza asta, vă doare-n cot, nu-i aşa? *Voi* aţi făcut tot ceea ce trebuia să faceţi ca să supravieţuiţi „ca să vă descurcaţi". La fel pot să facă şi ei! La urma urmei, fiecare pentru sine, nu-i aşa?

Există vreo posibilitate ca să ieşim din această nebunie?

Da. Să spun din nou? *O modificare de conştienţă*.

Nu puteţi rezolva, prin acţiuni guvernamentale sau mijloace politice, problemele care infestează omenirea. De mii de ani încercaţi să o faceţi Schimbarea care trebuie să fie făcută nu se poate face decât în inimile oamenilor.

Poţi spune într-o singură frază ce schimbare trebuie să facem?

Am spus-o de câteva ori deja.

Trebuie să încetaţi de a-L vedea pe Dumnezeu separat de voi şi pe voi separaţi unul de celălalt.

Singura soluţie este Adevărul Suprem: În univers, nimic nu există separat de orice altceva. *Totul* este legat intrinsec, interdependent, irevocabil, interactiv, întreţesut în interiorul materialului întregii vieţi.

Toate guvernele, toate politicile trebuie să se bazeze pe acest adevăr.

Toate legile trebuie să-şi aibă rădăcina în el.

Aceasta este speranţa viitoare pentru rasa voastră; singura speranţă

pentru planeta voastră.

Cum funcționează acea Lege a Iubirii, despre care vorbeai mai devreme?

Iubirea dă totul şi nu pretinde nimic.

Cum e posibil ca noi să nu pretindem nimic?

Dacă fiecare dintre voi ar da totul, ce ați pretinde?

Singurul motiv pentru care voi pretindeți *ceva* este deoarece altcineva păstrează pentru sine.

Încetați de a mai păstra pentru voi!

Asta nu ține decât dacă o facem toți o dată.

Într-adevăr, e nevoie de o conştiență globală.

Dar cum să ajungem la ea? *Cineva trebuie să înceapă*.

Ți se oferă ție ocazia.

Tu poți fi sursa acestei Noi Conştiențe.

Tu poți fi inspirația.

Într-adevăr, tu *trebuie* să fii.

Eu trebuie să fiu?

Mai e şi altcineva pe-acolo?

13

Cu ce să încep?

Fii o lumină asupra omenirii şi nu îi face rău. Încercă să construieşti, nu să distrugi. Adu-Mi poporul acasă.

Cum?

Prin exemplu tău luminos. Caută numai Bunătatea.

Vorbeşte numai întru adevăr. Acționează numai întru dragoste.

Trăieşte Legea Iubirii, acum şi întotdeauna. Dă totul, nu pretinde nimic. Evită tot ce e nedemn. Nu accepta inacceptabilul.

Învață-i pe toți cei care caută să afle despre Mine.

Fă din fiecare moment al vieții tale o revărsare de iubire.

Foloseşte fiecare clipă ca să gândeşti gândul cel mai înalt, să spui cuvântul cel mai înalt, să faci fapta cea mai înaltă. Prin aceasta, preamăreşte-ți Sinele tău Sfânt şi, astfel, preamăreşte-Mă şi pe Mine.

Adu pace pe Pământ, aducând pace celor a căror viață o atingi.

Fii pace.

Simte şi exprimă în fiecare clipă Legătura ta Divină cu Totul, cu fiecare persoană, loc şi lucru.

Îmbrățişează fiecare împrejurare, însuşeşte-ți fiecare vină, împărtăşeşte fiecare bucurie, contemplă fiecare mister, pune-te în pielea fiecăruia, iartă orice jignire (inclusiv cea adusă de tine), vindecă fiecare inimă, respectă adevărul fiecărei persoane, iubeşte Dumnezeul fiecărei persoane, protejează drepturile fiecărei persoane, păstrează intactă demnitatea fiecărei persoane, promovează interesele fiecărei persoane, îngrijeşte-te de nevoile fiecărei persoane, acceptă că fiecare persoană este sfântă, scoate în evidență cele mai mari daruri ale fiecărei persoane, fa să se vadă binecuvântările coborâte asupra fiecărei persoane şi afirmă că viitorul fiecărei persoane este garantat în dragostea sigură a lui Dumnezeu.

Fii un exemplu viu, însuflețit, al Celui mai Înalt Adevăr care sălăş-

luieşte în tine. Vorbeşte despre tine cu smerenie, ca nu cumva Cel mai Înalt Adevăr al tău să fie interpretat, în mod greşit, ca o lăudăroşenie.

Vorbeşte blând, ca nu cumva să se creadă că încerci doar să captezi atenția.

Vorbeşte cu bunătate, pentru ca toți să poată cunoaşte Dragostea.

Vorbeşte deschis, ca nu cumva să se creadă că ai ceva de ascuns.

Vorbeşte sincer, ca să nu fii înțeles greşit.

Vorbeşte adesea, astfel încât cuvântul tău să nu fie uitat.

Vorbeşte cu respect, ca nimeni să nu fie jignit.

Vorbeşte cu dragoste, astfel încât fiecare silabă să vindece.

Vorbeşte despre Mine cu fiecare sunet pe care-l rosteşti.

Fă din viața da un dar. Aminteşte-ți mereu că tu *eşti* darul!

Fii un dar pentru oricine care-ți intră în viață şi pentru oricine în a cărui viață intri. Fii atent *să nu intri* în viața altuia, dacă nu poți să fii un dar. (Tu poți fi întotdeauna un dar, pentru că întotdeauna eşti un dar - deşi uneori nu îți dai voie să ştii acest lucru.)

Când cineva intră pe neaşteptate în viața ta, *află ce dar trebuie să primească această persoană de la tine*.

Ce mod extraordinar de a prezenta lucrurile.

De ce altceva crezi că vine cineva la tine?

Adevăr îți spun Eu ție: fiecare persoană care a venit vreodată la tine a venit ca să primească un dar. Primindu-l, el îți dă *ție* un dar - darul de a trăi experiența şi împlinirea lui Cine Eşti.

Când vezi acest adevăr simplu, când îl înțelegi, vezi cel mai mare adevăr dintre toate:

V-AM TRIMIS NUMAI ÎNGERI.

14

Sunt derutat. Putem să ne întoarcem puțin? Câteva date par a fi contradictorii.

Spuneai că, uneori, cel mai bun ajutor pe care-l poți da oamenilor este să-i laşi în pace. Apoi am avut sentimentul că spuneai că niciodată nu trebuie să eviți de a ajuta pe cineva, dacă vezi că acea persoană are nevoie de ajutorul tău.

Aceste două afirmații par a se bate cap în cap.

Lasă-Mă să-ți clarific gândurile.

Niciodată să nu oferi genul de ajutor care ia din putere. Niciodată să nu insişti să oferi ajutorul care crezi tu că este necesar. Lasă persoana sau oamenii care au nevoie de ajutor să cunoască tot ceea ce ai tu de dat - apoi ascultă ce vor; vezi ce sunt ei gata să primească.

Oferă ajutorul care este dorit. Adeseori, persoana sau oamenii vor spune - sau vor arăta prin comportamentul lor - că nu doresc altceva decât să fie lăsați în pace. În ciuda a ceea ce crezi *tu* că ți-ar place să le dai, a-i lăsa în pace ar putea fi Cel mai Înalt Dar pe care-l poți oferi atunci.

Dacă, mai târziu, altceva este dorit sau necesar, vei fi ajutat să-ți dai seama dacă tu eşti cel care trebuie să dai. În caz că e aşa, atunci dă.

Dar străduieşte-te să nu dai nimic care ia din putere. Ceea ce ia puterea este ceea ce promovează sau produce dependența.

Într-adevăr, există *întotdeauna* un mod prin care poți să-i ajuți pe alții, dându-le în acelaşi timp putere.

Ignorarea completă a situației grele a celui care cere cu adevărat ajutorul tău nu este un răspuns, pentru că, a face prea puțin, nu dă mai multă putere celuilalt, decât a face prea mult.

Având o conştientă mai înaltă, nu poți să ignori în mod deliberat situația cu adevărat grea a fraților sau surorilor, pretinzând că, a-i lăsa „să fiarbă în suc propriu", este cel mai mare dar pe care l-ai putea da. O asemenea atitudine arată că eşti extrem de arogant şi că îți închipui că numai tu ai dreptate. Ea îți permite doar să îți justifici lipsa de implicare.

Mă refer din nou la viața lui Iisus şi la învățăturile Lui.

Pentru că Iisus este cel care v-a zis că Eu voi spune celor de-a Dreapta Mea: Veniți, binecuvântații Mei, moşteniți împărăția cea pregătită vouă de către Mine.

Căci flămând am fost şi Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost şi Mi-ați dat să beau; străin am fost şi Mi-ați dat adăpost.

Gol am fost şi M-ați îmbrăcat; bolnav am fost şi M-ați cercetat; în temniță am fost şi ați venit la Mine.

Şi ei Îmi vor spune: Doamne, când Te-am văzut flămând şi Te-am hrănit? Sau însetat şi Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin şi Te-am primit? Sau gol şi Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță şi am venit la Tine?

Şi Eu le voi răspunde, zicând:

Adevăr, adevăr vă spun Eu vouă, întrucât ați făcut unuia dintre aceşti frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut.[17]

Acesta a fost şi este adevărul Meu, în vecii vecilor.

[17] compară Matei XXV, 34 - 40. Noul Testament

15

Te iubesc. Ştii că Te iubesc, nu-i aşa?

Ştiu că Mă iubeşti. Şi Eu te iubesc.

16

Întrucât noi discutăm aspecte mai extinse ale vieții la scară planetară şi recapitulăm şi câteva dintre elementele vieții noastre individuale, care au fost investigate inițial în volumul I, aş dori să Te întreb despre mediul înconjurător.

Ce vrei să ştii?

Este el cu adevărat distrus, după cum pretind unii ecologişti, sau sunt oamenii ăştia numai radicali scandalagii, comunişti roşii, dintre care mulți au terminat facultatea la Berkeley şi se mai şi droghează?

Da, la ambele întrebări.

Ceee??

Glumeam. Da, la prima întrebare; nu, la a doua.

***Este* stratul de ozon subțiat? Pădurile tropicale *sunt* chiar decimate?**

Da. Dar nu e vorba numai despre lucruri atât de evidente. Sunt câteva chestiuni mai puțini evidente pentru care ar trebui să-ți faci griji.

Ajută-mă să înțeleg.

De exemplu, există o degradare rapidă a solului pe planeta voastră - adică în curând nu veți mai avea pământ bun pe care să vă cultivați hrana. Asta, deoarece unele soluri au nevoie de timp pentru a se reface, iar fermierii voştri uniți în corporații *nu au* timp. Ei vor un pământ care produce, produce, *produce*. Astfel încât, practica de veacuri de a alterna cul-

tivarea terenurilor de la un anotimp la altul este abandonată sau scurtată.

Ca să se recupereze timpul pierdut, se aruncă chimicale în pământ pentru a-l face mai repede fertil. Dar în acest caz, ca şi în altele, nu poţi să creezi un substitut artificial pentru Mama Natură care să se apropie, cât de cât, de a oferi ceea ce oferă Ea.

Rezultatul este că, în unele locuri, voi erodaţi rezerva de sol nutritiv de suprafaţă, rămânând numai câţiva centimetri disponibili. Cu alte cuvinte, voi cultivaţi din ce în ce mai multă hrană, într-un sol care are un conţinut nutritiv din ce în ce mai mic. Nu mai este fier. Nu mai sunt minerale. Nimic din ceea ce contaţi voi că vă poate oferi solul. Ba încă şi mai rău, mâncaţi hrană plină de chimicale care au fost turnate în sol, într-o încercare disperată de a-l reconstitui. Dacă nu provoacă pe termen scurt vătămări aparente ale trupului, veţi descoperi cu jale că, pe termen lung, aceste chimicale, care rămân în trup, nu vă ajută la sănătate.

Această problemă a eroziunii solului prin suprasolicitare nu este ceva de care să fiţi conştienţi majoritatea dintre voi, şi nici degenerarea rezervei de sol arabil nu este o fantezie inventată de ecologiştii aiuriţi, care caută un nou subiect la modă. Întrebă pe orice savant în domeniul Pământului şi vei auzi multe. E o problemă de proporţii epidemice; este valabilă în lumea întreagă. Este serioasă.

Acesta e doar un exemplu despre multele moduri în care voi distrugeţi şi degradaţi Pământul, Mama voastră - cea care vă dă toată viaţa - din cauza unui dispreţ total faţă de nevoile ei şi faţă de procesele naturale. Voi sunteţi îngrijoraţi pentru foarte puţine lucruri de pe planeta voastră, cu excepţia satisfacerii propriilor voastre patimi, rezolvării celor mai imediate (şi mai ales arogante) nevoi şi de potolirea dorinţei umane nesfârşite pentru Mai Mare, Mai Bun şi Mai Mult. Dar, ca specie, aţi putea să faceţi bine să vă întrebaţi când „destul” e chiar destul?

Şi de ce nu-i ascultăm noi pe ecologişti? De ce nu dăm atenţie avertismentelor lor?

În acest caz, ca şi în toate problemele cu adevărat importante care afectează calitatea şi stilul vieţii de pe planeta voastră, există un tipar uşor decelabil. Aţi inventat în lumea voastră o expresie care răspunde perfect la întrebare: „Vezi unde sunt banii.”

Cum putem să începem măcar să sperăm că vom rezolva aceste probleme, când trebuie să ne luptăm cu ceva atât de enorm şi de perfid?

Simplu. Eliminați banii.

Să eliminăm banii?

Da. Sau, cel puțin, eliminați taina în care i-ați învăluit.

Nu înțeleg.

Majoritatea oamenilor ascund lucrurile de care le e ruşine sau despre care nu vor ca alții să ştie. De aceea, cei mai mulți dintre voi îşi ascund sexualitatea. Şi, de aceea, aproape toți vă ascundeți banii. Adică, nu vorbiți deschis despre ei. Considerați că banii sunt o chestiune foarte personală. Şi aici este problema.

Dacă *toată lumea* ar şti *totul* despre situația bănească a *tuturor*, ar fi o răscoală în țara ta şi pe planeta ta, de proporții pe care nu le-ai mai văzut vreodată. Iar ca o consecință a ei, în comportamentul din cadrul afacerilor ar apărea corectitudinea şi echitatea, onestitatea şi prioritatea ca totul să se facă într-adevăr spre binele tuturor.

Acum nu este posibil să aducem pe piață corectitudinea şi echitatea, cinstea sau binele comun, pentru că banii sunt atât de uşor de ascuns. Tu poți, într-adevăr, să îi iei *şi să îi ascunzi*, fizic. Există de asemenea, tot felul de posibilități prin care contabili plini de imaginație pot „să ascundă" sau „să facă să dispară" banii corporațiilor.

Întrucât banii pot fi ascunşi, nu există vreo modalitate ca cineva să ştie exact câți bani are altcineva sau ce face cu ei. Aceasta face posibilă existența unei supraabundențe de inechități, ca să nu spunem, a unui joc dublu. De exemplu, corporațiile pot plăti doi oameni cu salarii complet diferite pentru aceeaşi muncă. Ei pot plăti unei persoane 57.000 de dolari pe an, în timp ce îl plăteşte pe altul cu 42.000 de dolari pe an, pentru exact aceeaşi funcție, dându-i unui angajat mai mult decât celuilalt, pur şi

simplu, pentru că primul angajat are ceva ce al doilea nu are.

Ce anume?

Un penis.

Vai!

Da. Într-adevăr, vai!

Dar Tu nu înțelegi. A avea un penis îl face pe primul angajat mai valoros decât pe al doilea; mai iute la minte, cu mult mai inteligent şi, evident, mult mai capabil.

Hmmm. Nu-mi aduc aminte că v-am construit în felul acesta. Vreau să spun, atât de inegali în aptitudini.

Ba da. Ai făcut-o şi sunt surprins că nu ştii. Toată lumea de pe planetă o ştie.

Hai mai bine să încetăm cu chestia asta, sau oamenii vor crede că o spunem chiar serios.

Vrei să spui că nu eşti serios? Ba da, *suntem*! Oamenii de pe planetă sunt serioşi. De aceea, femeile nu pot să fie preoți Romano-Catolici sau Mormoni sau să apară pe partea care nu trebuie a Zidului Plângerii din Ierusalim, sau să ajungă la o funcție de vârf în companii de vârf, sau piloți de avioane de pasageri sau ...

Da, amândoi înțelegem ideea. Iar ideea *Mea* este că, cel puțin discriminările salariale vor putea fi făcute mult mai greu, dacă toate tranzacțiile monetare s-ar face pe față, în loc de în ascuns. Poți să-ți imaginezi ce s-ar întâmpla în orice loc de muncă de pe glob, dacă toate companiile ar fi obligate să publice toate salariile angajaților lor?

Nu grilele de salarii pentru anumite genuri de posturi, ci *remunerarea reală acordată* fiecărui individ.

Şi iată cum dispare „negocierea salariilor”!

Îhî.

Şi cum dispare „ceea ce nu ştii, nu-ți face rău.”

Îhî.

Şi dispare „dacă putem să o plătim mai puțin, de ce să o plătim mai mult”.

Aha, aha.

Dispare şi „umblatul cu periuța”, „pupat şefu' în bot”, „jocurile necinstite” cât şi aranjamentele companiilor şi...

Şi multe, multe ar dispărea din întreprinderi şi din lume, prin simpla soluție practică de a pune banii la vedere.

Gândeşte-te. Dacă ați şti exact câți bani are fiecare şi câştigul real al tuturor industriilor şi al corporațiilor, şi al fiecăruia dintre directorii lor - cât şi felul în care fiecare persoană şi corporație *foloseşte* banii pe care-i are - nu crezi că asta ar schimba lucrurile?

Gândeşte-te. În ce mod crezi tu că s-ar schimba lucrurile?

Este clar că, dacă *ar şti* ce se întâmplă, oamenii nu s-ar împăca niciodată cu modul în care se desfăşoară 90% din treburile lumii. Dacă aceste fapte ar fi cunoscute în mod precis şi imediat de către toți oamenii de pretutindeni, societatea n-ar sancționa niciodată distribuția extraordinar de disproporționată a bogăției şi cu atât mai puțin mijloacele prin care ea este câştigată sau modul în care este folosită pentru a câştiga mai mult.

Nimic nu generează mai rapid un comportament potrivit decât expunerea spre examinare publică. De aceea, aşa-numitele voastre Legi ale

Razelor de Soare au făcut atât de mult bine în clarificarea câtorva încurcături teribile ale sistemului vostru politic şi de guvernare. Audierile publice şi contabilitatea publică au ajutat mult la eliminarea mascaradei de culise care exista în anii 20, 30, 40 şi 50 în primăriile voastre, în comitetele voastre şcolare şi în politică - cât şi în guvernul național. E timpul acum să aducem nişte „raze de soare" asupra modului în care vă ocupați voi aici, pe planetă, de compensări pentru bunuri şi servicii.

Ce sugerezi?

Nu este o sugestie, ci o provocare. Vă provoc să aruncați toți banii pe care-i aveți, toate bancnotele şi monezile şi moneda națională şi să o luați de la capăt. Dezvoltați un sistem monetar internațional foarte deschis, total la vedere, uşor de urmărit, uşor de contabilizat. Stabiliți un Sistem Global de Compensații, prin care oamenilor li s-ar da Credite pentru serviciile aduse şi bunurile produse şi Debite pentru serviciile folosite şi bunurile consumate. Totul ar fi pe un sistem de Credit şi Debit.

Restituirile din investiții, moşteniri, salarii şi retribuții, bacşişuri şi gratuități, totul. Şi nimic nu ar putea fi cumpărat fără credite. Nu ar exista nici o altă monedă negociabilă. Şi registrele fiecăruia ar fi accesibile tuturor celorlalți.

S-a spus: arătă-mi contul unui om şi-ți voi spune cine este omul.

Acest sistem se apropie cel mai mult de o asemenea idee. Oamenii ar şti - sau cel puțin ar putea şti - mult mai mult despre tine decât ştiu acum. Dar nu numai că ați şti mai mult unul despre celălalt; ați şti mai mult despre *totul*. Mai mult despre ce plătesc şi ce cheltuiesc corporațiile - şi care este costul unui produs, dar şi prețul lui. (Îți poți imagina ce ar face corporațiile dacă ar trebui să pună *două cifre* pe fiecare etichetă - prețul şi costul *produsului*? Ce s-ar mai micşora prețurile cu chestia asta! Ce ar mai creşte competiția şi ar face să înflorească comerțul cinstit! Nici măcar nu-ți poți imagina consecințele unui astfel de lucru.)

În cadrul noului Sistem Mondial de Compensație, SMC, transferul Debitelor şi Creditelor ar fi imediat şi complet transparent. Adică, oricine şi toată lumea ar putea inspecta oricând contul oricărei persoane sau organizații. Nimic nu ar fi ținut secret, nimic nu ar fi „confidențial".

SMC ar deduce 10% pe an din toate câştigurile, din veniturile celor

care *cer de bună voie* o astfel de deducere. N-ar exista taxă pe venit, nici formulare sau dosare, nici deducere personală, nici o „portiță de scăpare” sau ascunzişuri! Întrucât toate conturile ar fi la vedere, toată lumea din cadrul societății ar putea să vadă cine a ales să ofere 10% pentru binele general al tuturor şi cine nu. Această deducere voluntară s-ar duce către sprijinirea tuturor programelor şi serviciilor guvernelor, după cum s-a votat de către popor.

Întregul sistem ar fi foarte simplu şi foarte transparent.

Omenirea n-ar fi niciodată de acord cu aşa ceva.

Bineînțeles că nu. Şi ştii de ce? Pentru că, în cadrul unui astfel de sistem, ar fi imposibil ca cineva *să facă ceva din ceea ce nu ar vrea ca altul să ştie*. Dar de ce ați vrea voi să faceți aşa ceva? Îți spun Eu de ce. Pentru că, în momentul de față, trăiți în cadrul unui sistem social interactiv, bazat pe „a fi avantajat”, „a fi cu un pas înaintea celorlalți”, „a obține cât mai mult” şi „supraviețuirea celui, aşa zis, mai capabil”.

Când scopul principal şi ținta societății voastre (aşa cum se întâmplă în toate societățile cu adevărat iluminate) va fi supraviețuirea *tuturor*, binele, egalitatea *tuturor*, oferirea unei vieți bune *pentru toți*, atunci atât nevoia de tranzacții secrete şi ascunse, cât şi manevrele de culise şi de bani care pot fi ascunşi vor dispărea.

Îți dai seama cât de mult va fi eliminat din *corupția* de modă veche, ca să nu mai vorbim despre comportamente necinstite şi nedreptăți de mai mică anvergură, prin implementarea unui astfel de sistem?

Secretul, parola, este *transparența*.

Mamă, ce concept!! Ce idee!!

Transparență totală în conducerea afacerilor noastre monetare. Tot încerc să găsesc un motiv pentru care acest concept ar fi „greşit”, nu ar fi „în regulă”, dar nu pot găsi nici unul.

Bineînțeles că nu poți, *pentru că tu nu ai nimic de ascuns*.

Dar poți să-ți imaginezi ce ar face oamenii cu bani şi putere din întreaga lume şi cum ar mai țipa dacă s-ar gândi că fiecare mişcare, fiecare

cumpărătură, fiecare vânzare, fiecare tranzacție, fiecare acțiune a corporației şi alegerea prețurilor şi negocierea salariilor, fiecare decizie, oricare ar fi ea, ar putea fi văzute de către *oricine* care s-ar uita, pur şi simplu, la balanță?

Adevăr îți spun Eu ție: *nimic* nu produce corectitudine mai rapid decât *transparența*. *Transparența* este, de fapt, un alt cuvânt pentru *adevăr*.

Cunoaşte adevărul şi adevărul te va elibera.

Guvernele, corporațiile, oamenii puterii ştiu acest lucru şi de aceea nu vor permite niciodată ca adevărul - adevărul pur şi simplu - să stea la baza oricărui sistem politic, social sau economic pe care l-ar promova ei.

În societățile iluminate *nu există secrete*. Fiecare ştie ce are celălalt, cât câştigă celălalt, ce plăteşte celălalt în materie de salarii, taxe şi beneficii. Care sunt cheltuielile altor corporații şi cât de mult cumpără sau vând ele şi cu ce profit şi *absolut totul*. *ABSOLUT TOTUL*.

Ştii de ce acest lucru este posibil numai în societățile iluminate?

Pentru că, într-o societate luminată, nimeni nu vrea să obțină *nimic*, sau *să aibă* nimic *pe socoteala altcuiva*.

Acesta este un mod radical de viață.

În societățile primitive pare, într-adevăr, radical. În societățile iluminate, este considerat, de departe, la locul său.

Mă intrigă acest concept al „transparenței". Ar putea fi extins şi dincolo de afaceri monetare? Ar putea fi o parolă şi pentru relațiile noastre personale?

Să sperăm.

Şi totuşi nu este.

De regulă, nu. Pe planeta voastră, încă nu. Majoritatea oamenilor au încă prea multe de ascuns.

De ce? Despre ce e vorba?

În relațiile personale (şi, realmente, în toate relațiile) este vorba despre *pierdere*. Este vorba despre a-ți fi teamă în privința a ceea ce ai putea pierde sau nu ai reuşi să câştigi. Totuşi, cele mai bune relații personale şi, desigur, cele mai romantice sunt relațiile în care toată lumea ştie totul; în care *transparența* nu este numai parolă, ci şi *unicul cuvânt*; în care, pur şi simplu, nu există secrete. În cadrul acestor relații nu există nici o reținere, nimic nu este umbrit sau prea colorat, ascuns sau mascat. Nimic nu este lăsat de-o parte sau nerostit. Nu trebuie să ghiceşti sau să te prefaci; nimeni nu „dansează cum i se cântă", nimeni „nu-şi face numărul" sau nu încercă „să te eclipseze".

Dar dacă toată lumea ar şti tot ceea ce gândim...

Stai aşa. Asta nu înseamnă să nu ai nici un fel de intimitate mentală, nici un loc sigur în care să-ți desfăşori experiența ta personală. Nu despre asta vorbesc eu aici.

Înseamnă, pur şi simplu, să fii deschis şi cinstit în legăturile tale cu celălalt. Însemnă, pur şi simplu, să spui adevărul atunci când vorbeşti, să nu ascunzi nici un adevăr când ştii că acesta trebuie rostit. Înseamnă să nu mai minți niciodată, sau să ascunzi ceva, sau să manipulezi verbal sau mental, sau să răsuceşti adevărul tău într-o sută şi unu contorsiuni ceea ce este tipic pentru cea mai mare parte dintre comunicațiile umane.

Înseamnă să vii cu inima deschisă, să spui lucrurilor pe nume, să spui totul în față. Însemnă să te asiguri că toți indivizii au toate datele şi ştiu tot ceea ce trebuie să fie ştiut despre un anumit subiect. Însemnă corectitudine şi deschidere şi, ei bine,... *transparență*.

Totuşi, aceasta nu înseamnă că absolut fiecare gând, fiecare teamă individuală, fiecare amintire întunecată, fiecare judecată, opinie sau reacție trecătoare trebuie să fie pusă pe masă, discutată şi examinată.

Aceasta nu însemnă transparență, ci nebunie curată şi vă va lua mințile. Vorbim despre comunicare simplă, directă, deschisă, cinstită, completă şi fără ocolişuri.

Dar chiar şi aşa, este un concept uluitor şi foarte puțin folosit.

Asta poţi să o mai spui o dată.

Dar, chiar şi aşa, este un concept uluitor şi foarte puţin folosit.

Ar fi trebuit să scrii scheciuri umoristice.

Ce părere ai?! Chiar scriu.

Serios vorbind, este o idee magnifică.

Imaginează-ţi o societate întreagă construită în jurul Principiului Transparenţei. Eşti sigur că ar funcţiona?

Am să-ţi spun ceva. Jumătate din relele lumii ar dispărea mâine. Jumătate din grijile lumii, jumătate din conflictele lumii, jumătate din mânia lumii, jumătate din frustrarea lumii...

Da, ar fi mânie şi frustrare la început, să fii sigur de asta. Ar fi *enorm de multă* frustrare şi furie când s-ar descoperi, în cele din urmă, cât de multe dintre persoanele obişnuite sunt *făcute* să joace cum li se cântă, sunt folosite ca un bun de care se poate dispune, sunt manipulate, minţite şi înşelate direct. Dar „transparenţa" ar curăţa majoritatea acestor stări în 60 de zile. Le-ar face să dispară.

Te invit din nou. Gândeşte-te la asta.

Gândeşti că ai putea să trăieşti o astfel de viaţă? Fără secrete? într-o transparenţă absolută?

Dacă nu, de ce nu? Ce ţii tu ascuns de alţii şi nu vrei să se ştie?

Ce spui tu altuia şi nu este adevărat?

Ce nu spui tu altuia din ceea ce este adevărat?

Oare minciuna prin omisiune sau cu intenţie a adus lumea voastră acolo unde vreţi voi cu adevărat ca ea să fie? Oare manipularea (pieţelor, situaţilor particulare sau, pur şi simplu, a unei persoane) prin tăcere şi ţinere în secret chiar ne-au adus un beneficiu? Este „confidenţialitatea" cea care într-adevăr face să funcţioneze guvernele, corporaţiile şi indivizii? Ce s-ar întâmpla dacă toată lumea ar putea să vadă totul?

Aici este ironia. Nu vedeți că acesta este lucrul de care vă e teamă când vă întâlniți prima dată cu Dumnezeu? Nu înțelegeți că vă este frică de faptul că gluma s-a încheiat, jocul s-a terminat, dansul s-a sfârşit, boxul din umbră a încetat, iar lungul, lungul şir de trageri pe sfoară, mari şi mici au ajuns - literalmente - la *capăt*?

Dar vestea cea bună este că nu aveți motiv să vă fie frică. Şi nici pricină pentru spaimă. Nimeni nu intenționează să vă judece, nimeni nu are de gând să vă eticheteze drept „răi" şi nici să vă arunce în focurile veşnice ale ghenei.

(Iar în ceea ce vă priveşte pe voi, Romano-Catolicii, nu! nu veți merge nici măcar în Purgatoriu.)

(Iar în ceea ce vă priveşte pe voi, Mormonii, nu! nu veți fi prinşi pentru totdeauna în raiul de jos, incapabili de a ajunge la „raiul de sus", nici nu veți fi etichetați ca Fii ai Pierzaniei şi alungați pentru totdeauna în împărății neştiute.)

(Iar în ceea ce vă priveşte pe voi....)

Ei bine, înțelegi ideea. Fiecare dintre voi a construit, în cadrul teologiei voastre personale, câteva idei, câteva concepte despre cea mai Cumplită Pedeapsă a lui Dumnezeu. Şi-mi pare rău să vă spun asta, deoarece văd cât de tare vă distrează drama pe care o implică, dar, ei bine, ... *nu există aşa ceva*. Probabil că, atunci când vă pierdeți frica de a şti că întreaga voastră viață devine complet transparentă în momentul morții, atunci puteți depăşi frica de a şti că întreaga voastră viață devine complet transparentă *cât timp o trăiți*.

Ar fi *grozav*...

Da, nu-i aşa că ar fi? Iată deci formula care să te ajute să începi. Întoarce-te chiar la începutul cărții şi revezi *cele Cinci Niveluri ale Rostirii Adevărului*. Hotărăşte să memorezi acest model şi implementează-l.

În fiecare zi caută adevărul, spune adevărul, trăieşte adevărul. Fă aceasta cu tine însuți şi cu flecare persoană a cărei viață o atingi.

Apoi pregăteşte-te să fii gol.

Fii gata pentru *transparență*.

Este un sentiment înfricoşător. Este un sentiment într-adevăr înfricoşător.

Caută să vezi de ce anume îți este teamă.

Mi-e teamă că toată lumea va pleca din cameră. Mi-e teamă că nimănui nu-i va mai place de mine.

Înțeleg. Ai senzația că trebuie să minți pentru ca oamenilor să le placă de tine?

Nu chiar să mint. Doar să nu le spun *totul*.

Aminteşte-ți ce am mai spus înainte. Nu e vorba să-ți arăți cel mai mic sentiment, gând, idee, frică, amintire, mărturisire sau altele asemenea. Este vorba ca, pur şi simplu, să spui întotdeauna adevărul, să te arăți în totalitate. Poți să stai gol din punct de vedere fizic în prezența persoanei pe care o iubeşti cel mai tare, nu-i aşa?

Da.

Atunci de ce să nu stai gol şi din punct de vedere emoțional?

A doua situație este mult mai dificilă decât prima.

Înțeleg. Asta nu înseamnă totuşi că nu e de recomandat, pentru că recompensele sunt mari.

Fără discuție că ai prezentat nişte idei interesante. Să abolim programele ascunse, să construim o societate bazată pe transparență, să spunem, tot timpul, tuturor, adevărul despre totul. Uauu!

Societăți întregi au fost construite pe aceste câteva concepte.

Societăți iluminate.

N-am găsit nici una.

Nu vorbeam de planeta voastră.

Aha.

Sau măcar de sistemul vostru solar.

AHA!!

Dar nu trebuie să părăsiți planeta, şi nici măcar propria casă pentru a începe să trăiți experiența a ceea ce ar fi un Nou Sistem de Gândire.

Începeți cu propria voastră familie, cu propria voastră casă. Dacă aveți o afacere, începeți în propria voastră companie. Spuneți fiecăruia din firma voastră exact ce face, ce produce şi cheltuieşte compania şi cât câştigă fiecare. Va fi ca o exorcizare. Asta şi vreau să spun, literalmente. *Veți alunga toți diavolii* care îi chinuiesc pe salariați.

Dacă fiecare om care are o companie ar face acest lucru, pentru mulți munca nu ar mai fi un iad, pentru că, în întreprindere, ar apărea în mod automat un mai mare simț de echitate, fair-play şi retribuție adecvată.

Spuneți clienților voştri exact cât costă marfa sau serviciul pe care le oferiți. Puneți aceste două cifre pe etichetă: costul şi prețul. Mai puteți fi mândri de cât cereți?

Dacă toți ar cunoaşte rata cost/preț, credeți că ați mai simți vreo frică la gândul că cineva ar crede că „îi luați pielea de pe el”. Dacă da, încercați să vedeți cum vreți să ajustați un preț pentru a-l aduce la un nivel corect, mai degrabă decât „să obțineți tot ce puteți, dacă ține”.

Vă provoc la această încercare. Vă provoc.

Ea va cere o schimbare completă în modul vostru de a gândi. Va trebui să aveți tot atât de multă grijă de clienții voştri, pe cât aveți de voi înşivă.

Da, puteți începe să construiți această Societate Nouă chiar acum,

chiar aici, astăzi. Alegerea vă aparţine.

Puteți continua să sprijiniți vechiul sistem, paradigma actuală sau puteți renunța la tot ce este vechi, arătând lumii voastre o cale nouă.

Puteți fi voi această cale nouă. În toate. Nu numai în afaceri, nu numai în relațiile personale, nu numai în politică, economie sau religie sau într-un aspect sau altul al experienței vieții în totalitate, ci *în totul*.

Fiți calea cea nouă. Fiți calea ce mai înaltă. Fiți calea cea mai minunată. Atunci puteți spune cu adevărat, *Eu sunt calea şi viața*. *Urmați-Mă*.[18]

Dacă întreaga omenire v-ar urma, ați fi mulțumiți de drumul pe care o călăuziți?

Aceasta să fie întrebarea voastră pentru astăzi.

[18] compară Ioan XIV, 6. Noul Testament

17

Îți aud provocarea. O aud. Acum, spune-mi, te rog, mai multe despre viața pe o scară mai largă pe această planetă. Spune-mi cum se pot înțelege națiunile, astfel încât „să nu mai fie război".

Vor fi întotdeauna dispute între națiuni, pentru că disputa este doar un semn - unul sănătos - de individualitate. Totuşi, *rezolvarea violentă* a disputelor este un semn de extraordinară lipsă de maturitate.

Nu există nici un motiv pe lume ca rezolvările violente să nu poată fi evitate, în cazul în care națiunile doresc să le evite.

S-ar putea crede că un număr enorm de morți şi vieți distruse ar fi suficient pentru a da naştere unei astfel de dorințe, dar, în culturile primitive cum ar fi a voastră, lucrurile nu se întâmplă aşa.

Atâta timp cât credeți că puteți câştiga într-o dispută, o veți avea.

Atâta timp cât credeți că puteți câştiga un război, veți lupta în el.

Şi care este răspunsul la toate acestea?

Eu nu am un răspuns, am numai...

Ştiu, ştiu! O observație.

Da. Observ acum ceea ce am observat şi înainte. Un răspuns pe termen scurt ar putea fi formarea a ceea ce unii dintre voi au numit guvern mondial, cu un tribunal mondial care să rezolve disputele (unul ale cărui verdicte să nu poată fi ignorate, aşa cum se întâmplă cu actualul Tribunal de la Haga) şi a unei forțe mondiale de păstrare a păcii care să garanteze că nici o națiune - oricât de puternică sau influentă ar fi - să nu mai poată niciodată, de acum înainte, să o agreseze pe alta.

Înțelege totuşi că s-ar putea să mai fie violență pe Pământ. Forțele de păstrare a păcii s-ar putea să *trebuiască* să folosească violența pentru *a opri* pe cineva de la a fi violent. După cum am observat în primul volum,

a nu reuşi să opreşti un tiran îi dă putere acelui tiran. Uneori, unicul mod de *a evita* un război este prin *a face* război. Uneori, trebuie să faci ceea ce *nu vrei* să faci, pentru a te asigura că nu va trebui *să continui să faci acel lucru*! Această contradicție aparentă este parte din Dicotomia Divină, care spune că, uneori, singura cale spre *A Fi* ceva - în acest caz, „paşnic” - poate fi ca, la început, *să nu fii acel lucru*!

Altfel spus, adesea, singurul mod de a te cunoaşte pe tine însuți ca Ceea ce Eşti este prin a trăi tu însuți experiența a Ceea ce *Nu* Eşti.

E un adevăr uşor de observat că, în lumea voastră, puterea nu mai poate rămâne în mod disproporționat în cadrul unei națiuni individuale, ci trebuie să rămână în mâinile întregului grup de națiuni care există pe această planetă. Numai în acest fel e posibil ca omenirea să trăiască, în sfârşit în pace, ştiind cu certitudine că nici un tiran - indiferent de cât de mare sau puternică ar fi națiunea sa individuală - nu poate să violeze sau nu va putea viola din nou teritoriile altei națiuni şi nici nu-i va amenința libertatea.

Nici nu ar mai fi nevoie ca, pentru a-şi câştiga securitatea, națiunile mici să depindă de bunăvoința națiunilor mai mari, trebuind adesea să îşi negocieze propriile resurse şi să ofere terenuri bune pentru baze militare străine.

În cadrul acestui nou sistem, securitatea națiunilor celor mai mici va fi garantată, nu de către cei pe care îi linguşesc, ci de către cei care *le* sprijină.

Toate cele 160 de națiuni s-ar ridica în cazul în care o singură națiune ar fi invadată. Toate cele 160 de națiuni ar spune *Nu*!, dacă o singură națiune ar fi violată sau amenințată într-un fel sau altul.

În mod similar, națiunile n-ar mai fi amenințate din punct de vedere economic sau şantajate să meargă pe un anumit drum de către partenerii lor comerciali mai mari, nu li s-ar mai impune să accepte anumite „îndrumări” pentru a primi ajutor străin şi n-ar mai fi constrânse să se comporte într-un anumit fel, pentru ca să primească o simplă asistență umanitară.

Totuşi, există printre voi unii care ar comenta că un astfel de sistem de guvernare globală ar eroda independența şi măreția națiunilor individuale. Adevărul este că le-ar *creşte* aceste calități - şi acesta este exact lucrul de care le este teamă națiunilor mai mari, a căror independență este

asigurată de către putere, nu de către lege sau justiție.

Pentru că, în acest caz, națiunile mai mari, nu numai că n-ar mai face ce vor, în mod automat, ci ar trebui să se audă în mod egal părerile tuturor națiunilor. Şi națiunile cele mai mari n-ar mai putea să controleze şi să acumuleze mare parte din resursele omenirii, ci s-ar cere să le împartă în mod egal, să le facă imediat accesibile, să ofere *tuturor* popoarelor lumii beneficiile, într-un mod mai uniform.

Un guvern mondial ar nivela terenul - şi această idee care merge până în miezul dezbaterii referitoare la demnitatea umană fundamentală reprezintă un blestem pentru „cei care au” din lumea întreagă, care vor ca „cei care nu au” să-şi caute *propria* avere - ignorând, desigur, faptul că „cei care au” *controlează* tot ceea ce caută ceilalți.

Pare ca şi când am discuta aici despre redistribuirea bogăției. Cum putem să menținem stimularea celor care *într-adevăr* vor mai mult şi sunt dornici să muncească pentru aceasta, dacă ei ştiu că trebuie să împartă cu cei care nu se obosesc să muncească atât de mult?

În primul rând, nu este doar o problemă despre cei care *vor* să „muncească mult” şi despre cei care nu vor. Acesta-i un mod simplist de a susține o discuție (de obicei exprimat astfel de către „cei care au”).

De cele mai multe ori este, mai degrabă, o problemă de oportunitate, decât de dorință. Prin urmare, prima treabă care e de făcut, prima în restructurarea ordinii sociale, este de a te asigura că fiecare persoană şi fiecare națiune are *şanse* egale.

Aceasta nu se poate întâmpla niciodată, atâta timp cât cei care posedă în mod curent şi controlează marea masă a bogățiilor şi resurselor mondiale nu lasă din mână acest control.

Da. Am menționat Mexicul şi, fără să vreau să ajung la „incriminarea unei națiuni”, cred că această țară oferă un exemplu excelent în această privință. O mână de familii bogate şi puternice controlează averea şi resursele întregii națiuni - şi o fac de 40 de ani. De zeci de ani, „alegerile” sunt o farsă în această aşa-zisă Democrație Occidentală, pentru că aceleaşi familii au controlat aceleaşi partide politice, asigurându-se că, în realitate, nu există o opoziție serioasă.

Rezultatul? „Cei bogați devin mai bogați, iar cei săraci devin mai săraci."

Dacă salariile ar sări de la 1,75 de dolari la exorbitanta sumă de 3,15 de dolari pe oră, cei bogați ar scoate în evidență cât de mult au făcut ei pentru săraci, pentru a le oferi locuri de muncă şi oportunități pentru propăşire economică. Cu toate acestea, singurii care ar câştiga enorm ar fi *cei bogați* - industriaşii şi afaceriştii care îşi vând mărfurile pe piața națională şi mondială cu profituri uriaşe, dat fiind prețul scăzut al mâinii de lucru.

Bogătaşii americani ştiu că acest lucru este adevărat - şi, de aceea, mulți dintre cei bogați şi puternici din America îşi mută uzinele şi fabricile în Mexic şi în alte țări străine, unde salariile de sclav sunt considerate o mare şansă pentru țărani. Între timp, aceşti muncitori trudesc în condiții nesănătoase şi total nesigure, dar guvernul local - controlat de aceiaşi foarte puțini care culeg profituri din aceste afaceri - impune puține reglementări. Standardele de sănătate şi de siguranță, cât şi de protecție a mediului sunt, practic, inexistente în aceste locuri de muncă.

Nimeni nu are grijă de oameni şi nici de Pământul pe care li se cere să locuiască în colibe de hârtie, lângă pârâuri în care-şi spală rufele şi în care, uneori, defechează, pentru că instalațiile din case sunt adesea de nefolosit.

Din această crasă indiferență față de mase apare o populație care nu-şi poate permite să cumpere nici măcar mărfurile pe care le produce. Dar bogaților proprietari de fabrici nici măcar nu le pasă. Ei îşi pot transporta bunurile la alte națiuni unde există oameni care le pot cumpăra.

Totuşi, cred că, mai devreme sau mai târziu, această spirală se va întoarce împotriva ei însăşi - cu consecințe devastatoare. Nu numai în Mexic, ci oriunde sunt exploatați oameni.

Revoluțiile şi războiul civil sunt inevitabile, şi tot aşa sunt şi războaiele între națiuni, atâta timp cât „cei care au" continuă să caute să exploateze pe „cei care nu au", sub pretextul că le oferă *o şansă*.

A nu lăsa din mână bogăția şi resursele a devenit un concept atât

de *instituționatizat*, încât aproape că apare ca *acceptabil* chiar și pentru unii oameni cinstiți, care îl văd ca pe o simplă formă de economie de piață.

Dar această iluzie de corectitudine este posibilă numai din cauza *puterii* pe care o au indivizii și națiunile bogate ale lumii.

De fapt, *nu e cinstit* față de cea mai mare parte dintre oamenii și națiunile lumii, care sunt împiedicați de la a încerca măcar să obțină ceea ce au obținut cei Puternici.

Sistemul de guvernare descris aici ar muta drastic echilibrul de putere, îndepărtându-l de la cei-bogați-în-resurse către cei-săraci-în-resurse, impunând ca înseși resursele să fie împărțite în mod corect.

De aceasta le e teamă celor puternici.

Da. Astfel încât, soluția pe termen scurt pentru oblojirea lumii ar putea fi o nouă structură socială - un nou guvern mondial.

Au existat printre voi niște lideri care au fost suficient de pătrunzători și de curajoși pentru a propune începutul unei astfel de noi ordini mondiale. George Bush, pe care istoria îl va aprecia ca pe un om cu mult mai multă înțelepciune, viziune, compasiune și curaj decât vrea sau este în stare să accepte societatea contemporană, a fost un astfel de lider.

Tot așa a fost și președintele sovietic Mihail Gorbaciov, primul șef comunist de stat care a câștigat vreodată premiul Nobel pentru Pace și un om care a propus schimbări politice enorme, sfârșind, practic, ceea ce voi ați numit Războiul Rece. Și tot așa a fost și Președintele Carter, care i-a făcut pe domnul Beghin și domnul Sadat să ajungă la niște înțelegeri la care nimeni altcineva n-ar fi visat și care, mult după încheierea mandatului său prezidențial, a tras lumea înapoi de la confruntări violente, iarăși și iarăși, prin simpla afirmare a unui simplu adevăr: Punctul de vedere al unuia nu este mai puțin demn de a fi ascultat decât al altuia.

Nici o ființă umană nu are mai puțină demnitate decât alta.

E interesant că acești lideri curajoși, fiecare dintre ei oprind, la vremea lor, lumea de la a intra în război și fiecare dintre ei adoptând și propunând mișcări puternice de îndepărtare de structurile politice dominante, au

condus numai într-o singură legislatură, îndepărtaţi fiind de la conducere chiar de către oamenii pe care se străduiau să-i înalţe. Incredibil de populari în lumea întreagă, ei au fost puternic respinşi acasă. Se spune că un om nu este preţuit în casa lui. În cazul acestor oameni, aşa s-a şi întâmplat, deoarece modul lor de a vedea lucrurile era foarte departe de cel al poporului lor, care se preocupa numai de griji limitate, parohiale şi care credea că are doar de pierdut din viziunile lor evoluate.

Tot aşa, fiecare lider care a îndrăznit să iasă în evidenţă şi să ceară sfârşitul opresiunii impuse de către cei puternici a fost descurajat şi compromis.

Aşa se va întâmpla întotdeauna, până ce nu se impune o soluţie pe termen *lung şi care nu este una politică*. Această soluţie pe termen lung - şi singura reală - este o Nouă Conştienţă, o Nouă Conştiinţă. O conştienţă a Unimii şi o conştiinţă a Dragostei.

Stimulentul pentru succes, pentru a scoate maximum de la viaţă nu ar trebui să fie o recompensă economică sau materialistă. Ea este nepotrivită în acest caz. Această prioritate nelalocul ei este cea care a creat toate problemele pe care le-am discutat aici.

Când stimulentul pentru măreţie nu este unul economic - când siguranţa economică şi necesităţile fundamentale materiale sunt garantate pentru toţi - atunci acest stimulent nu va dispărea, ci va fi de un gen diferit, *câştigând* în putere şi hotărâre, producând *adevărata* măreţie şi nu genul de „măreţie” străvezie, trecătoare, pe care le produc stimulentele prezente.

Dar, de ce a trăi o viaţă mai bună, a crea o viaţă mai bună pentru copiii noştri nu reprezintă un stimulent bun?

„A trăi o viaţă mai bună” *este* un stimulent potrivit. A crea „o viaţă mai bună” pentru copiii voştri *este* un stimulent bun. Dar întrebarea este ce înseamnă „o viaţă mai bună”?

Cum defineşti „mai bună”? Cum defineşti „viaţă”?

Dacă „mai bună” înseamnă a trăi *pe picior mare*, *mai bine*, *cu mai mulţi* bani, putere, sex şi *chestii d-astea* (case, maşini, îmbrăcăminte, colecţii de CD-uri - şi altele la fel)... şi dacă defineşti „viaţă” ca pe o perioadă care se desfăşoară între naştere şi moarte în această existenţă pre-

zentă, atunci nu faci nimic pentru a ieşi din capcana pe care *a creat-o* halul în care se află planeta voastră.

Dar dacă defineşti „mai bună” ca pe o experiență mai largă şi o exprimare mai înaltă a celei mai mărețe Stări a voastre de A Fi, şi „viață” ca pe un proces etern, continuu şi nesfârşit al *Ființei*, e posibil să-ți găseşti drumul.

O „viață mai bună” nu este creată prin acumulare de lucruri.

Majoritatea o ştiți, toți spuneți că o înțelegeți şi, cu toate acestea, viețile voastre - şi deciziile pe care le luați şi care vă conduc viața - sunt mult mai legate de „lucruri” decât vă închipuiți.

Vă străduiți să acumulați lucruri, munciți pentru lucruri şi, atunci când obțineți câteva dintre lucrurile pe care le doriți, nu mai renunțați niciodată la ele.

Stimulentul pentru majoritatea omenirii este să obțină, să dobândească şi să procure *lucruri*.

Renunță cu uşurință la ele cei cărora nu le pasă de lucruri.

Din cauza faptului că stimulentul vostru actual de măreție este legat de acumularea a tot ceea ce are lumea de oferit, întreaga omenire se află la diverse stadii de luptă. *Porțiuni* enorme de populație se luptă încă pentru o minimă supraviețuire fizică. Fiecare zi e plină de momente de anxietate, de acțiuni disperate. Mintea este preocupată de întrebări fundamentale şi vitale. O să am destulă mâncare? Am un adăpost? O să-mi fie cald? Un număr *enorm* de oameni sunt încă preocupați de aceste probleme în fiecare zi. Mii dintre ei *mor* în fiecare lună, doar din cauza lipsei de hrană.

Un număr mic de oameni sunt capabili să se bazeze în mod rezonabil pe minimul necesar pentru supraviețuire, dar se luptă să obțină ceva mai mult - o securitate modică, o casă modestă dar decentă, o zi de mâine mai bună. Ei muncesc din greu, ei îşi fac griji în legătură cu întrebarea dacă şi cum vor „merge înainte”. Mintea este preocupată de problemele urgente care îi îngrijorează.

Este de departe mult mai mic numărul oamenilor care au tot ce-şi pot dori - tot ceea ce *doresc* celelalte două grupuri - dar este interesant faptul că multe persoane din acest ultim grup *vor şi mai mult*.

Mințile lor sunt preocupate de *a ține strâns tot* ceea ce au achiziționat şi de a-şi spori posesiunile.

Dar, pe lângă aceste trei grupuri, există un al patrulea. Este cel mai

mic grup dintre toate. De fapt, este extraordinar de mic.

Acest grup s-a detaşat de nevoia de a avea lucruri materiale. El se preocupă de adevărul spiritual. De realitatea spirituală şi de experienţa spirituală. Oamenii din acest grup privesc viaţa ca pe un trăire spirituală - o călătorie a sufletului. Din acest unghi răspund ei la toate întâmplările umane. Ei păstrează întreaga experienţă umană în cadrul acestei paradigme. Lupta lor este legată de căutarea lui Dumnezeu, de desăvârşirea Sinelui. De exprimarea adevărului.

Pe măsură ce evoluează, această luptă nu mai este câtuşi de puţin o luptă, ci un proces.

Este un proces de definire de Sine (nu de descoperire de sine), de Evoluţie (nu de învăţare), de A Fi (nu de a face).

Motivul pentru care caută, se străduiesc, cercetează, se dezvoltă şi *reuşesc* este cu totul diferit.

Motivul pentru a face *orice* se schimbă şi, o dată cu el, se schimbă şi cel care face.

Motivul devine un proces, iar cel care face devine cel care este.

În timp ce, înainte, motivul pentru a ajunge undeva, pentru a se strădui, pentru a munci din greu toată viaţa a fost achiziţionarea de bunuri lumeşti, acum motivul este de a trăi experienţa bunurilor cereşti.

În timp ce, înainte, preocupările erau în mare parte preocupări ale trupului, acum ele sunt în mare parte preocupări ale sufletului.

Totul s-a schimbat, totul s-a deplasat. Scopul vieţii s-a modificat şi la fel s-a întâmplat şi cu viaţa însăşi.

„Stimulentul pentru măreţie" s-a modificat şi, o dată cu el, a dispărut şi nevoia pentru a achiziţiona, a dori foarte tare, a proteja şi a spori posesiunile lumeşti.

Măreţia nu va mai fi măsurată prin cât de mult a acumulat cineva.

Resursele mondiale vor fi văzute, pe bună dreptate, ca aparţinând tuturor popoarelor lumii.

Într-o lume binecuvântată, cu o abundenţă suficientă pentru a satisface nevoile fundamentale ale tuturor, aceste nevoi fundamentale *vor fi satisfăcute*.

Toată lumea va *dori* ca lucrurile să stea aşa. Nimeni nu va mai trebui să fie supus la taxe impuse.

Cu toții vă veți *oferi de bunăvoie* să trimiteți 10% din recoltă şi din preaplinul vostru pentru programele care îi sprijină pe cei a căror recoltă este mai proastă. Nu va mai fi posibil ca mii de oameni să stea deoparte şi să privească cum alți mii de oameni mor de foame - nu din lipsă de hrană, ci din lipsa unei suficiente *voințe* umane de a crea un mecanism politic simplu, prin care oamenii să poată *să capete* hrană.

Astfel de neruşinări morale - devenite acum locuri comune în societatea voastră primitivă - vor fi eradicate pentru totdeauna, în ziua în care vă veți schimba stimulentul pentru măreție şi definiția ei.

Noul vostru stimulent: să deveniți ceea ce Eu v-am creat - reflecția fizică a Zeității Însăşi.

Când veți alege să fiți Ceea ce Sunteți cu Adevărat - Dumnezeu manifestat - nu veți mai acționa niciodată într-o manieră neDumnezeiască. Nu va mai trebui să lipiți autocolante pe care să scrie:

APĂRĂ-MĂ DOAMNE
DE CEI CARE TE URMEAZĂ

18

Stai să văd dacă am înțeles.

Ceea ce pare a reieşi de aici este un punct de vedere mondial de egalitate şi echilibru, în care toate națiunile se supun unui singur guvern mondial şi toate popoarele îşi împart bogățiile lumii.

Adu-ți aminte că, atunci când noi vorbim despre egalitate, vrem să spunem *şanse* egale şi nu egalitate *în fapt*. Adevărata „egalitate" nu va fi atinsă niciodată şi fii recunoscător că aşa stau lucrurile.

De ce?

Pentru că egalitate însemnă că toți sunt la fel - şi acesta este ultimul lucru de care lumea are nevoie.

Nu - eu nu pledez aici pentru o lume de automate, fiecăruia alocându-i-se o parte identică de la un Guvern Central al Marelui Frate.

Eu vorbesc despre o lume în care sunt garantate:

Acoperirea nevoilor fundamentale.

Oportunitatea de a evolua.

Cu toate resursele lumii voastre, cu toată abundența voastră, voi nu ați reuşit încă să realizați aceste două lucruri simple. În schimb, ați imobilizat milioane de oameni pe treapta cea mai de jos a scării socio-economice şi ați creat pe plan mondial o atitudine care îi ține acolo în mod sistematic. Permiteți ca mii de oameni să moară în fiecare an pentru că le lipseşte strictul necesar.

Cât e de măreață lumea asta şi tot nu ați găsit calea de a fi îndeajuns de măreți pentru a-i opri pe oameni de la a muri de foame şi, cu atât mai puțin, de a-i împiedica să se omoare unul pe altul. Voi lăsați realmente *copiii* să moară de foame chiar sub ochii voştri. Voi realmente omorâți oameni, deoarece nu sunt de acord cu voi. Sunteți nişte primitivi.

Şi noi care credeam că suntem atât de evoluați!

Prima caracteristică a unei societăți primitive este că se consideră a fi evoluată. Prima caracteristică a unei conştiente primitive este că se consideră a fi iluminată.

Hai să recapitulăm deci. Modul în care vom ajunge pe prima treaptă a scării, acolo unde aceste două garanții fundamentale sunt acordate tuturor...

Este prin două mişcări, două schimbări - una în paradigma voastră politică şi una în spiritualitatea voastră.

Mişcarea spre un guvern unic al unei lumi unificate ar include un tribunal cu mare putere, care să rezolve disputele internaționale şi o forță de păstrare a păcii, care să dea putere legilor prin care voi alegeți să vă guvernați. Guvernul mondial ar include un Congres al Națiunilor - doi reprezentanți din fiecare națiune de pe pământ - şi o Adunare a Poporului - cu reprezentare direct proporțională cu populația unei națiuni.

Exact aşa cum este constituit guvernul Statelor Unite - cu două camere, una care oferă reprezentare proporțională şi una care oferă drept egal la cuvânt pentru toate statele.

Da, constituția Statelor Unite a fost inspirată de Dumnezeu.

Acelaşi echilibru de putere ar trebui să fie parte constitutivă a noii constituții mondiale. Ar mai fi, de asemenea, o ramură executivă, o ramură legislativă şi o ramură juridică.

Fiecare națiune şi-ar păstra propria sa forță internă de menținere a păcii, dar toate armatele naționale ar fi lăsate la vatră - exact aşa cum fiecare dintre statele voastre individuale au desființat armatele şi marina lor, în favoarea unei forțe federale de menținere a păcii, care să servească întregul grup de state pe care noi îl numim acum o națiune.

Națiunile şi-ar păstra dreptul de a forma şi de a chema, într-o clipă, propria lor gardă națională, aşa cum statele voastre au, fiecare, dreptul constituțional de a ține şi de a activa o gardă statală.

Şi - exact aşa cum fac statele voastre acum - fiecare dintre cele 160

de State Națiuni din uniunea națiunilor ar avea dreptul de a se retrage din uniune pe baza unui vot al poporului (deşi nu-Mi pot explica de ce ar vrea s-o facă, dat fiind faptul că poporul ei ar fi mai în siguranță şi mai bogat decât a fost vreodată înainte).

Şi - încă o dată, pentru aceia dintre noi care înțelegem mai încet - o astfel de federație mondială unificată ar aduce la ...?

1. Sfârşitul războaielor dintre națiuni şi rezolvarea disputelor prin omor.

2. Sfârşitul unei sărăcii abjecte, a morții prin înfometare, a exploatării maselor de oameni şi a resurselor de către cei la putere.

3. Sfârşitul unei distrugeri sistematice a mediului înconjurător.

4. Ieşirea din starea care vă duce la o luptă continuă pentru mai mare, mai ban, mai mult.

5. O oportunitate - *cu adevărat* egală - pentru *toți* oamenii de a evolua până la cea mai înaltă exprimare a Sinelui.

6. Sfârşitul tuturor limitărilor şi discriminărilor care îi țin pe oameni în loc - fie că e vorba de locuințe, de locuri de muncă, de sistem politic, de relații personale sexuale.

Această nouă ordine mondială ar cere o nouă redistribuire a bogăției?

Nu ar cere nimic. Ar *produce* voluntari şi, absolut automat, o redistribuire a *resurselor*.

Tuturor oamenilor li s-ar oferi, de exemplu, o educație potrivită.

Tuturor oamenilor li s-ar oferi ocazia deschisă de a folosi această educație la locul de muncă - de a urma cariere care le-ar aduce *bucurie*.

Tuturor oamenilor li s-ar garanta acces la îngrijirea sănătății, oricând şi în orice mod au nevoie.

Tuturor oamenilor li s-ar garanta că nu vor muri de foame şi nu vor trebui să trăiască fără îmbrăcăminte suficientă sau fără un adăpost adecvat.

Tuturor oamenilor li se vor asigura condiții demne de viață, astfel încât supraviețuirea n-ar mai fi niciodată o problemă; astfel încât *tuturor* ființelor umane li s-ar acorda confortul şi demnitatea oferită de un minim necesar pentru trai.

Chiar dacă nu ar face nimic ca să le câştige?

Gândul tău că aceste lucruri trebuie să fie *câştigate* este la baza gândului că trebuie *să-ți câştigi drumul spre rai*. Nu poți să-ți câştigi drumul înspre bunăvoința lui Dumnezeu şi nu trebuie să o faci, pentru că eşti deja acolo. Acesta este un lucru pe care nu-l poți accepta, deoarece este ceva ce nu poți *da*. Când vei învăța *să dai* necondiționat (adică, *să iubeşti* necondiționat) atunci vei învăța *să primeşti* necondiționat.

Această viață a fost creată ca un vehicul care ți-ar putea permite să trăieşti o asemenea experiență.

Încearcă să îmbrățişezi şi să accepți acest gând: Oamenii au dreptul la un minim necesar supraviețuirii. Chiar dacă *nu fac nimic*. Chiar dacă nu contribuie cu *nimic*. Supraviețuirea cu demnitate este unul dintre drepturile de bază ale vieții. V-am dat suficiente resurse ca să-l puteți garanta tuturor.

Tot ce aveți de făcut este să împărțiți cu ceilalți.

Dar, atunci, ce i-ar împiedica pe oameni de la a-şi risipi viețile. De la a tândăli, colectând bani din „dobânzi şi dividende”?

În primul rând, nu eşti tu cel care să judeci ce înseamnă o viață irosită. Este oare o viață irosită atunci când o persoană nu face nimic altceva decât să stea întins timp de 70 de ani, gândindu-se la poezie şi apoi apare cu un singur sonet care deschide, pentru mii de oameni, o uşă spre înțelegere şi privire interioară? Este oare o viață irosită dacă o persoană minte, înşeală, distruge, bagă intrigi, manipulează şi face rău altora toată viața sa, dar, apoi, acest fel de a fi redeşteaptă probabil în el ceva din adevărata sa natură - ceva ce s-a străduit să-şi amintească timp de mai multe vieți - şi astfel, în sfârşit, evoluează spre Nivelul Următor? Este oare o astfel de viață, „irosită”?

Nu eşti tu cel care să judeci călătoria altui suflet. Tu trebuie să hotărăşti Cine Eşti TU, nu cine a fost celălalt sau nu a reuşit să fie.

Te întrebi, deci, ce i-ar opri pe oameni de la a-şi irosi pur şi simplu viețile, de la a tândăli colectând „dobânzi şi dividende”, iar răspunsul este: nimic.

Dar chiar crezi că toată chestia asta ține? Nu crezi că cei care *contribuie* ar începe să aibă resentimente împotriva celor care nu contribuie?

Da, aşa este, dacă nu sunt iluminați. Cei iluminați i-ar privi pe cei care nu contribuie cu mare compasiune, nu cu resentiment.

Compasiune?

Da. Deoarece contribuabilii îşi vor da seama că necontribuabilii pierd cea mai mare oportunitate şi cel mai mare prilej: oportunitatea de a crea şi prilejul de a trăi experiența *celei mai înalte idei* despre Cine Sunt Ei cu Adevărat. Şi contribuabilii ar şti că aceasta este o pedeapsă îndeajuns de mare pentru lenea acestora, dacă s-ar cere cu adevărat o pedeapsă - ceea ce nu este cazul.

Dar cei care contribuie cu adevărat nu ar fi furioşi că fructele trudei lor ar fi luate de la ei şi date celor leneşi?

Nu asculți ce-ți spun. *Tuturor* li s-ar da porții minime pentru supra-viețuire. Tuturor celor care au mai mult li s-ar da ocazia de a contribui cu 10% din câştigul lor pentru a face acest lucru posibil. Cât despre modul în care ar fi decis venitul, piața liberă ar determina valoarea contribuție: fiecăruia, exact aşa cum se face acum în țara voastră.

Dar *tot* am avea „bogați” şi „săraci”, exact aşa cum avem astăzi! Asta nu este *egalitate*.

Dar este *oportunitate* egală. Pentru că fiecare ar avea *oportunitatea* de a trăi o existență simplă, fără griji pentru supraviețuire. Şi fiecăruia i s-ar da o oportunitate egală de a căpăta cunoştințe, de a-şi dezvolta aptitudinile şi de a-şi folosi talentul natural în Lăcaşul Bucuriei.

Lăcaşul Bucuriei?

Aşa se vor numi atunci „locurile de muncă".

Dar nu va exista, totuşi, dorința de a fi ca celălalt?

Asta, da. Pizmă, nu. Dorința de a fi ca celălalt este o emoție naturală, care te îndeamnă să te străduieşti să fii mai mult. Este copilaşul de doi ani care se străduieşte şi se chinuie să ajungă la clanța uşii pe care fratele mai mare o poate atinge. Nu e nimic rău în asta. Nu e nimic rău într-o asemenea dorință.

Este ceva care motivează, este dorință pură. Dă naştere la măreție.

Pizma, pe de altă parte, este o emoție produsă de către frică, cea care te face să vrei ca celălalt să aibă mai puțin. Este o emoție bazată deseori pe amărăciune. Ea provine din mânie şi duce la mânie. Şi omoară. Pizma poate omorî - ca şi gelozia. Oricine care a fost implicat într-un triunghi gelos ştie acest lucrul. Pizma omoară. Dorința dă naştere.

Celor care sunt dornici de perfecționare li se vor da mai multe ocazii de a reuşi în felul *lor*.

Nimeni nu va fi împiedicat de la a avansa economic, politic şi social. Nici din motive de rasă, gen sau orientare sexuală. Nici din motive de naştere, statut social sau vârstă. Din absolut nici un motiv. Nu va mai fi tolerată nici un fel de discriminare, *din nici un* motiv.

Da, vor mai exista „săraci" şi „bogați", dar nu vor mai exista „flămânzi" şi „nevoiaşi". După cum bine vezi, *nu vor dispare* din viață stimulentele ... *ci doar deznădejdea*.

Dar ce va garanta că vor fi suficienți contribuabili pentru „a-i duce în spate" pe necontribuabili?

Măreția spiritului uman.

Măi, să fie!!?

În ciuda aparentei tale neîncrederi exacerbate, persoanele de rând *nu vor fi* satisfăcute având doar mijloacele de subzistență şi nimic mai mult. În plus, întregul stimulent pentru a atinge măreția se va schimba când a doua paradigmă se va modific, când se va produce modificarea spirituală.

Şi din ce cauză se va produce această modificare? N-a apărut ea în 2000 de ani de istorie ...

Ar trebui să spui, două *miliarde* de ani de istorie ...

... **a planetei. De ce ar apărea acum?**

Pentru că, o dată cu îndepărtarea de supraviețuirea materială, cu eliminarea nevoii de a reuşi din plin să-ți asiguri o securitate modică, n-ar mai exista nici un alt motiv pentru a ieşi în evidență pentru a obține ceva, pentru a deveni desăvârşit, în afară de trăirea *experienței desăvârşirii însăşi*!

Şi aceasta va fi o motivație suficientă?

Spiritul uman se ridică; el nu decade în fața unei adevărate oportunități. Sufletul caută o experiență superioară, nu una inferioară. Oricine a trăit chiar şi pentru o clipă experiența *desăvârşirii adevărate* ştie acest lucru.

Dar cum rămâne cu puterea? În această rearanjare specială vor mai exista unii care vor avea bogăție şi putere nemăsurată.

Câştigurile financiare vor fi limitate.

Ei asta-i! Ia te uită! N-ai vrea să explici cum va funcționa treaba asta, înainte să-ți explic eu Ție de ce nu poate funcționa?

Ba da. Aşa cum vor fi limite inferioare de venituri, tot aşa vor fi şi limite superioare.

În primul rând, aproape toată lumea va da guvernului mondial 10% din venitul lor. Aceasta este deducerea voluntară de 10% pe care am menționat-o mai devreme.

A, da ... vechea propunere de „taxe egale".

În acest moment, în societatea voastră actuală, ar trebui să ia formă de taxă, pentru că nu sunteți suficient de iluminați ca să înțelegeți că deducerea voluntară, făcută pentru binele general, este spre interesul vostru.

Dar când va apărea acea modificare în conştiență pe care tocmai ți-am descris-o, o astfel de deducere deschisă din avutul vostru, făcută de bună voie, din grijă pentru ceilalți, va fi văzută ca pe ceva cu adevărat oportun.

Trebuie să-Ți spun ceva.

Te superi dacă Te întrerup puțin ca să-Ți spun ceva?

Nu, dă-i drumul.

Această conversație mi se pare foarte ciudată. Nu m-am gândit niciodată că voi avea o conversație cu Dumnezeu, în care Dumnezeu ar începe să recomande ce curs ar trebui să ia politica. Zău că nu.

Cum să-i conving eu pe oameni *că Dumnezeu este în favoarea unei taxe fixe*?

Văd că insişti să o numeşti „taxă" şi înțeleg de ce; deoarece conceptul de a oferi, pur şi simplu, o parte de 10% din bogăția ta îți este foarte străin. Dar de ce ți se pare greu de crezut că Eu aş putea avea un punct de vedere în această privință?

Eu credeam că Dumnezeu nu emite judecăți, nu are opinii şi nici nu-I pasă de asemenea lucruri.

Stai un pic, lasă-Mă să înțeleg. În ultima noastră conversație - cea pe care ai numit-o *volumul I* - ți-am răspuns la tot felul de întrebări. Întrebări despre ce anume face ca o relație să funcționeze, întrebări despre cum să trăieşti corect, până şi la întrebări legate de dietă. Cu ce diferă acelea de aceasta?

Nu ştiu. *Pare* diferită. Vreau să spun, chiar ai un punct de vedere în ceea ce priveşte politica? Eşti cumva membru al partidului Republican? Ce adevăr poate să iasă din această carte! Dumnezeu este *Republican*.

Ai prefera să fiu Democrat? Doamne, Dumnezeule!

Drăguț! Nu, aş prefera să fii *apolitic*.

Eu sunt apolitic. Nu am absolut nici un punct de vedere politic.

Cam ca Bill Clinton.

Hei, grozav! Acum *tu eşti* drăguț! Îmi place umorul, ție nu?

Nu mă aşteptam ca Dumnezeu să fie umorist *sau* politician!

Sau orice altceva care ține de condiția umană, nu-i aşa?

E în regulă, lasă-Mă să reaşez această carte şi volumul 1 în contextul potrivit. Nu am nici o preferință în această privință, referitor la cum vă conduceți voi viața. Singura mea dorință este ca voi să trăiți pe deplin experiența ca fiind voi înşivă ființe creatoare, astfel încât să-l puteți cunoaşte pe Cine Sunteți Voi cu Adevărat.

Bine. Asta o înțeleg. Până aici totul este în regulă.

Fiecare întrebare la care am răspuns şi fiecare informație pe care ți-am dat-o în volumul I au fost auzite şi li s-a răspuns în contextul a ceea ce voi, ca ființe creatoare, spuneți că încercați să fiți şi să faceți. De exemplu, în primul volum Mi-ai pus multe întrebări legate de cum puteți face ca relațiile să funcționeze, în cele din urmă. Îți aminteşti?

Da, desigur.

Ai considerat că răspunsurile Mele îți ridică probleme? Ți-a fost greu să crezi că Eu aş putea avea un punct de vedere în această privință?

Nu m-am gândit niciodată la asta. Eu nu fac altceva decât să citesc răspunsurile.

Dar, vezi tu, Eu Îmi aşezam răspunsurile în contextul întrebărilor tale. Adică, ce cale să apuci, luând în considerare ceea ce doreşti tu să fii sau să faci. Iar Eu ți-am arătat o cale.

Da, aşa ai făcut.

Acelaşi lucru îl fac şi aici.

Este doar,... nu ştiu,... este mult mai dificil să cred că Dumnezeu ar spune aceste lucruri, decât să cred că Dumnezeu ar spune alte lucruri.

Găseşti că îți este mult mai greu *să fii de acord cu* câteva dintre lucrurile spuse aici?

Ăăă...

Pentru că, dacă despre asta este vorba, atunci totul e foarte în regulă.

Chiar este?

Bineînțeles.

E în regulă să nu fii de acord cu Dumnezeu?

Sigur că da. Ce crezi că o să-ți fac, o să te strivesc ca pe o insectă?

Ei, n-am mers cu gândul chiar aşa de departe!

Să ştii că lumea nu e de acord cu Mine, încă de când a început totul. De când a pornit totul, cu greu găseşti pe cineva care merge pe Drumul Meu.

Cred că e adevărat ce spui.

Să fii sigur că e adevărat. Dacă oamenii ar fi urmat instrucțiunile Mele - lăsate vouă de sute de învățători, în mii de ani - lumea ar arăta cu totul altfel acum. Dacă vrei să nu fii de acord cu Mine acum, spune-Mi. S-ar putea, chiar, să nu am dreptate.

Ce spui?

Spuneam că s-ar putea, chiar, să nu am dreptate. Vai de Mine, doar nu iei *tot ce spun* ca *literă de Evanghelie*?

Vrei să spui că n-ar trebui să pun nici o bază pe acest dialog?

Ia, ia! Stai aşa! Cred că ți-a scăpat foarte mult din ce am discutat. Să o luăm de la început: *Totul vine din tine*.

Ce uşurare! Mult timp am crezut că mi se oferă, chiar pe bune, îndrumare.

Îndrumarea pe care o primeşti este *să faci ce-ți spune inima*. Ascultă-ți *sufletul*. Ascultă-te *pe tine însuți*. Chiar şi atunci când îți ofer o opțiune, o idee, un punct de vedere, nu ai nici o obligație să le accepți ca pe ale tale proprii. Dacă nu eşti de acord, atunci, *nu fi de acord*. În asta constă *toată esența acestui exercițiu*. Ideea nu era ca tu să înlocuieşti dependența de orice şi oricine *cu dependența de această carte*. Ideea era să te fac *să gândeşti*. Să gândeşti *tu însuți*. Şi acesta Sunt Eu chiar acum.

Eu sunt tu, *care gândeşte*. Eu sunt tu, care gândeşte cu voce tare.

Vrei să spui că acest material nu vine din Sursa cea mai Înaltă?

Bineînțeles că de acolo vine. Există totuşi un lucru pe care nu-l poți crede: *tu eşti Sursa cea mai Înaltă*. Şi iată singurul lucru pe care, aparent, nu-l pricepi: *tu creezi totul - întreaga ta viață - chiar aici*, *chiar acum*. Tu ...TU ... o creezi. Nu Eu. TU.

... Există câteva răspunsuri pentru aceste probleme pur politice care nu-ți plac? *Schimbă-le*. Fă-o. Acum. Înainte de a începe să le auzi ca *literă de Evanghelie*. *Î*nainte de a începe să le faci *reale*. Înainte de a începe să consideri că cel mai recent gând al tău legat de ceva este mai important, mai valid, mai adevărat decât *următorul* tău gând.

Aminteşte-ți, întotdeauna, că *noul tău gând* este cel care îți creează realitatea. Întotdeauna.

Găseşti că există ceva ce ai vrea să schimbi în această discuție politică?

Nu chiar. Sunt oarecum de acord cu Tine, ca să zic aşa. N-am prea ştiut ce să înțeleg din toate astea.

Înțelege ce doreşti. Fă ce vrei. Nu pricepi? *Asta faci cu tot ce înseamnă viață*!

În regulă... cred că am înțeles. Aş dori să continuăm această con-

versație, măcar ca să văd unde ajungem.

Perfect. Hai să mergem mai departe.

Tocmai spuneai că...

Tocmai spuneam că în alte societăți - în societățile iluminate - este ceva obişnuit să pui deoparte o anume cantitate din ceea ce primeşti (din ceea ce numeşti tu „venit”) care să fie folosită pentru binele general al societății însăşi. În cadrul noului sistem pe care îl analizăm pentru societatea voastră, fiecare ar câştiga pe an atâta cât poate - şi ar reține, până la o anumită limită, ceea ce câştigă.

Care limită?

O limită arbitrară, acceptată de toată lumea.

Şi ce se întâmplă cu ceea ce depăşeşte acea limită.

Ar fi dat pentru fondul de caritate al omenirii *cu numele contribuabilului*, astfel ca întreaga lume să-şi cunoască binefăcătorii.

Binefăcătorii ar avea opțiunea unui control direct asupra distribuirii a 60% din contribuția lor, oferindu-li-se, astfel, satisfacția de a plasa mare parte din banii lor exact acolo unde vor. Ceilalți 40% ar fi alocați programelor legiferate de către federația mondială şi administrate de ea.

Dacă oamenii ar şti că li s-ar lua tot ceea ce trece de o anumită limită de venit, care ar mai fi stimulentul lor ca să muncească? Ce i-ar împiedica de la a se opri în mijlocul activității, o dată ce au atins „limita” venitului.

Unii s-ar opri. Şi ce dacă? Lasă-i să se oprească.

Când se depăşeşte limita de venit, nu s-ar impune nimănui muncă obligatorie ca să aducă contribuții la fondul caritabil al omenirii.

Necesitățile fundamentale ale fiecăruia ar fi acoperite pe deplin numai din banii economisiți prin eliminarea producției pe scară largă a dotărilor pentru război. Procentajul de 10% luat din tot ceea ce se câştigă pe scară mondială, în plus față de aceste economii, ar ridica întreaga societate, nu numai pe câțiva aleşi, la un nou nivel de demnitate şi abundență. Iar contribuția câştigurilor mai sus de limita acceptată ar produce o asemenea şansă şi satisfacție generală pentru toată lumea, încât gelozia şi mânia socială s-ar dezintegra, pur şi simplu.

Deci, unii *ar înceta* să mai muncească - în special cei care îşi consideră munca pe care o fac în viață ca fiind *o adevărată corvoadă*.

Dar cei care ar privi-o ca pe o *bucurie absolută* nu s-ar opri *niciodată*.

Nu toată lumea poate avea o astfel de muncă.

Inexact. Toată lumea poate.

Bucuria la locul de muncă nu are nici o legătură cu funcția, *dar este legată*, *în totalitate*, *de scop*.

Mama care se scoală la patru dimineața pentru a schimba scutecul copilului înțelege perfect acest lucru. Ea îngână o melodie şi alintă copilaşul şi, pentru nimic în lume, nu i se pare că ceea ce face înseamnă muncă.

Activitatea ei devine o adevărată bucurie, din cauza atitudinii față de ceea ce face, a intențiilor şi *scopului ei* în ceea ce priveşte această muncă.

Am folosit acest exemplu al maternității, pentru că dragostea unei mame pentru copilul ei te face să te apropii cel mai tare de înțelegerea conceptelor despre care vorbesc în această carte şi în această trilogie.

Totuşi, care ar fi scopul eliminării „potențialului de câştig nelimitat”? Aceasta nu i-ar răpi experienței umane una dintre cele mai mari oportunități, una dintre cele mai splendide aventuri?

Ba ați avea încă oportunitatea şi aventura câştigului unei cantități enorme de bani.

Limita superioară pentru venitul pe care-l poți păstra ar fi foarte sus - mai mult decât ar avea nevoie vreodată o persoană obişnuită ... 10

oameni obişnuiţi. Iar nu cantitatea de venit pe care ai putea-o *câştiga* ar fi limitată - ci doar suma pe care ai alege să o reţii pentru folosul personal. Restul - totul - să zicem peste 25 de milioane de dolari pe an (folosesc cifre absolut arbitrare) - ar fi cheltuit pentru programe şi servicii în beneficiul întregii omenirii.

Cât despre motiv - *pentru ce...*

Limita de sus a venitului care poate fi păstrat ar fi o reflecţie a modificării de conştienţă de pe planetă; însemnă a fi conştient de faptul că cel mai înalt scop al vieţii nu este acumularea de cele mai mari bogăţii, ci de a face cel mai mare bine - şi o convingere corolară că, într-adevăr, *concentrarea de bogăţie* şi nu împărţirea ei cu alţii este singurul şi cel mai important factor în crearea dilemelor politice şi sociale cele mai persistente şi mai izbitoare ale omenirii.

Oportunitatea de a acumula bogăţie - bogăţie nelimitată - este piatra unghiulară a sistemului capitalist, un sistem al economiei libere şi a competiţiei deschise care a produs cele mai mari societăţi pe care Ie-a cunoscut vreodată lumea.

Problema este că tu chiar crezi ce spui.

Nu o cred numai Eu. Am exprimat-o aici, în numele celor care o cred *cu adevărat*.

Cei care o cred cu adevărat se înşeală teribil şi nu văd nimic din realitatea actuală de pe planeta voastră.

În Statele Unite, cei din vârful piramidei, care reprezintă 1,5%, deţin mai multă bogăţie decât restul de 90%. Averea netă a celor mai bogaţi 834.000 de oameni este cu aproape un trilion de dolari mai mare decât a *84 de milioane de oameni săraci la un loc*.

Şi ce dacă? Au muncit pentru asta.

Voi, americanii, aveţi tendinţa de a considera statutul social ca pe o funcţie a efortului individual. Deoarece unii „au dat lovitura", ziceţi că

oricine poate face la fel.

Acest punct de vedere este simplist şi naiv. El presupune că toată lumea are oportunităţi egale când, de fapt, în America la fel ca şi în Mexic, cei bogaţi şi puternici se luptă cu ghearele şi cu dinţii să ţină de bani şi de putere *şi să le şi sporească*.

Şi ce dacă? Ce e rău în asta?

Fac acest lucru, *eliminând* în mod sistematic competiţia, *minimalizând* adevărata oportunitate prin instituţionalizare şi *controlând*, în mod colectiv, cursul şi creşterea averii.

Ei realizează acest lucru prin tot felul de metode, de la practici de muncă necinstite care exploatează masele cele mai sărace, până la reţeaua veche de când lumea de practici competitive care minimalizează (şi aproape distrug) şansele unui nou venit de a intra în Cercul Restrâns al celor care au succes. Apoi ei caută să controleze politica publică şi programele guvernamentale din lumea întreagă, pentru a se asigura, *în continuare*, că masele de oameni rămân controlate, înregimentate şi aservite.

Eu nu cred că cei bogaţi fac aşa ceva. Cel puţin nu toţi. S-ar putea să fie o mână de conspiratori, presupun...

În majoritatea cazurilor nu o fac *persoanele* bogate; este vorba de sistemele sociale şi instituţiile pe care ei le reprezintă. Aceste sisteme şi instituţii au fost *create* de către cei bogaţi şi puternici - iar cei bogaţi şi puternici sunt cei care continuă să le sprijine.

În spatele acestor sisteme sociale şi instituţii, indivizii se pot spăla pe mâini de orice responsabilitate personală în ceea ce priveşte condiţiile care oprimă masele şi îi favorizează pe cei bogaţi şi puternici.

De exemplu, hai să ne întoarcem la sistemul de sănătate din America. Milioane din săracii Americii nu au acces la îngrijire medicală preventivă. Nimeni nu poate să arate cu degetul spre *un anumit doctor* şi să spună: „tu ai făcut asta, e vina ta” că, în cea mai bogată naţiune de pe pământ, milioane de oameni nu pot să ajungă să fie consultaţi de un medic, decât dacă se află în sala de urgenţe într-o situaţie foarte gravă.

Deci, pentru aşa ceva nu poate fi acuzat un *anumit* doctor, deşi *toţi doctorii au de câştigat din aceasta*. *Î*ntregul corp medical - şi toate industriile înrudite - se bucură de profituri inimaginabile, datorită unui sistem de distribuţie care a *instituţionalizat* discriminarea împotriva muncitorilor săraci şi a şomerilor. Şi acesta e doar un singur exemplu de modul în care „sistemul" îi ţine săraci pe cei săraci şi bogaţi pe cei bogaţi.

Ideea este că cei bogaţi şi puternici sunt cei care sprijină astfel de structuri sociale şi *se opun cu putere oricărui efort real de a le schimba*. Ei se împotrivesc oricărei încercări politice sau economice care caută să ofere oportunităţi adevărate şi demnitate reală tuturor oamenilor.

Majoritatea celor bogaţi şi puternici, luaţi individual, sunt. fără discuţie, oameni destul de drăguţi, la fel de plini de compasiune şi de simpatie ca oricare dintre voi. Dar, de îndată ce le pomeneşti despre un concept care *îi* ameninţă, cum ar fi limitarea venitului anual (chiar la limite ridicol de mari, să zicem 25 de milioane de dolari anual), ei încep să se tânguiască de uzurparea drepturilor individuale, de erodarea „modului american de viaţă" şi de „dispariţia stimulentelor".

Dar, atunci ce să mai spunem despre drepturile *tuturor* oamenilor de a trăi în condiţii de minimă decenţă, cu suficientă hrană ca să nu mai moară de foame, cu suficientă îmbrăcăminte ca să nu le mai fie frig? Ce să mai vorbim de drepturile oamenilor *de pretutindeni* de a avea îngrijire medicală adecvată, - dreptul de a nu trebui *să sufere sau să moară* din cauza unor complicaţii medicale relativ minore, pe care cei cu bani le depăşesc cât ai bate din palme.

Resursele planetei voastre - *inclusiv fructele muncii* maselor de oameni îngrozitor de săraci care sunt exploataţi continuu şi sistematic - aparţin tuturor popoarelor lumii, nu doar celor care sunt suficient de bogaţi şi de puternici ca să-i exploateze pe alţii.

Şi iată cum funcţionează exploatarea: industriaşii voştri bogaţi se duc într-o ţară sau într-o zonă unde nu există deloc locuri de muncă, unde oamenii sunt nevoiaşi, unde există o sărăcie cumplită. Cei bogaţi ridică acolo o fabrică, oferind locuri de muncă celor săraci - de obicei de 10 sau 12 sau 14 ore pe zi - cu salarii aflate sub standard, ca să nu zic *subumane*. Salariile, fii atent, nu sunt suficiente pentru a le permite acelor muncitori să scape din satele lor infestate de şobolani, ci le oferă doar atât cât să-i lase să locuiască *în acele condiţii*, altă alternativă fiind *de a nu avea deloc hrană sau adăpost*. Iar când li se atrage atenţia, aceşti capitalişti spun:

„Hei, dar o duc mai bine decât *înainte*, nu-i aşa? *Le-am îmbunătățit soarta*! Oamenii *au* servicii, nu-i aşa? Le-am adus o *şansă*! Iar *noi ne asumăm toate riscurile*!*”*

Dar care e riscul, când plăteşti pe cineva cu 75 de cenți pe oră pentru a fabrica adidaşi care se vor vinde cu 125 de dolari perechea?

Ce e asta, a-ți asuma riscul sau exploatare, pur şi simplu?

Un astfel de sistem de neruşinare pe scară largă ar putea exista numai *într-o lume motivată de lăcomie*, *acolo unde se pune pe prim plan numai profitul şi nu demnitatea umană*.

Cei care spun că „țăranii ăia se descurcă *minunat*, dacă ne referim la standardele societății lor!” sunt cei mai mari ipocriți. Ei ar arunca o frânghie unui om care se îneacă, dar *ar refuza să-l tragă la mal*. Ca apoi să se laude că *o frânghie este mai bună decât o piatră în cap*.

În loc de a-i ridica pe oameni la un nivel de demnitate adevărată, „cei care au” dau „celor care nu au” din lumea întreagă doar atât cât să-i facă dependenți - dar nu suficient pentru a-i face cu adevărat puternici.

Pentru că, oamenii cu adevărată putere economică au posibilitatea de *a influența* „sistemul”, nu numai de a se supune lui. Şi acesta este ultimul lucru pe care-l doresc cei care au creat sistemul!

Prin urmare, conspirația continuă. Iar pentru majoritatea celor bogați şi puternici nu este o conspirație a acțiunii, ci *o conspirație a tăcerii*.

Dați-i înainte, țineți-o tot aşa, şi nu care cumva să spuneți *ceva* despre neruşinarea unui sistem socio-economic care recompensează un director de corporație cu o primă de 70 de milioane de dolari pentru că a sporit vânzările unei băuturi ne-alcoolice, în timp ce 70 de milioane *de oameni* nu-şi pot permite luxul de a o bea - cu atât mai puțin, de a mânca suficient pentru a rămâne sănătoşi.

Nu cumva să vedeți neruşinarea acestei situații!! Numiți-o Economie Liberă de Piață şi spuneți tuturor cât de mândri sunteți de ea! Căci scris este:

Dacă voieşti să fii desăvârşit,
du-te şi vinde averea ta, dă-o săracilor
şi vei avea comoară în cer.
Ci auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat
întristat,

căci avea multe avuții.[19]

[19] Matei. XIX 21, 22; Noul Testament

19

Rareori Te-am văzut atât de indignat. Dumnezeu nu este indignat. Asta dovedeşte că Tu nu eşti Dumnezeu.

Dumnezeu este *totul* şi Dumnezeu *devine* totul. Nu există nimic din ceea ce Dumnezeu nu este, iar tot ceea ce Dumnezeu trăieşte ca experiență despre sine Însuşi, o trăieşte în *tine*, ca *tine* şi prin *tine*. Este indignarea *tu*, cea pe care o simți acum.

Ai dreptate. Pentru că sunt de acord cu tot ceea ce ai spus.

Trebuie să ştii că fiecare gând pe care ți-l trimit î! primeşti prin filtrul propriei tale experiențe, a propriului tău adevăr, a propriei tale capacități de înțelegere, şi a propriilor tale decizii, alegeri şi declarații legate de Cine Eşti şi Cine Alegi să Fii. Nu există alt mod de a-l primi. Nu există alt mod prin care ar trebui să-l primeşti.

Iar începem. Vrei să spui că nici una din aceste idei şi sentimente nu sunt *ale Tale*, că *întregul conținut* al acestei cărți ar putea fi greşit? Vrei să spui că toată această experiență a conversației mele cu Tine s-ar putea să nu fie nimic altceva decât o compilație a gândurilor şi sentimentelor *mele* legate de un anumit lucru?

Ia în considerare posibilitatea că Eu *îți dau* gândurile şi sentimentele legate de un anumit lucru (de unde, oare, crezi tu că vin ele?); că Eu creez împreună cu line experiențele pe care le trăieşti; că Eu sunt o parte din deciziile, alegerile şi declarațiile tale. Ia în considerare posibilitatea că te-am ales, cu mult timp înainte ca această carte să ia naştere, să fii, împreună cu mulți alții, mesagerul Meu.

Îmi e greu să cred ce spui.

Da, am trecut prin toate acestea în volumul î. Dar Eu voi vorbi lumii şi o voi face, printre multe alte metode, prin învăţătorii şi mesagerii Mei. Iar în această carte, Eu voi spune lumii tale că sistemele ei economice, politice, sociale şi religioase sunt primitive. Observ că aveţi cu toţii aroganţa colectivă de a crede că ele sunt cele mai bune. Văd că cei mai mulţi dintre voi se opun oricărei schimbări sau îmbunătăţiri care v-ar lua ceva din ce aveţi, chiar dacă ar putea ajuta pe cineva.

Vă spun din nou că pe planeta voastră este nevoie de o enormă modificare de conştienţă. De o schimbare în modul de a vedea realitatea. De un respect reînnoit pentru întreaga viaţă şi de o înţelegere mai profundă a legăturii dintre părţile întregului.

Bine, dar Tu eşti Dumnezeu. Dacă nu vrei ca lucrurile să fie aşa cum sunt, de ce nu le schimbi?

După cum ţi-am mai explicat mai devreme, de la început decizia Mea a fost să vă dau libertatea de a vă crea viaţa - şi, prin urmare, Sinele vostru - aşa cum doriţi voi ca el *să fie*. Voi nu vă puteţi cunoaşte Sinele ca pe Creatorul, dacă Eu vă spun ce să creaţi, cum să creaţi, iar apoi vă forţez, vă pretind sau vă fac să procedaţi în acest fel.

Dacă fac aşa ceva, scopul Meu este pierdut.

Dar hai să încercăm doar să observăm *ceea ce a fost creat* pe planeta voastră şi să vedem dacă acest lucru nu te indignează *cât de cât*.

Hai să ne uităm doar la patru pagini de interior ale unuia dintre cotidienele voastre importante, într-o zi oarecare. Ia ziarul de astăzi.

E în regulă. Astăzi este sâmbătă 9 aprilie 1994 şi mă uit în *San Francisco Chronicle*.

Bine. Deschide la orice pagină.

Uite pagina A-7.

Perfect. Ce vezi acolo?

Titlul spune: NAȚIUNILE ÎN CURS DE DEZVOLTARE DISCUTĂ DREPTURILE MUNCII.

Excelent. Dă-i înainte.

Povestea relatează despre ceea ce se numeşte „vechea schismă" dintre națiunile industrializate şi țările în curs de dezvoltare, în privința drepturilor muncii. Se zice că nişte conducători ai unor națiuni în curs de dezvoltare „se tem că o campanie de extindere a drepturilor muncii ar putea da naştere unor metode necinstite de a exclude produsele lor, obținute cu salarii mici, de pe piețele de consum ale națiunilor bogate".

Spune în continuare că negociatori din Brazilia, Malaezia, India, Singapore şi din alte națiuni în curs de dezvoltare au refuzat să stabilească un comitet permanent al Organizației de Comerț Mondial, care să fie însărcinat cu întocmirea unei politici de drepturi ale muncii.

Despre ce drepturi vorbeşte povestea aceea?

Vorbeşte despre „drepturi fundamentale pentru muncitori", cum ar fi interzicerea muncii forțate, impunerea unor standarde de siguranță la locurile de muncă şi o garantare a oportunității de a face tranzacții în colectiv.

Şi de ce nu doresc țările în curs de dezvoltare ca astfel de drepturi să facă parte dintr-un tratat internațional?

Îți voi spune Eu de ce. Dar, mai întâi, să ne fie foarte clar că nu *muncitorii* din acele țări se opun unor astfel de drepturi. „Negociatorii" pentru națiunile în curs de dezvoltare sunt aceiaşi oameni sau sunt strâns înrudiți cu aceiaşi oameni *care dețin şi conduc fabricile*.

Cu alte cuvinte - cei bogați şi cei puternici.

Aşa cum s-a întâmplat şi în vremea dinainte de mişcarea pentru dreptul la muncă din America, aceia sunt oamenii care beneficiază acum de

exploatarea în masă a muncitorilor.

Să fii sigur că ei sunt ajutați în tăcere de către cei cu bani mulți din SUA şi din alte națiuni bogate, unde industriaşii - care nu mai pot să-i exploateze pe muncitori în propriile lor națiuni - fac sub-contracte cu proprietarii de fabrici din aceste țări în curs de dezvoltare (sau îşi construiesc propriile lor fabrici acolo) pentru a-i exploata pe muncitorii străini, care încă sunt lipsiți de protecție şi deci folosiți de alții care-şi măresc profiturile deja neruşinate.

Dar articolul spune că guvernul nostru - administrația noastră actuală - este cel care insistă ca drepturile muncitorilor să fie o parte din tratatul de comerț internațional.

Preşedintele vostru actual, Bill Clinton, este un om care crede în drepturile fundamentale ale muncitorilor, chiar dacă puternicii voştri industriaşi nu cred. El luptă cu curaj împotriva intereselor generale ale marilor puteri financiare. Alți preşedinți americani şi lideri din lumea întreagă au fost omorâți pentru mai puțin.

Vrei să spui că preşedintele Clinton va fi omorât?

Să zicem doar că vor exista nişte forțe uriaşe care vor încerca să-l îndepărteze de la putere. Ei trebuie *să-l scoată* din funcție - exact aşa cum au făcut acum 30 de ani cu John Kennedy.

Aşa cum a făcut Kennedy înaintea lui, Bill Clinton face tot ceea ce marile puteri financiare detestă. Nu numai că vrea să impună în lumea întreagă drepturile muncitorilor dar, practic, în fiecare problemă socială este de partea „oamenilor simpli”, împotriva instituțiilor de neclintit.

El crede că, de exemplu, este dreptul fiecărei persoane să aibă acces la îngrijire medicală adecvată - chiar dacă respectiva persoană nu-şi poate permite să plătească prețurile şi taxele exorbitante pe care a ajuns să le impună comunitatea medicală din America. El a spus că aceste prețuri trebuie să fie micşorate. Aceasta nu l-a făcut prea popular printre un alt mare segment dintre cei bogați şi puternici din America - de la industriaşii în domeniul farmaceutic până la conglomeratele societăților de asigurări, de la corporațiile medicale, până la oamenii de afaceri care trebuie să

ofere o acoperire socială decentă pentru muncitorii lor - o mulțime de oameni care fac acum o grămadă de bani vor face ceva mai puțini bani, dacă săracilor Americii li se va da îngrijire medicală generală.

Aceasta face ca dl. Clinton să nu fie cel mai popular om din țară. Cel puțin nu printre anumite elemente - care, în secolul acesta, au dovedit deja că au capacitatea de a îndepărta un preşedinte de la putere.

Vrei să spui...?

Vreau să spun că lupta dintre „cei care au” şi „cei care nu au” continuă la nesfârşit şi se întinde ca o epidemie pe întreaga voastră planetă. Şi aşa va fi întotdeauna, atâta timp cât interesele economice şi nu cele umanitare vor conduce lumea - atâta timp cât trupul omului şi nu sufletul lui reprezintă cea mai mare preocupare pentru om.

Cred că ai dreptate. În pagina A-l4 din acelaşi ziar există un titlu: FURIE ÎN GERMANIA DIN CAUZA RECESIUNII. Subtitlul spune : „Prăpastia dintre bogați şi săraci se adânceşte tot mai mult, o dată cu cea mai mare creştere postbelică a şomajului”.

Da. Şi ce zice articolul ăsta?

Zice că este o mare agitație în țară printre cei care au fost disponibilizați, ingineri, profesori, savanți, muncitori din fabrici, tâmplari şi bucătari. Spune că națiunea s-a confruntat cu nişte stagnări economice şi că există „un sentiment larg răspândit că greutățile nu au fost distribuite în mod echitabil”.

E corect. Nu au fost. Spune ceva articolul despre cauzele acestor atât de multe disponibilizări?

Da. Spune că angajații furioşii sunt „muncitori ai căror patroni s-au mutat în țările unde munca este mai ieftină”.

Aha. Aha. Mă întreb dacă mulți oameni care au citit acest număr din San Francisco Chronicle au văzut legătura dintre articolele de pe paginile A-7 şi A-l4.

Articolul subliniază, de asemenea, că, atunci când se fac disponibilizări, femeile sunt primele care trebuie să plece. Se spune că „femeile reprezintă mai mult decât jumătate din şomerii națiuni şi aproape 2/3 în est”.

Desigur. Ei bine, Eu continuu să scot în evidență - deşi majoritatea dintre voi nu vreți să vedeți sau să acceptați aceasta - că mecanismul vostru socio-economic face *în mod sistematic* discriminări între anumite categorii de oameni. Voi *nu oferiți* oportunități egale, dar tot timpul țipați în gura mare că *le oferiți*. Aveți nevoie să credeți în această poveste, pentru a vă păstra în continuare părerea bună despre voi înşivă şi, în general, nu-i puteți suferi pe cei care vă arată adevărul. Negați evidența acestei situații, chiar dacă vă este clar prezentată.

Trăiți într-o societate de struți.

Ei - ce *altceva* mai putem găsi în ziarul de astăzi?

La pagina A-4, un articol anunță NOI PRESIUNI FEDERALE PENTRU A PUNE CAPĂT FAVORITISMELOR LOCATIVE. Zice că „Oficialitățile federale care se ocupă de spațiul locativ întocmesc un plan care va impune ... să se depună cele mai serioase eforturi pentru a elimina discriminarea rasială în problema locativă”.

Întrebarea pe care trebuie să ți-o adresezi ție însuți este: de ce astfel de eforturi trebuiesc impuse?

Noi avem un Act pentru o Alocare Corectă a Spațiului Locativ, care opreşte discriminările locative pe bază de rasă, culoare, religie, sex, origine națională, handicapuri sau compoziție familială. Cu toate acestea, multe comunități locale au făcut foarte puțin pentru a elimina asemenea discriminări. Mulți oameni din țara asta mai cred că o persoană ar trebui să poată face ce vrea cu proprietatea sa partic-

ulară - inclusiv să o închirieze cui vrea, sau să *nu* o închirieze.

Dar dacă oricine care are o proprietate de închiriat ar avea voie să facă astfel de alegeri şi dacă aceste alegeri ar avea tendința de a reflecta o conştiență de grup şi o atitudine generalizată către anumite categorii şi clase de oameni, atunci segmente întregi din populație ar putea fi date în mod sistematic la o parte de la orice posibilitate de a găsi un loc decent în care să locuiască. Iar, în absența unei *locuințe* decente *pe care să şi-o poată permite*, baronii pământului şi stăpânii mahalalelor ar putea să ceară prețuri exorbitante pentru locuințe groaznice, pe care nici măcar nu le îngrijesc. Şi, încă o dată, cei bogați şi cei puternici exploatează masele, de data asta sub masca „drepturilor proprietății".

Dar proprietarii ar trebui să aibă anumite drepturi.

Dar de când drepturile celor puțini încalcă drepturile celor mulți?

Aceasta este şi a fost întotdeauna o problemă cu care s-a confruntat fiecare societate civilizată.

Va veni oare o vreme când binele tuturor va fi pus mai presus de drepturile individuale? Are oare societatea vreo responsabilitate față de ea însăşi? Legile voastre de alocare corectă a spațiului locativ reprezintă modul vostru de a spune da. Toate eşecurile în a respecta şi a impune aceste legi reprezintă modul celor bogați şi puternici de a spune „Nu - tot ceea ce contează sunt drepturile *noastre*!*"*.

Încă o dată, actualul vostru preşedinte şi administrația lui impun acest lucru. În nici un alt domeniu nu au fost toți preşedinții americani atât de dornici de a-i înfrunta pe cei bogați şi puternici.

Înțeleg.

Articolul din ziar spune că, în scurtul timp de când sunt la putere, oficialitățile care se ocupă de spațiul locativ în Administrația Clinton au inițiat mai multe investigații legate de discriminarea locativă *decât s-a investigat de zece ani încoace*. Un purtător de cuvânt al Alianței pentru Alocarea Corectă a Spațiului Locativ, grup de consultanță națională din Washington, a spus că ceea ce Adminis-

trația Clinton a insistat să fie respectat în privința statutului locativ era ceva ce ei au încercat de ani de zile să determine alte administrații să facă.

Şi, în felul acesta, preşedintele actual îşi face şi mai mulți duşmani printre cei bogați şi puternici: industriaşi şi fabricanți, companii de medicamente şi firme de asigurări, medici, conglomerate medicale şi proprietari ai firmelor de investiții. Toți oameni cu bani şi influență.

După cum am spus mai devreme, aşteaptă-te ca lui Clinton să nu-i meargă prea bine cât timp este preşedinte.

Chiar şi acum, când această carte este scrisă - aprilie 1994 - presiunea asupra lui creşte.

Mai spune şi altceva despre omenire, acest număr din ziarul din 9 aprilie 1994?

Păi, la pagina A-l4 există o imagine a unui lider politic rus amenințând cu pumnul. Sub fotografie este un articol cu titlul JIRINOVSCHI ÎI ATACĂ PE COLEGII DIN PARLAMENT.

Articolul spune că Vladimir Jirinovschi „a intrat ieri într-o altă luptă cu pumnii, bătând un oponent politic şi țipându-i în față: „O să te fac să putrezeşti în închisoare, am să-ți smulg barba, fir cu fir!”

Şi te mai întrebi de ce izbucneşte războiul între *națiuni'*? Iată un lider important al unei mari mişcări politice care, în holurile parlamentului, îşi dovedeşte bărbăția *bătându-şi oponenții*.

Rasa voastră umană este foarte primitivă şi nu înțelege decât de forță. Nu există lege adevărată pe planeta voastră. Legea Adevărată este Legea Naturală - inexplicabilă - care *nu e nevoie* să fie explicată sau învățată. Ea *se vede de la sine*. Legea Adevărată este acea lege prin care oamenii sunt de bună voie de acord să fie guvernați, pentru că ei sunt guvernați de către ea în mod natural. Acordul lor nu este, prin urmare, atât de mult un acord, cât o recunoaştere mutuală a ceea ce este Aşa.

Aceste legi nu trebuie să fie impuse. Ele *sunt* deja impuse printr-o

soluție simplă, cu consecințe de netăgăduit.

Să-ți dau un exemplu. Ființele foarte evoluate nu-şi dau în cap cu un ciocan, pentru că-i doare. Ele nu lovesc pe nimeni altcineva cu un ciocan în cap, din acelaşi motiv. Ființele evoluate au observat că, dacă loveşti pe cineva cu un ciocan, acea persoană suferă. Dacă o faci în continuare, acea persoană se înfurie. Dacă continui să îl enervezi, el găseşte un ciocan şi, în cele din urmă, te loveşte şi el. Ființele evoluate ştiu, prin urmare, că dacă loveşti pe altcineva cu un ciocan, te loveşti pe tine însuți. N-are nici o importanță dacă ai mai multe ciocane sau un ciocan mai mare. Mai devreme sau mai târziu tu vei fi rănit.

Rezultatul se vede de la sine.

Ființele neevoluate - ființele *primitive* - observă acelaşi lucru. Lor, pur şi simplu, nu le pasă.

Ființele evoluate nu vor să se joace de-a „Câştigă Cel Cu Ciocanul Cel Mai Mare”. Ființele primitive joacă numai acest joc. Că veni vorba, acesta este mai ales un joc al bărbaților. În neamul vostru, foarte puține femei sunt dispuse să se joace de-a Ciocanele Rănesc. Ele joacă un joc nou. Ele spun „Dacă aş avea un ciocan, aş da o nouă formă justiției, libertății, dragostei dintre frații şi surorile mele de pe tot pământul”.

Vrei să spui că femeile sunt mai evoluate decât bărbații?

Nu emit nici o judecată de valoare, nici într-o direcție, nici în alta. Observ, pur şi simplu.

Vezi tu, adevărul - ca şi Legea Naturală - se vede de la sine.

Orice lege care nu este o lege naturală nu se vede de la sine, deci trebuie să vă fie explicată. Trebuie să *vi se spună* de ce este spre binele vostru. Trebuie să vă fie arătată. Nu este o treabă uşoară deoarece, dacă ceva e spre binele vostru, *se dezvăluie singur*.

E nevoie să vi se explice numai ceea ce nu se dezvăluie singur.

Pentru a-i convinge pe oameni despre ceva care nu se dezvăluie singur e nevoie de o persoană cu totul ieşită din comun şi foarte hotărâtă. Pentru acest scop i-ați inventat pe politicieni. Şi pe preoți.

Savanții nu spun multe. De obicei, ei nu sunt foarte vorbăreți. Nici nu trebuie să fie. Dacă fac un experiment şi acesta reuşeşte, ei vă arată,

pur şi simplu, ce au făcut. Rezultatele vorbesc de la sine. De aceea savanţii sunt de obicei genul liniştit, fără înclinaţie spre vorbărie. Aceasta nu este necesară. Scopul activităţii lor se dezvăluie singur. Mai mult decât atât, dacă încearcă să facă ceva şi dau greş, nu au nimic de spus.

Nu acelaşi lucru se întâmplă şi cu politicienii. Ei vorbesc, chiar dacă *au dat greş*. De fapt, uneori, cu cât dau mai mult greş, cu atât vorbesc mai mult.

Acelaşi lucru este adevărat şi în cazul religiilor. Cu cât dau mai mult greş, cu atât vorbesc mai mult. Dar adevăr îţi spun Eu ţie:

Adevărul şi Dumnezeu pot fi găsiţi în acelaşi loc: acolo unde este linişte. Când L-ai găsit pe Dumnezeu şi când ai găsit adevărul nu e nevoie să vorbeşti despre el. Se dezvăluie singur.

Dacă *vorbeşti* foarte mult despre Dumnezeu, probabil că o faci pentru că eşti încă în căutare. E bine aşa. E foarte bine. Trebuie doar să ştii unde te afli.

Dar învăţătorii vorbesc tot timpul despre Dumnezeu. Numai despre asta vorbim *şi noi* în această *carte*.

Tu îi înveţi pe alţii ceea ce alegi tu să înveţi.

Da, această carte într-adevăr vorbeşte despre Mine - cât şi despre viaţă - ceea ce face ca ea să demonstreze ceea ce era de demonstrat. Te-ai angajat să scrii această carte, *deoarece încă eşti în căutare*.

Da.

Aşa e. Şi acelaşi lucru este valabil şi pentru cei care o citesc.

Dar noi discutam despre creaţie. La începutul acestui capitol, M-ai întrebat de ce n-am schimbat totul, dacă nu-Mi place ceea ce am văzut pe Pământ. Eu nu judec ce faceţi voi. Eu doar văd şi, din când în când, descriu ceea ce văd, aşa cum am făcut în această carte.

Dar acum trebuie să te întreb - iartă-Mi observaţiile şi uită-Mi descrierile - ce simţi *tu* în legătură cu ce ai observat despre ceea ce s-a creat pe planeta ta? Ai scos articole doar din ziarul dintr-o singură zi şi până acum ai descoperit că:

Națiunile refuză să acorde drepturi fundamentale muncitorilor.

Cei bogați care devin mai bogați şi cei săraci care devin mai săraci sunt puşi în fața unei crize în Germania.

Guvernul trebuie să impună proprietarilor să se supună Legilor de acordare corectă a spațiului locativ în SUA.

Un lider puternic le spune oponenților lui politici: „O să te fac să putrezeşti în închisoare! O să-ți smulg barba, fir cu fir!”, în timp ce le trage un pumn în nas pe podiumul forumului legislativ național în Rusia.

Mai Îmi poate arăta acest ziar şi altceva despre societatea voastră „civilizată”?

Mai e un articol în pagina A-l3 cu titlul: POPULAȚIA SUFERĂ CEL MAI MULT DIN CAUZA RĂZBOIULUI CIVIL DIN ANGOLA. Subtitlul spune: „În zonele controlate de rebeli, mercenarii locuiesc în lux, în timp ce mii de oameni mor de foame”.

Ajunge. Mi-am făcut o părere. Şi ăsta e numai ziarul dintr-o zi?

O *parte din* ziarul dintr-o zi. Le-am extras numai din sectorul A.

Şi iarăşi vin şi spun: sistemele voastre mondiale economice, politice, sociale şi religioase sunt *primitive*.

Nu voi face nimic ca să schimb această stare de lucruri, din motivele pe care ți le-am expus.

Trebuie să aveți *liber arbitrii* şi *libertate de voință* pentru ca să puteți trăi experiența țelului Meu cel mai înalt în ceea ce vă priveşte - şi anume, de a vă cunoaşte pe voi înşivă ca fiind Creatorul.

Iar până acum, după atâtea mii de ani, doar atât ați evoluat - asta-i tot ce ați creat. Nu te indignează treaba asta?

Ați făcut un singur lucru bun. Ați venit la Mine pentru sfaturi.

În mod repetat, „civilizația” voastră s-a întors către Dumnezeu, întrebând: „Unde am greşit?” „Cum putem să facem ceea ce este bine?”.

Faptul că ați ignorat, în mod sistematic, în toate ocaziile, sfaturile Mele nu Mă împiedică să vi le ofer din nou. Ca un bun părinte, sunt tot-

deauna gata să ofer ajutor când Mi se cere. Şi, tot ca un bun părinte, vă iubesc în continuare, chiar atunci când sunt ignorat.

Vă descriu, deci, lucrurile aşa cum sunt ele în realitate. Şi vă spun cum puteți să faceți ce este mai bine. O fac într-un mod care vă determină să fiți indignați, deoarece vreau să vă captez atenția. Văd că am reuşit.

Ce ar putea *provoca* acel gen de modificare masivă de conştiență despre care ai vorbit atât de des în această carte?

Noi facem acum o modelare înceată şi gradată a blocului de granit care este experiența umană, eliberând-o de surplusul nedorit, tot aşa cum un sculptor ciopleşte pentru a crea şi a scoate la iveală adevărata frumusețe care apare în final.

„Noi"?

Tu şi cu mine, prin munca pe care o facem cu aceste cărți ca şi foarte mulți alții, toții mesagerii. Scriitorii, artiştii, producătorii de televiziune şi film. Muzicienii, cântăreții, actorii, dansatorii, profesorii, şamanii, guru. Politicienii, conducătorii, (da. există unii foarte buni, unii foarte sinceri!), medicii, avocații, (da, există unii foarte buni, unii foarte sinceri!), mămicile şi tăticii şi bunicii şi bunicile din sufrageriile, bucătăriile şi curțile de pe tot teritoriul Americii şi din toată lumea.

Voi sunteți înaintaşii, vestitorii.

Şi conştiența multor oameni se modifică. Datorită vouă.

Va fi nevoie de o calamitate mondială, de un dezastru de proporții uriaşe, după cum au sugerat unii? E nevoie ca pământul să se încline pe axa sa, să fie lovit de un meteorit, continente întregi să fie înghițite, înainte ca oamenii să vrea să asculte?

Trebuie să fim vizitați de ființe din spațiu şi înspăimântați de moarte, înainte de a ne fi suficient de clar că noi cu toții Una suntem? Se cere să fim puşi în fața amenințării morții, înainte de a fi mobilizați ca să găsim un nou mod de viață?

Astfel de evenimente drastice nu sunt necesare - dar s-ar putea să se întâmple.

***Se vor întâmpla*?**

Crezi tu că viitorul este previzibil - chiar şi de către Dumnezeu? Adevăr îți spun Eu ție: Viitorul vostru este creabil. Creați-l aşa cum îl vreți.

Dar mai devreme spuneai că, în cadrul adevăratei naturi a timpului, nu *există* „viitor"; că totul se întâmplă în Această Clipă - în Momentul Veşnic de Acum.

E adevărat.

Ei bine, sunt cutremure şi inundații şi meteoriți care lovesc planeta „chiar acum", sau nu sunt? Să nu-mi spui că *nu ştii*, Tu care eşti Dumnezeu?

Vrei să se întâmple aceste lucruri?

Bineînțeles că nu. Dar *Tu* ai spus că tot ceea ce *urmează* să se întâmple *s-a întâmplat* deja - *se întâmplă acum*.

E adevărat. Dar Momentul Etern de Acum *se schimbă veşnic*. Este ca un mozaic - unul care există veşnic, dar se modifică necontenit. Nu poți să clipeşti, pentru că, atunci când deschizi din nou ochii, totul este diferit. Priveşte! Uită-te! *Vezi*? Iar s-a întâmplat!

EU MĂ SCHIMB NECONTENIT.

Ce anume Te face să Te schimbi?

Ideea Ta despre Mine. *Gândul* tău despre *Întreg* Îl face să se schimbe - *instantaneu*.

Uneori, schimbarea din interiorul Întregului este subtilă, practic imperceptibilă, depinzând de puterea *gândului*. Dar, când există un gând intens - sau *un gând colectiv* - atunci se produce un impact *uriaş*, un efect incredibil.

Totul se schimbă.

Prin urmare *va fi* pe întregul Pământ acel cataclism major despre care vorbeai?

Nu ştiu. Va fi? *Voi* decideți. Aminteşte-ți că voi vă alegeți realitatea *acum*.

Eu aleg să nu se întâmple.

Atunci nu se va întâmpla. Sau se va întâmpla.

Iar începem!

Da. Trebuie să învățați să trăiți înăuntrul acestei contradicții. Şi trebuie să înțelegeți cel mai mare adevăr: Nimic Nu Contează.

***Nimic nu contează*?**

Îți voi explica în volumul al treilea.

Bine ... În regulă, dar, când e vorba de asemenea lucruri, nu-mi place să trebuiască să aştept.

Dar ai deja foarte multe de digerat. Oferă-ți un pic de timp. Oferă-ți un pic de spațiu.

S-ar putea să nu ne despărțim încă? Simt că vrei să pleci. Ai început deja să vorbeşti ca atunci când eşti gata de plecare. Mi-ar plăcea

să vorbim despre alte câteva lucruri... cum ar fi, de exemplu, fiinţe care vin din spaţiu - *există* aşa ceva?

În volumul al III-lea urmează să ne ocupăm şi de acest subiect.

Haide, spune-mi numai un pic, o picăturică!

Vrei să ştii dacă există viaţă inteligentă în altă parte în univers?
Da. Bineînţeles că există.

E la fel de primitivă ca a noastră?

Unele forme de viaţă sunt mai primitive, altele mai puţin primitive. Iar unele sunt mult mai avansate.

Am fost vizitaţi de către astfel de extratereştri?

Da. De multe ori.

Cu ce scop?

Pentru a lua informaţii. În unele cazuri, pentru a vă da, cu blândeţe şi cumpătare, o mână de ajutor.

Şi cum ne ajută?

Vă împing înainte, din când în când.
De exemplu, eşti desigur conştient că, în ultimii 75 de ani, aţi făcut mai multe progrese tehnologice decât în *toată istoria omenirii la un loc*.

Da, presupun că da.

Îți închipui tu că totul, începând de la tomografia computerizată până la zborul supersonic şi la cipurile unui computer care este introdus în trupul tău pentru a-ți regla bătăile inimii, a putut să iasă din mintea unui om?

Păi... da!

Atunci de ce nu s-au gândit oamenii la ele cu mii de ani înainte?

Nu ştiu. Bănuiesc că nu aveau tehnologia necesară. Vreau să spun că un lucru conduce la altul. Dar tehnologia a apărut la un moment dat. Totul este un proces de evoluție.

Nu ți se pare ciudat că, în cadrul acestui proces de evoluție care a durat un miliard de ani, de-abia acum 75 sau 100 de ani a apărut o imensă „explozie de comprehensiune”?

Nu-l simți ca *ieşit din tiparul obişnuit* faptul că mulți oameni de pe planetă au fost martorii dezvoltării tuturor lucrurilor, de la radio la radar şi la electronică, *în timpul vieții lor*!

Nu înțelegi că ceea ce s-a întâmplat reprezintă un salt enorm? Un pas înainte de o asemenea magnitudine şi asemenea proporții încât să sfideze orice logică.

Ce vrei să spui?

Vreau să spun că ar trebui să iei în considerație posibilitatea că ați fost ajutați.

Dacă am fost „ajutați” tehnologic, de ce nu suntem ajutați spiritual? De ce nu ni se dă ajutor în privința acestei „modificări de conştiență”?

Vi se dă.

Ni se dă?

Ce crezi că e cartea asta?

Hmmm.

Mai mult decât atât, în fiecare zi vi se pun în față noi idei, noi gânduri, noi concepte. Procesul de modificare a conştienței, de creştere a conştiinței spirituale a unei întregi planete este un proces încet. E nevoie de mult timp şi de multă răbdare. De multe vieți. De generații.

Dar, încetul cu încetul, ajungeți unde trebuie. Vă modificați pe nesimțite. În linişte, se schimbă ceva.

Şi Tu spui că ființele din spațiu ne ajută în această privință?

Chiar aşa.

Ele sunt printre voi acum şi sunt multe. Vă ajută de ani de zile.

Dar de ce nu se fac cunoscuți? De ce nu se dezvăluie? N-ar fi impactul lor asupra noastră de două ori mai mare, dacă ar face-o?

Scopul lor este de a oferi asistență în a se produce schimbarea pe care ei văd că cei mai mulți dintre voi o doriți - şi nu de a o crea; de a o favoriza, nu de a o impune cu forța.

Dacă s-ar dezvălui, ați fi forțați de simpla putere a prezenței lor să le acordați onoruri mai mari şi să dați cuvintelor lor o mai mare greutate. E de preferat ca masele de oameni să ajungă la propria lor înțelepciune. E mai greu să te lepezi de înțelepciunea care vine din interiorul tău, decât de cea care vine de la altul. Ai tendința de a te agăța mai mult de ceea ce ai creat tu însuți, decât de ceea ce ți se spune.

Îi vom vedea vreodată; vom ajunge vreodată să-i cunoaştem pe aceşti vizitatori extratereştri, aşa cum sunt ei cu adevărat?

O, da. Va veni momentul în care conştiența voastră va evolua şi frica

se va micşora şi atunci ei se vor arăta vouă.

Câțiva dintre ei au şi făcut-o - în fața câtorva oameni.

Dar ce e cu teoria care devine acum din ce în ce mai populară că aceste ființe sunt, de fapt, rău voitoare? Există vreunii care vor să ne facă rău?

Există vreo ființă umană care vrea să vă facă rău?

Da, bineînțeles.

Unele dintre aceste ființe - cele mai puțin evoluate - ar putea fi judecate în acelaşi fel.

Dar aminteşte-ți porunca Mea. Nu judeca. Nimeni nu face nimic nelalocul lui, dacă acționează conform cu modelul universului propriu. Unele ființe au avansat în tehnologie, dar nu în modul de a gândi. Cam aşa este şi omenirea voastră.

Dar dacă aceste ființe răuvoitoare sunt atât de avansate tehnologic, desigur că ne-ar putea distruge. Ce anume i-ar putea opri?

Sunteți protejați.

Suntem?

Da. Vi se dă oportunitatea de a vă trăi până la capăt propriul vostru destin. Rezultatul va fi creat de către propria voastră conştiență.

Adică?

Adică, în aceasta - ca şi în orice altceva - căpătați ceea ce gândiți.

Atrageți către voi lucrurile de care vă este frică.

Persistă lucrurile cărora le opuneți rezistență.

Dispare lucrul la care vă uitați - dându-vă şansa de a-l re-crea iarăşi

şi iarăşi, dacă vreți, sau de a-l alunga pentru totdeauna din experiența voastră.

Ceea ce alegeți, aceea trăiți ca experiență.

Hmmm. Nu prea se întâmplă chiar aşa în viața mea.

Pentru că te îndoieşti de putere. Te îndoieşti de *Mine*.

Probabil că nu e o idee prea bună.

Categoric că nu.

20

De ce se îndoiesc oamenii de Tine?

Pentru că se îndoiesc de ei înşişi.

De ce se îndoiesc de ei înşişi?

Pentru că aşa li s-a spus, aşa au fost învăţaţi.

De către cine?

De către oamenii care pretindeau că Mă reprezintă.

Nu înţeleg. De ce?

Pentru că aceasta era modalitatea, singura modalitate prin care oamenii puteau fi controlaţi. Vezi tu, *trebuie* să te îndoieşti de tine însuţi, pentru că, altfel, ai revendica toată puterea pe care o ai. Iar asta nu e posibil. Nu e deloc posibil. Nu e posibil din punctul de vedere al celor care deţin acum puterea. Ei se agaţă de putere, care este de fapt a voastră, iar ei ştiu acest lucru. Şi singurul mod de a se agăţa de putere este prin a îngrădi tendinţa omenirii de a vedea şi apoi de a rezolva cele două dintre problemele cele mai mari din cadrul experienţei umane.

Care sunt acestea?

Păi, le-am discutat tot timpul în această carte. Să recapitulăm, deci...

Majoritatea, dacă nu toate problemele şi conflictele omenirii, cât şi problemele şi conflictele voastre ca indivizi, ar fi rezolvate la nivelul societăţii, dacă aţi vrea să:

Abandonaţi conceptul de Separaţie.

Adoptați conceptul de Transparență.

Niciodată să nu vă mai vedeți ca separați unul de celălalt, niciodată să nu vă mai vedeți separați de Mine. Niciodată să nu spuneți cuiva nimic altceva decât adevărul, şi niciodată să nu mai acceptați nimic din ceea ce este mai prejos decât adevărul *vostru* cel mai măreț despre Mine.

Prima alegere o va crea pe a doua, deoarece, când vedeți şi înțelegeți că voi sunteți Una cu Toată lumea, *nu* veți putea spune un neadevăr şi nici nu veți putea ascunde date importante şi nu veți putea fi altfel decât total transparenți față de toți cei din jur, *deoarece vă va fi foarte clar că este în interesul vostru cel mai mare să procedați astfel*.

Dar această modificare de paradigmă necesită mare înțelepciune, mare curaj şi enorm de multă hotărâre. Asta, pentru că Frica va lovi aceste concepte drept în inimă şi le va eticheta drept false.

Frica va roade miezul acestor adevăruri magnifice şi le va face să apară drept găunoase.

Frica va distorsiona, va disprețui, va distruge. Şi astfel, Frica va fi cel mai mare duşman al vostru.

Dar voi nu veți avea, nu veți putea crea, societatea după care ați tânjit întotdeauna şi la care ați visat întotdeauna, decât dacă şi până când nu vedeți cu înțelepciune şi claritate adevărul suprem: că ceea ce-i faci tu altuia, ție îți vei face; că ce nu reuşeşti să faci pentru alții, pentru tine însuți nu reuşeşti să faci; că durerea altuia este durerea ta, iar bucuria altuia este bucuria ta şi că, atunci când tăgăduieşti sau nu recunoşti orice parte din acest adevăr, tăgăduieşti sau nu recunoşti o parte din tine.

Acum este momentul *să-ți redobândeşti întregimea*.

Acum este momentul să te vezi din nou, aşa cum Eşti Tu cu Adevărat şi, astfel, să te vadă din nou şi ceilalți. Pentru că, atunci când tu şi relația ta adevărată cu Dumnezeu devin vizibile, atunci Noi suntem *indivizibili*. Şi nimic nu Ne va mai despărți vreodată.

Şi, deşi veți trăi iarăşi în iluzia separării, folosind-o ca pe o unealtă pentru a vă crea Sinele din nou, de acum înainte veți trece prin reîncarnările voastre cu iluminare, văzând iluzia aşa cum este ea în realitate, folosind-o, cu veselie şi bucurie, pentru a trăi experiența oricărui aspect care vă face plăcere din Cine Suntem, dar nemaiacceptând-o niciodată ca realitate.

Nu va mai fi niciodată nevoie să folosiți procedeul uitării pentru a vă

re-crea din nou Sinele, ci veți folosi *cu bună știință* Separarea, *alegând*, pur şi simplu, să vă manifestați, dintr-un anumit motiv şi cu anumit scop, ca Ceea Ce Este Separat.

Iar când eşti, astfel, complet iluminat - adică, încă o dată umplut cu lumină - poți chiar să alegi, ca motiv special pentru a te reîntoarce la viața fizică, acțiunea de a le re-aminti celorlalți.

Poți să selectezi să te întorci la o viață fizică, nu pentru a crea şi a trăi experiența vreunui nou aspect al Sinelui tău, ci pentru a aduce lumina adevărului în acest loc al iluziilor, astfel încât ceilalți să o poată vedea.

Atunci tu vei fi „cei care aduce lumina”. Vei fi o parte din Trezire. Există alții care au făcut deja acest lucru.

Ei au venit aici ca să ne ajute să îl cunoaştem pe Cine Suntem?

Da. Ei sunt suflete iluminate, suflete care au evoluat. Ei nu mai caută următoarea experiență mai înaltă despre ei înşişi. Ei au avut deja cea mai înaltă experiență. Acum ei doresc doar să vă aducă veşti despre această experiență.

Ei vă aduc „veştile bune”.

Ei vă vor arăta calea şi viața lui Dumnezeu. Ei vor spune „Eu sunt Calea şi Viața. Urmați-mă”.

Apoi, ei vor crea pentru voi modelul a ceea ce înseamnă să trăieşti în gloria veşnică a uniunii conştiente cu Dumnezeu - cea care se numeşte Conştiența Dumnezeiască.

Voi şi cu Mine, noi suntem întotdeauna uniți. Noi nu putem *să nu fim*. Este cu totul imposibil. Dar voi trăiți acum în experiența inconştientă a acestei unificări. Şi în corp fizic e posibil să trăiți în uniune conştientă cu Tot Ceea Ce Este; în conştiența complet trează â *adevărului suprem*; în exprimarea conştientă a lui Cine Sunteți Voi cu Adevărat.

Când o faceți, serviți ca model pentru toți ceilalți, cei care trăiesc în uitare. Deveniți o re-amintire vie. Şi, prin aceasta, îi salvați pe alții de la a rămâne pierduți în uitarea lor pentru totdeauna.

Acesta *este* iadul; a rămâne pierduți în uitare pentru veşnicie. Eu nu voi permite aşa ceva. Nu voi permite nici unei singure oi să se rătăcească şi voi trimite ... un păstor.

Într-adevăr, mulți păstori vă voi trimite, iar tu poți să alegi să fii unul dintre ei. Iar când sufletele vor fi trezite din somnul lor de către tine şi li se va re-aminti încă o dată Cine Sunt, toți îngerii din rai se vor bucura pentru aceste suflete. Pentru că pierduți au fost şi s-au aflat.[20]

Chiar acum există pe planeta noastră oameni, ființe sfinte ca acestea, nu-i aşa? Există şi acum, nu au existat numai în trecut, aşa e?

Da. Au existat întotdeauna. Vor exista întotdeauna. Nu vă voi lăsa fără învățători; nu-Mi voi abandona turma, ci-Mi voi trimite întotdeauna păstorii după ea.

Chiar acum există mulți pe planeta voastră, ca şi în alte părți ale universului. Iar în unele părți ale universului, aceste ființe trăiesc împreună într-o comuniune constantă şi într-o exprimare constantă a adevărului celui mai înalt.

Acestea sunt societățile iluminate despre care ți-am vorbit. Ele există, ele sunt reale şi v-au trimis emisari.

Vrei să spui că Buddha, Krishna, Iisus erau *veniți din spațiu*!

Tu ai spus-o, nu Eu.

E adevărat?

E prima dată când ai auzit această idee?

Nu, dar este *adevărat*?

Crezi că aceşti maeştri au existat undeva, înainte de a veni pe Pământ şi s-au reîntors acolo, după aşa-numita lor moarte?

Da, aşa cred.

---

[20] compară Luca XV: 24, 32 Noul Testament

Şi unde presupui tu că ar fi locul ăla?

Întotdeauna m-am gândit că este în ceea ce noi numim „rai". Mă gândeam că ei au venit din rai.

Şi unde gândeai tu că este raiul ăsta?

Nu ştiu. Pe un alt tărâm, presupun.

O altă lume?

Da,... aha, înțeleg. Dar aş fi numit-o *lumea spiritului*, nu o altă lume - aşa cum ştim noi - nu o altă *planetă*.

Este lumea spiritului. Dar ce te face să crezi că acele spirite - acele Spirite Sfinte - nu pot sau nu vor să aleagă să trăiască altundeva în univers, *exact aşa cum făceau înainte de a veni în lumea voastră*?

Cred că, pur şi simplu, nu m-am gândit în felul acesta. Nu a făcut parte din ideile mele legate de acest subiect.

„Sunt mai multe lucruri în cer şi pe pământ Horatio, decât s-a visat în filozofia voastră." [21] Vorbele astea au fost scrise de către minunatul vostru metafizician, William Shakespeare.

Deci Iisus *a venit din spațiul cosmic*!

Eu nu am spus asta.

***A venit sau nu*?**

---

[21] William Shakespeare, Hamlet, act I, scena 5

Răbdare, copilul Meu. Prea o iei înainte. Mai sunt multe de spus. Atât de multe. Mai avem încă o carte întreagă de scris.

Vrei să spui că trebuie să aştept volumul III?

Ți-am spus, ți-am promis de la început. Am zis că vor fi trei volume.

Primul va trata despre adevărurile individuale de viață şi despre provocările ei.

Al doilea va discuta adevărurile legate de viața oamenilor de pe această planetă, considerând că toți fac parte dintr-o singură familie.

Şi ziceam că al treilea va acoperi cele mai largi adevăruri referitoare la întrebări eterne. În acesta vor fi revelate secretele universului.

Doar dacă nu vor fi.

Vai de mine! Nu ştiu cât mai pot suporta! Vreau să spun că, realmente, am obosit să mai „trăiesc în contradicție", după cum spui Tu întotdeauna. Vreau ca ceea ce este *aşa*, *să fie aşa*.

Atunci, *aşa să fie*!

Doar dacă nu va fi aşa.

Asta-i! *Asta-i*! *TE-AI PRINS*! Acum înțelegi Dicotomia Divină. Acum vezi întregul ansamblu. Acum înțelegi *planul*.

Totul - *totul* - *care a fost vreodată*, *care este acum şi care va fi vreodată există chiar acum*. Şi astfel, tot ceea ce este ... *ESTE*. Dar tot ceea ce ESTE *se schimbă* în mod constant, deoarece viața este *un proces continuu de creație*.

De aceea, într-un sens foarte real, Ceea Ce ESTE ... NU ESTE.

CEEA CE ESTE nu este NICIODATĂ LA FEL. Asta înseamnă că CEEA CE ESTE - NU este.

Scuză-mă, Charlie Brown,[22] *vai de capu' nostru*! Atunci cum poate ceva să însemne ceva?

Nu înseamnă. Iar te pripeşti! Toate la timpul lor, fiul Meu. Toate la timpul lor. Şi acesta şi alte mistere mai mari vor fi înțelese după ce veți citi volumul al III-lea. Doar dacă ... cu toții în cor acum ...

DOAR DACĂ NU VOR FI ÎNȚELESE.

Exact.

Bine, bine... e-n regulă. Dar între acum şi atunci - sau pentru oamenii care s-ar putea să nu ajungă să citească niciodată aceste cărți - ce căi pot fi folosite chiar aici, chiar acum, ca să se întoarcă la înțelepciune, să se întoarcă la limpezime, să se întoarcă la Dumnezeu? E nevoie să ne întoarcem la religie? Asta e veriga ce lipseşte?

Întoarceți-vă la spiritualitate. Lăsați deoparte religia.

Afirmația asta o să-i înfurie pe foarte mulți oameni.

Oamenii o să se înfurie din cauza întregii cărți... doar dacă nu o să se înfurie.

De ce spui, să lăsăm deoparte religia?

Pentru că nu e bună pentru voi. Înțelege că, pentru ca religia organizată să poată avea succes, ea trebuie să îi facă pe oameni să creadă că *au nevoie de ea*. Pentru ca oamenii să îşi pună credința în altceva, ei trebuie ca, mai întâi, să-şi piardă credința în ei înşişi.

Deci, prima sarcină a religiei organizate este să vă facă să vă pierdeți credința în voi înşivă. A doua sarcină este să vă facă să vedeți că *ea* are răspunsurile pe care voi nu le aveți. Şi a treia sarcină şi cea mai impor-

[22] personaj comic din benzi desenate sau reclame

tantă este să vă facă să acceptați răspunsurile ei, fără să mai puneți întrebări. Dacă vă puneți întrebări, începeți să gândiți!

Dacă gândiți, începeți să vă întoarceți la Sursa din Interior. Religia nu-şi poate permite să vă lase să faceți acest lucru, deoarece e posibil să obțineți un răspuns diferit de cel născocit de ea. Prin urmare, religia trebuie să vă facă să vă îndoiți de Sinele vostru, de voi înşivă; să vă facă să vă îndoiți de propria voastră capacitate de a gândi drept.

Problema cu care este confruntată religia este că, foarte adesea, această îndoială este cu dus şi-ntors - pentru că, dacă voi nu puteți accepta propriile voastre gânduri fără să aveți îndoieli, cum e posibil să nu vă îndoiți de noile idei pe care vi le-a dat religia despre Dumnezeu?

Foarte curând ajungeți chiar să vă îndoiți de *existența* Mea - ceea ce, oricât de ciudat ar părea, nu ați făcut-o niciodată înainte.

Când ați trăit conduşi de *cunoaşterea voastră intuitivă*, e posibil să nu fi avut o imagine clară a Mea dar, fără îndoială, ştiați că Eu exist!

Religia este cea care a creat agnostici.

Orice gânditor cu capul limpede şi care vede ceea ce a făcut religia *trebuie* să admită că religia nu are Dumnezeu! Pentru că religia e cea care a umplut inimile oamenilor cu frică de Dumnezeu, în locul dragostei pe care ei au avut-o odată pentru Ceea Ce Este în toată splendoarea Lui.

Religia este cea care a ordonat oamenilor să se plece în fața lui Dumnezeu, în locul bucuriei cu care ei se ridicau odată pentru a întinde mâinile după El.

Religia este cea care a împovărat oamenii cu griji legate de mânia lui Dumnezeu, în locul credinței pe care ei o aveau odată că Dumnezeu *le uşurează* povara!

Religia este cea care le-a spus oamenilor să le fie ruşine de trupul lor şi de funcțiile lui cele mai naturale, în locul *prețuirii* pe care ei o dădeau acestor funcții, ca pe cele mai mari daruri ale vieții!

Religia este cea care v-a învățat că trebuie să aveți un *intermediar* ca să ajungeți la Dumnezeu, în locul gândului de odinioară că voi înşivă puteți ajunge la Dumnezeu, pur şi simplu, trăindu-vă viața în bunătate şi adevăr. Şi religia este cea care *le-a poruncit* oamenilor să-L adore pe Dumnezeu, în timp ce, odinioară, oamenii Îl adorau pe Dumnezeu, deoarece le era imposibil *să nu o facă*.

Pretutindeni unde a ajuns, religia a creat dezbinare - ceea ce este

opusul lui Dumnezeu.

Religia a separat omul de Dumnezeu, omul de om, bărbatul de femeie - anumite religii chiar *îi spun* bărbatului că el este *superior* femeii, tot aşa cum pretind că Dumnezeu este superior omului - pregătind astfel scena pentru cele mai mari denaturări care au fost vreodată impuse asupra unei jumătăţi din rasa umană.

Adevăr vă spun Eu vouă: Dumnezeu *nu este* superior omului, iar bărbatul *nu este* superior femeii - *nu aceasta este* „ordinea naturală a lucrurilor" - dar aşa *au dorit* toţi cei care au avut putere (şi anume, bărbaţii), când şi-au format religiile bazate pe adularea masculului, scoţând în mod sistematic jumătate din materialul aflat în versiunea finală a „sfintelor scripturi" şi răsucind restul, ca să se potrivească matricei modelului lor masculin despre lume.

Religia este cea care insistă *până în ziua de astăzi* că femeile sunt cetăţeni oarecum inferiori, oarecum cu o spiritualitate de mâna a doua, oarecum „nepotrivite" să predice Cuvântul lui Dumnezeu, să-i înveţe pe alţii Cuvântul lui Dumnezeu, sau să ţină slujbe.

Ca nişte copii vă contraziceţi încă asupra genului pe care l-am stabilit.

Eu pentru preoţii mei! Adevăr vă spun Eu vouă: Voi *toţi* sunteţi preoţi. *Absolut fiecare dintre voi*.

Nu există nici o persoană sau categorie de persoane mai „potrivită" decât cealaltă ca să facă lucrarea Mea.

Dar, atât de mulţi dintre oamenii voştri seamănă cu naţiunile voastre.

Înfometaţi după putere. Lor nu le place să *împartă* puterea cu alţii, ci doar s-o exercite.

Şi au construit acelaşi gen de Dumnezeu. Un Dumnezeu înfometat după putere. Un Dumnezeu căruia nu-I place să împartă puterea cu alţii, ci doar s-o exercite.

Adevăr vă spun Eu vouă: cel mai mare dar pe care vi-l face Dumnezeu este să împărţiţi puterea cu El.

Aş vrea să vă fac să fiţi ca Mine.

Dar noi nu putem să fim ca Tine! Aceasta ar fi blasfemie.

Blasfemia este că ați fost învățați asemenea lucruri. Adevăr vă spun Eu vouă: *Ați fost făcuți după Chipul şi Asemănarea lui Dumnezeu - acesta este destinul pe care ați venit să-l îndepliniți*.

Nu ați venit aici ca să vă străduiți şi să vă luptați şi niciodată să nu „reuşiți". Nici nu v-am trimis într-o misiune imposibil de realizat.

Aveți credință în bunătatea lui Dumnezeu şi aveți credință în bunătatea creației lui Dumnezeu - şi anume, Sinele vostru sfânt.

Mai devreme în această carte, ai spus ceva care m-a intrigat. Aş vrea să ne întoarcem puțin, acum când ajungem la sfârşitul acestei volum. Ai spus „puterea absolută nu cere absolut nimic."

Este aceasta natura lui *Dumnezeu*!

Ai înțeles acum.

Am spus „Dumnezeu este totul şi Dumnezeu *devine* totul. Nu există nimic din ceea ce Dumnezeu nu este şi tot ceea ce Dumnezeu trăieşte ca experiență despre El Însuşi, Dumnezeu trăieşte în voi, ca voi şi prin voi".

În forma Mea ce mai pură, Eu sunt Absolutul. Eu sunt Absolut Totul şi, de aceea, nu am nevoie, nu vreau şi nu pretind absolut nimic.

Din această formă absolut pură, Eu sunt aşa cum Mă faceți voi.

Este ca şi când voi L-ați vedea, în sfârşit, pe Dumnezeu şi ați spune: „Ce facem noi din asta?" dar, indiferent de ce faceți voi din Mine, Eu nu pot să uit şi Mă voi întoarce întotdeauna la Forma Mea cea mai Pură. Restul este ficțiune.

Este o *plăsmuire* de-a voastră.

Există unii care ar face din Mine un Dumnezeu gelos; dar cum ar putea să fie gelos Cel care are şi *este* Totul.

Există unii care ar face din Mine un Dumnezeu mânios; dar ce M-ar putea face să fiu furios, când Eu nu pot fi rănit sau jignit absolut în nici un fel.

Există unii care ar face din Mine un Dumnezeu răzbunător; dar pe cine M-aş răzbuna Eu, dacă tot ceea ce există este Eu?

Şi de ce M-aş pedepsi pe Mine Însumi pentru că doar creez?

Sau, dacă trebuie să vă gândiți la noi ca fiind separați, de ce v-aş fi

creat, de ce v-aş fi dat *vouă* puterea de a crea, de ce v-aş fi dat libertatea alegerii de a crea ceea ce vreţi voi să trăiţi ca experienţă, iar apoi să vă pedepsesc pentru totdeauna pentru că aţi făcut alegerea „greşită“?

Adevăr vă spun Eu vouă: nu aş face aşa ceva - şi în acest adevăr se află eliberarea voastră de tirania lui Dumnezeu. Adevărul se află în faptul că tirania *nu există* decât în imaginaţia voastră.

Puteţi veni acasă oricând doriţi. Putem fi din nou împreună, oricând vreţi. Puteţi cunoaşte din nou extazul uniunii voastre cu Mine. Într-o clipă şi în gestul cel mai banal. În mângâierea vântului pe faţă. În cântecul greierului într-o noapte de vară, sub un cer diamantat cu stele.

În prima apariţie a curcubeului şi în primul ţipăt al unui copilaş nou născut.

În ultima rază a unui apus de soare grandios şi în ultima suflare a unei vieţi grandioase.

Eu sunt cu voi întotdeauna, până la sfârşitul veacurilor. Unirea voastră cu Mine este completă - a fost întotdeauna, este întotdeauna şi va fi întotdeauna.

Voi şi cu mine Una *suntem* - atât acum cât şi în vecii vecilor.

Hai, du-te şi fă din viaţa ta o afirmare a acestui adevăr.

Fă ca zilele şi nopţile tale să reflecte cea mai înaltă idee care se află în tine. Permite momentelor tale de Acum să fie umplute de extazul grandios al lui Dumnezeu manifestat prin tine.

Fă-o prin exprimarea Dragostei tale eterne şi necondiţionate pentru toţi cei a căror viaţă o atingi.

Fii o lumină în întuneric şi nu-l huli.

Fii cel care aduce lumina.

Asta şi *eşti*.

Aşa să fie.

 . . .